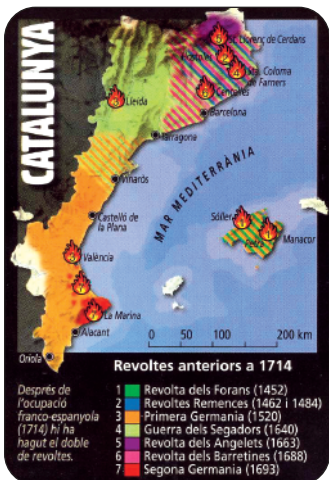

l'Estel
Bellavista,44
07240 Sant Joan

Telèfon
971 85 85 80
657 012 568

L'ESTEL

PREMSA FORANA

www.racocatalla.com/esteldemallorca
E MAIL estel@premsaforana.com

A.P.P.E.C
ASSOCIACIÓ
DE PUBLICACIONS
PERIÒDIQUES
EN CATALÀ

ANY XXVIII. NÚMERO 631

15 DE JULIOL DEL 2008

PREU: 2 €

Anecdota Henry Lee Lucas (03/07/2008)

Duval en el passat i en el present

Abans de ser mussa del PP, Norma Duval havia estat un dels mites eròtics de la transició. Curiosament una part del més modern de la societat d'aquella època, ha estat utilitzat més endavant (o s'ha convertit per mèrits propis), en els noms més resclosits del present. Norma Duval, tot i les aptituds que mostrava en no poques pel·lícules, és ara un dels símbols de la dreta més intransigent del país veí. Algú deu haver-se equivocat pel camí.

A R T À

Fa 4 anys que na Francesca Butla va obrir al Super Spar Butla al carrer Costa i Llobera, 39 d'Artà. Tel. 971 836 390

ALCÚDIA

Fa 7 anys que na Matilde Navarro regenta el taller d'impressió digital Copy Art a la travessa Marian Aguiló, 6 d'Alcúdia. Tel. 971 897 406

Augmenta la tírria dels culers contra Xavi i Pujol pel seu espanyolisme i la traïció a Catalunya

Només un bord, un renegat i un traïdor renega de les Seleccions Catalanes i es presta a defensar amb entusiasme la selecció **nazional** del país, **Espanya**, que espolia fiscalment el teu poble, que persegueix d'una manera obcecada la teva llengua, que prohibeix i penalitza les seleccions esportives del teu país, que agrideix la teva gent, els teus amics i la teva família, etc. Això en català té un nom: **BOTIFLERS!** Això és el que són els **Pujol** i **Xavi** però també els **Cesc**, **Capdevila**, etc. Són uns col·laboracionistes malanats que si el fill deputa dic-

tador Franco encara fos viu serien militants de **Falange ecspanola**. Fora caretes! Prou comèdia! **Pujol** i **Xavi** són indignes de tornar a vestir la samarreta del **Barça!**

LA REVISTA DELS EMPRESARIS

Presentada la digitalització de l'Hemeroteca de l'Associació de Premsa Forana de Mallorca

La Universitat de les Illes Balears i l'Associació de Premsa Forana de Mallorca, han celebrat l'acte públic de presentació de la Digitalització de l'Hemeroteca de Premsa Forana, realitzat a l'Aula de Graus de l'edifici Ramon Llull de la UIB, el passat divendres dia 27 de juny de 2008.

L'acte de presentació comptà amb la presència de la directora general de Política Lingüística del Govern Balear, Margalida Tous; la directora insular de Política Lingüística del Consell de Mallorca, Rosa Barceló; el vicerector de la UIB, Nicolau Dols; el president de Premsa Forana, Gabriel Mercè; i el director del Servei de Biblioteca i Documentació de la UIB, Miquel Pastor, acompanyat d'Eduard del Valle, Jordi Picó i Miquel Company, del mateix departament.

Davant una seixantena de persones, es feren una sèrie de parlaments a càrrec de les autoritats, i els responsables tècnics de documentació de la UIB, Miquel Pastor i Eduard del Valle, explicaren els processos que s'han duit a terme per a la digitalització, i l'organigrama que tindrà la futura Biblioteca Digital de la UIB.

Les publicacions que han format i actualment formen part de l'APFM han anat dipositant a la seu social els exemplars corresponents a la seva periodicitat. Des de fa trenta anys, s'ha anat ac-

mulant a la seu social de Sant Joan un fons documental impressionant format per més de cent capçaleres, que omplen els prestatges de l'associació. Al llarg dels anys el volum i espai que ocupen ha obligat a fer necessària una preservació digital de les revistes per poder-les consultar i posar-les a l'abast a Internet.

Per això, l'APFM, va signar un conveni amb la Universitat de les Illes Balears, el 31 d'octubre de 2006, per tal de digitalitzar el fons enquadrat de la seva hemeroteca. Fruit d'aquest projecte s'han obtingut en format digital 10.253 números de revista en format PDF, preparats per ésser publicats a Internet i fer-hi cerques al text complet del seu contingut.

Aquests números corresponen a 82 revistes de Premsa Forana, publicades entre els anys 1964 i 2005. Per poder obtenir-los el Servei de Biblioteca i Documentació de la UIB ha escanat i restaurat digitalment 271.300 pàgines. Prest, s'ha de poder incloure també dins la Biblioteca Digital, la resta de l'hemeroteca (unes 330.000 pàgines més), i també les publicacions més antigues que no són als prestatges de Premsa Forana, com també les 30.000 pàgines que cada any, a una mitjana de 85 per dia, es van afegint a la cua.

Donada la importància d'aquesta col·lecció i el seu valor cultural la Uni-

versitat inaugurà, en el moment de la seva presentació, la Biblioteca Digital de les Illes Balears, com a interfície comuna per allotjar els projectes de digitalització dels fons bibliogràfics d'interès científic i cultural provinents dels arxius, biblioteques, museus i institucions de reconegut prestigi de les nostres illes.

En l'acte de presentació s'anuncià que comencen els treballs per bolcar les 271.300 pàgines dins la Biblioteca Digital de la UIB i que aviat, pel mes d'octubre, serà possible realitzar-hi consultes al web i recerques a través de qualsevol ordinador connectat a la xarxa dins

de les publicacions que hi seran en format PDF. Premsa Forana continua treballant en aquestes diferents fases en el procés de digitalització, per a tenir-ho tot enllestit i a l'abast de tothom.

Aquest projecte de digitalització s'ha duit a terme gràcies al patrocini de la Conselleria de la Presidència de la Generalitat de Catalunya i de la Direcció General de Política Lingüística del Govern de les Illes Balears. Així mateix Premsa Forana rep també ajuts del Ministeri de Cultura, del Govern Balear i del Consell de Mallorca per poder anar construint i avançant.

Quanta indignitat

Davant el penós espectacle proporcionat pels rectors de la Universitat Pompeu Fabra -¿n'haurem de dir Pompeyo Fabra?-, Josep Joan Moreso, i de la Universitat Autònoma, Lluís Ferrer, negant-se a acceptar l'exigència d'un mínim coneixement digne del català ja no sabem si riure o plorar. ¿Com és possible que hagin assolit un nivell tan baix de dignitat? Es ben cert que els nostres pitjors enemics ben sovint som nosaltres mateixos, i, també, que els conversos són els més temibles. Conversos, en aquest cas, al botiflerisme i a l'espanyolisme que brolla directament dels aparells de l'Estat, del qual precisament en depenen econòmicament aquests pretesos intel·lectuals, que en realitat no són més que funcionaris submisos que no tenen res a envejar als de l'extingida Unió Soviètica.

Aquests servidors del Poder no en tenen prou de fer pública la seva submissió, sinó que ens prenen per beneïts i ens volen fer creure que en lloc de

defensar els seus curts i limitats interessos es dediquen a defensar, ni més ni menys!, la "llibertat d'expressió". Com si un senyor doctor universitari fos incapaç d'aprendre una llengua romànica com el català -que a més és pont entre el castellà i el francès-, a aprendre, ja que ningú ha dit res d'utilitzar-la. A més, per si no quedés prou clar, en el recent acord proposat per la Generalitat als rectors es deia que en aquells casos de professors de vàlua excepcional estaven exempts de l'aprenentatge del català. ¿Què més volen, doncs, tots aquests que criden? Què no som un país normal? ¿Què no podem exigir un mínim coneixement de la nostra llengua a uns treballadors normals com són els professors universitaris? Doncs, si és així que ho diguin clarament, i que es deixin de subterfugis. De tota manera no cal que s'amaguin sota recargolats arguments, l'evidència és inapel·lable: són indignes d'ocupar el càrrec que ocupen.

Joaquim Torrent

Berlusconi, un altre italià malparit que com Mussolini ataca el català, el basc i el gallec

°Qui és el propietari i accionista més gros de **Tele 5**? Doncs, el nou **Mussolini** italià, el corrupte, fatxa i mafiós, **Silvio Berlusconi**. És més, qui són els propietaris d'**El (In)Mundo** que lidera l'actual campanya genocida i criminal contra el català, el basc i el gallec? Doncs també són uns italians malanats de la corda de **Mussolini**. És a dir, avui com ja va passar els anys trenta del segle passat ens tornam trobar davant una entesa feixista formada pels nazis alemanys d'**Air Berlín**, els camises negres mafiosos de **Berlusconi (Tele5)** i els neofalangistes del PP, **El (In)Mundo** i la **Kope**. Aquesta vegada, emperò, no serà igual i 75

anys després dins Europa actual el nou eix **Franco/Pedro J. Ramírez - Hitler/Middelmann - Mussolini/Berlusconi** no té cap mena de futur i tenen la guerra perduda.

Imatge: *Ultima Hora*, dissabte 18 de febrer de 2006

BERNAT JOAN I MARÍ
dirigent d'Esquerra

Sia'm permès de manllevar el títol d'una obra conegudíssima de l'intel·lectual uruguaià Eduardo Galeano referida a l'Amèrica Llatina. Galeano considerava, en el que podem tenir per un clàssic del pensament imperialista aplicat, tots els mals que la dominació dels Estats Units havia provocat a l'Amèrica Llatina i en despenia, malgrat les suposades posicions no alineades, una més que remarcable simpatia pel que aleshores s'anomenava "socialisme real" i ara, passats els anys i els esdeveniments, es coneixen com a dictadures comunistes.

Ara els majors gruxos de violència, de fam i de patiment humà del planeta Terra es concentren a l'Àfrica. Mentre la resta del món, més bé o més

malament, va agafant el tren del desenvolupament, de la modernització i de la competència dins el món global, Àfrica se'n queda sistemàticament al marge. Els majors índexs de pobresa del planeta els podem trobar en aquest continent, on qualsevol desajustament climàtic, polític o sociològic pot portar a grans desastres i a conseqüències moltes vegades incalculables.

Àfrica sí que té, ara mateix, les venes obertes. I qui les obre? Qui fa sagnar el continent africà? D'on sorgeixen les responsabilitats sobre la misèria, la fam, l'emigració forçada, el subdesenvolupament i les batusses interètniques? Qui tapa la possible obertura de noves esperances per a l'Àfrica?

Fixem-nos en els països on s'hi concentren els problemes més sagnants i trobarem que hi proliferen règims de dos tipus: fonamentalismes islàmics i rèmores de "socialisme real". Dins el primer sac, hi hem d'in-

cloure necessàriament el genocidi de Darfur, al Sudan, que ha escandalitzat tota la Humanitat i que encara no s'ha aconseguit d'aturar completament. El Sudan és precisament un d'aquests règims fonamentalistes islàmics. Com ho és el règim de Somàlia, un altre dels països més durament castigats del continent africà. Més al sud i més a l'oest, hi tenim Nigèria, un país vastíssim, molt poblat, amb unes riqueses naturals immenses, que presenta uns índexs de mortalitat infantil, de misèria i d'exclusió de tota oportunitat més alts del continent. Nigèria presenta una barreja dels dos components que caracteritzen la vida política dels països més maltractats de l'Àfrica: unes bones dosis de fonamentalisme islàmic en el context d'un règim formalment socialista.

Ha estat el fonamentalisme islàmic el que ha submergit Algèria en la mena de caos que

és actualment. I és el mateix fonamentalisme el que impedeix que països com Líbia aixequin una mica el cap. D'alguna manera, és el fantasma que plana damunt tot el Magreb i el Maixreq, i que sacseja la major part del continent.

A manca de fonamentalisme islàmic, països com la ja esmentada Nigèria o com Zimbabwe són rèmores vivents del "socialisme real" a l'Àfrica. El cas de Zimbabwe ha atret últimament l'atenció mundial, a causa del simulacre d'eleccions que va organitzar el règim de Robert Mugabe, i que finalment s'ha convertit en un "coitus interruptus", en veure clarament el dictador que era a punt de ser derrotat pel líder de l'oposició Tsvangirai. El cap de l'oposició va ser arrestat un parell de vegades després d'haver guanyat la primera volta de les eleccions (es veu que la seua victòria era tan clara que no hi havia manera humana ni divina de

maquillar-la); actualment es troba sota protecció de l'ambaixada holandesa. Mugabe és un dels grans dinosaures de l'Àfrica actual, amb totes les virtuts d'aquest tipus de règim (autoritari, despòtic, corrupte, magníficament relacionat amb la Xina, amb Corea del Nord, amb Cuba... i també amb Espanya i amb Portugal, per cert).

Entre uns i altres estan impedit que l'Àfrica pugui desenvolupar-se, que pugui agafar el tren de la modernitat, que pugui sortir de l'atzucac de penes i treballs en què es troba enfangat el continent. L'oportunitat de l'Àfrica passa per la democratització, per l'assoliment de la pau allà on hi ha conflicte i per la participació en igualtat d'oportunitats dins el mercat global. Tota la resta no és més que xerrameca de catecisme, xovinisme i paternalisme. I xenofòbia encoberta, que n'hi ha molta.

QUIM GIBERT
coautor d'*Identitats*.
Convivència o conflicte?

Parleu amb els veïns

Arran de la mort, ara fa uns anys, de Floquet de Neu, l'ajuntament de Barcelona va acordar (*Catalunya Informació*, 9-11-06) que li dedicaria un carrer de la ciutat i que encomanaria una estàtua en honor del goril·la al·bí. Sense deixar el món animal, un tauró moribund i inofensiu es va convertir en el punt de mira de molts banyistes tarragonins i de les cadenes de televisió d'un agost, el d'ara fa un any, més aviat ensopit. I dies més tard, en un altre topant de la Costa Daurada, una rajada va estar a punt de remoure cel i terra. Aquesta suposada sensibilitat dels estiuers, periodistes i curiosos envers la fauna contrasta dràsticament amb la fredor i distància, sobretot en indrets turístics i sobrepoblats, amb la qual sovint ens tractem els humans. Al capdavant, per

saludar no fa falta conèixer-te i menys quan vas pel carrer de bon matí o cap al tard. Tampoc costa tant articular alguna paraula amable quan t'asseus al costat d'algú en el tren o tot esperant un torn en un establiment. Aquest gest, d'allò més castís i que ens apropava els uns als altres, ha deixat de ser un hàbit en moltes circumstàncies. I és que quan ho fas a voltes desvetlles cares d'estranyesa o malfiança, tret que sigui gent gran. Això explica que, en una societat d'aquestes característiques, sigui tan fàcil sentir-nos sols. En definitiva, fa tota la fila que els mortals hem entrat en una dinàmica cada cop més deshumanitzadora. No oblidem que un dels aspectes que ens ha permès evolucionar com a persones ha estat la calidesa, el fet de sentir-nos acompanyats. I, en canvi, no ens fa res humanitzar les bèsties i convertir-les en protago-

nistes de la nostra quotidianitat. Per Jean-Pierre Digard, especialista en domesticació animal, el fet d'antropomorfitzar l'animal fins a oblidar-ne la veritable natura és degradar-lo i, al capdavant, demostrar-li poc respecte: «És estimar els animals pel que no són; per tant, com més se'ls estima, menys se'ls coneix. És tractar-los d'una manera inadequada pensant-se que es fa ben fet, cosa que equival a maltractar-los» (dins el llibre *La història més bella dels animals*).

Atès que la filantropia sembla no passar per un dels seus millors moments, suggereixo escampar «parleu amb els veïns», consigna revolucionària d'un maig parisenc de 1968. Els períodes de crisi són d'una enorme creativitat i els d'un excés de benestar recorden aquelles fruites madures que de tan madures es malbaraten.

Boicot a LA CAIXA!

Els botiflers de La Caixa financen els atacs criminals contra el català, el basc i el gallec

Aquest anunci ha aparegut avui a la pàgina 69 d'**El (In)Mundo**. Us imagineu els banquers jueus alemanys finançant els fons crematoris de **Hitler** en els quals va exterminar sis milions de jueus?

Doncs tots els catalanoparlants que tenen llibretes a **La Caixa** han de saber que els botiflers, els renegats i traïdors que dirigeixen aquesta entitat estan finançant els atacs franquistes d'**El (In)Mundo** contra el català, el basc i el gallec.

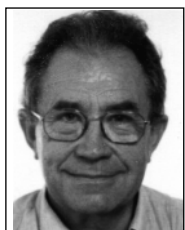
Cada vegada que vegem un anunci de **La Caixa** o de **Sa Nostra** damunt les planes d'**El (In)Mundo** ho denunciarem des d'aquest web.

Lobbyperlaindependencia.com

Dit això, preneu nota: avui mateix a **El (In)Mundo** trobam els següents grans anuncis:

El Corte Inglés: pàgines 57 i 89. **Viajes Iberia:** pàgines 50 i 73. **Viajes Marsans:** pàgines 47 i 58. **Canon:** pàg. 90. **Halcon Viajes:** pàgina 64.

ALEXANDRE PINEDA
I FORTUNY

Quin futur?

Des de Mallorca, us semblarà que la plataforma del PSC-PSOE, que promouen Raimon Obiols i el conseller Antoni Castells, al Principat de Catalunya, que l'anomenen *Convenció pel Futur*, poden aportar quelcom de positiu en una perspectiva política catalanista. Es proclamen la branca que ha d'harmonitzar, el socialisme del partit, amb el catalanisme. Jo alço la veu per dir-vos que aital reunió de barons catalans, no representa cap perspectiva nova. Els homes que la promouen fa anys que viuen de la política, tres desenes són prou temps per tenir temps d'haver incidit positivament en el Partit i en la societat. El socialisme, és una idea que ells mateixos van fer periclitat, i després del perill a que el van sotmetre, el van eliminar, ara són uns liberals, amb quatre floretes de simple màrqueting per dir-se d'esquerres, o millor explicat, no costa gens estar a l'esquerra de certs partits o grups. De catalanisme, volen que Espanya ens respecti, en un encaix que no desitgen a la metròpoli, sinó el que volen és cruspí-los. No volen pas que ens retornin tot el robat en tres segles. Aquest passat que no està amortitzat i cal que ho estigui aviat. No veuen ni el Principat ni les Illes Balears, ni el País

Valencià, com a nacions de ple dret com ho som, per esdevenir lliures.

Raimon Obiols, remena la cua en el partit d'ençà els primers dies de la democràcia, -s'ho va treballar en la pre-democràcia-, actualment té un escó en el Parlament europeu. Mai li hem sentit badar boca, la seva posició ha estat de seguidisme pur, del que ha manat el partit des de la seu central, no parlo de la del carrer Nicaragua de Barcelona, completament supeditada a la del carrer Ferraz de Madrid. L'altre que dóna la cara en aquesta plataforma és l'avui conseller d'economia Antoni Castells, aquest, fa uns anys va publicar un llibre sobre el tema de la balança fiscal, Espanya, Catalunya, mai més hem sentit que brandés l'estudi en profit de tesi de justícia envers els catalans, ara és temps de callar, enfeinat en muntar l'agència tributària mixta, Estat Generalitat, ni dic d'aquesta la *José Patiño*, perquè just aquest home fou qui va començar a esquilar-nos primer el 1707 al País Valencià, després al Principat el 1714. Impostos, confiscació de propietats, de tot per instaurar costums d'usurpacions i gravàmens estatals que encara perduren. Han esdevingut homes situats a llocs públics, que mai en desembarcaran perquè n'han fet el seu sistema de vida, -ben amorfa, quan no perjudicial per a la societat-, i saben que en la situació aconseguida i en el partit polític on

estan situats si algun dia en surten serà per conveniències econòmiques per ubicar-se a algun lloc també públic, de comandament, d'entitats financeres, món de l'energia, etcètera.

Per a mi no són innocus, fan mal directament a les ànimes cànides, seguidors d'un socialisme català que no existeix, ni per socialisme ni per catalanista. Són falsaris, són enemics, les seves propostes porten l'engany permanent i secular, fan el joc a l'Espanya eterna, de la que mai no traurem res. Afirmo que són un càncer per el poble i esdevenen de la pitjor espècie, al ser l'ensarronada, que pot atreure la bona fe dels ciutadans, fent-los caure a la trampa, parany d'on és molt difícil sortir-se'n. Diuen que la plataforma generarà continguts, que no quedarà improductiva, van néixer dins de Nou Cicle, fòrum, aquest en directe, vinculat al PSC, volen convertir-se en una xarxa d'auscultació, debat i consulta permanents. Un altre referent del seu discurs, és encimbellar a Pasqual Maragall, com a catalanista a seguir. Mireu si en deu ser aquest home de clarividència, amb una -només aquesta relataré-, que quan va ser fora de la Presidència, a l'adonar-se dels privilegis que recollia, paga vitalícia, despatx, secretaria, xofer, cotxe, no se l'hi acut res més que pronunciar aquesta frase: Ara sí que comprenc que Catalunya és una nació, amb aquests privilegis que

hem aplegat en Pujol i jo! Uf! quanta immunda clarícia mental, ha prodigat aquest home!

Es proclama la Convenció pel Futur com a instrument de relació estable amb els partits, però, remarquen, sobre tot amb la societat, capgirem l'ordre i veurem que el primer que faran, com sempre, fer cas dels partits. No els vull treure les castanyes del foc, ans al contrari, els hi aboco càusticament el que recordo amb nitidesa en esdeveniments, importants per al **futur**, de la nostra nació. Saben a la perfecció, qui són Felipe Gonzalez i Alfonso Guerra, de fa anys. Aquests dos personatges sempre han demostrat estant a la palestra i ara resten mig amagats, la seva visceral catalanofòbia i la van estendre profusament. Creadors primerencs en temps de democràcia de la desbocada corrupció. El primer fou l'home X, com a creador dels GAL, només això els desqualifica com a persones de futur, i com a homes de talla intel·lectual. Tots aquests nois catalans, que sovint es reuneixen a les seves finques de l'Empordà, mai van badar boca, quan podien fer-ho davant de tantes insuportables atzagaiades, mai han aixecat cap crítica seriosa envers el desmesurat poder del PSOE. La seva Convenció pel Futur, no serà cap assemblea extraordinària per a modificar res, continuaran amb els costums establerts amb les regles emanades per qui realment mana.

Hem vist el risc de deixar-se lliscar en la trampa preparada, per rentar la cara a un partit, el PSC, que li convé parlar de renovar-se, perquè res no canviï. La seva perillositat ve donada per ser la corretja de transmissió d'idees en aparença complexes, però són d'una claredat absoluta, no volen desvincular-se de l'estat perquè és el seu aixopluc econòmic, l'abrigall perfecte per mantenir-se i enriquir-se. Tot perpetrat en nom de Catalunya, i vet aquí el seu crim, lligar-nos més fortament i perpètua a un estat, el regne espanyol, sumit en el pòdium de la vergonya de la inhumanitat, de l'explotació dels seus colonitzats, com som els catalans, que ens esquilen els beneficis del nostre treball, ens enfonsen en un terreny on estan intentant la solució final nazi, per a la nostra llengua, literatura, cultura, història, en definitiva la identitat. Per aquí i en uns camps molt amplis, és per on no es pot permetre cap maniobra de distracció ideològica, per mantenir-nos agemolits i ben collvinclats sota els poders espanyols. La seva retòrica buida de contingut. La seva *ideologia*, és pura ficció per a engreixar als amos. Pensem-ho bé! L'enemic té nom, i teixeix desenes de formes per fer més difícil deslluirar-nos dels jous que ens han establert, una dels més perillosos, són els que ordeixen els col·laboracionistes. La història de la humanitat n'està plena d'aquestes actuacions.

Acudit de l'Eurocopa

Diu que just abans de l'Eurocopa el Papa Ratzinger es va assabentar que Déu estava molt empenyat amb com anaven les coses al món i tenia ganes de castigar un regne que hagués estat especialment dolent en el decurs de la història amb un càstic exemplar. I el Papa va resar a Déu per saber quin seria.

"Fill meu. No t'ho puc revelar ara. Però a l'Eurocopa que es fa d'aquí uns dies, tu mateix aniràs sabent quin regne ho acabarà pagant amb la seva desaparició just un any després de la final".

El Papa, que és alemany, i sabent que els alemanys eren bons futbolistes, va posar cara de preocupat. Però Déu

el va tranquil·litzar de seguida. "Calma. Ja sé que ets alemany, i tems molt per la teva nació. Per això et concediré una penyor de dispensa perquè salvis una nació de la teva elecció abans de la final. Això sí, no podrà quedar campiona. Tu estigues molt amatent a les rondes de classificació."

Van passar els partits i de seguida Ratzinger va veure quin eren els regnes més maleïts que Déu l'anava indicant tot passant-los de ronda. I ronda rere ronda, el Papa s'anava quedant més inquiet en veure la seva estimada Alemanya cada cop més a prop de la final. Al final en van quedar quatre: Turquia, Rússia, Alemanya i Espanya...

"Ai Verge de la Porta de Brandenburg!" va dir-se tot preocupat. Però es consolava pensant en el que havien fet els turcs amb els kurds i els russos amb els txetxens. Però al cap de pocs dies, caram!, va veure com Alemanya, amb tot l'història que tenia, no sols no quedava eliminada, sinó que passava a la final!

En les hores prèvies al final, al Papa el consumien els nervis. Es desmenjava entre si usar la dispensa amb Alemanya o amb Espanya. Naturalment, va pensar que en ser impossible que Déu fes campió i condemnés un país tan catòlic i missaire com Espanya, usaria la dispensa per salvar Ale-

manya. I així va fer. Va encomanar-se a Déu que tot seguit va transmetre plom diví a les cames dels jugadors teutons perquè no guanyessin. A partir d'aquí, el resultat és ben sabut de tothom.

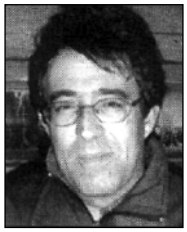
Ara bé, el que ja no és tan conegut de tothom són els tres sagrats misteris del dogma que han quedat revelats, per a qui vulgui veure'ls, amb tot aquest afer. A saber:

Primer, que el Papa no era infal·lible.

Segon, que els alemanys no són tan dolents com diuen, pobres.

I tercer, quin és el regne més sanguinari d'Europa.

Acudit dedicat a Bojan per no haver volgut anar amb una selecció que no és ni la seva, ni la nostra.

ANDREU SALOM I MIR

Un tal Andreu Salom a Can Mir

El motiu del present article no respon, com podria semblar en primera instància, a l'estada d'un membre de la família Salom a la desapareguda ferreteria pollencina de Can Mir, al carrer de Miquel Bota Totxo, ni tampoc a la seva presència forçada a la casa –presó de Can Mir, del Port de Pollença, o, ni tan sols, a la seva permanència a una suposada casa pairal o llar dels Mir. El que voldria és referir-me, ací, al pas d'aquest home, padrí d'un servidor, per la presó més temuda dels revoltats feixistes a Mallorca, també anomenada Can Mir, a Ciutat, tot parant esment, una mica de passada, al seu entorn familiar.

Andreu Salom i Lladó, *Marçal*, era un pescador de Santa Catalina, pare de cinc fills, un d'ells l'autor dels dies de qui subscriu, de nom Pere Antoni Salom i Aranda, participant,

com artesà panerer – barraler, a la Fira d'Artesania de Pollença en els darrers tretze anys, fins que la salut i les inconveniències de l'edat l'impediren assistir a la darrera del 2007. La dona d'en Pere Antoni, na Magdalena Mir i Sabater, filla d'en Joan Mir i Morey, pescador, i de na Francesca Sabater i Sala, peixatera, pertany a la branca dels Mir de Banyalbufar, de malnom *Titets* i afamats pescadors del terme (entre els seus membres comptà amb en Mateu Mir, més conegut per *Mateito*, o *Tío Mateito*, per als seus nebots, emigrant molts anys a Amèrica, i que segons contava ell mateix va ser cuiner del famós mafiós Al Capone i president de Cuba durant un dia). El patriarca, en Francesc Mir, pare de Joan Mir i de vuit fills més, s'havia establert al popular i mariner raval de Santa Catalina a finals del segle XIX, on casà amb na Magdalena Morey, *Fineta*, d'origen valldemossí i dona d'empenta de l'època, per la qual tota la família fou coneguda com els *Finets*.

Tornant al padrí Andreu,

hem de dir que procedia d'una família santanyinera de pescadors, amb barca a Cala Figuera. Els seus pares arribaren a Santa Catalina, igualment, al tombant del segle dinovè, on continuaren fent de pescadors (de la família pròpia, tots menys el pare, en Pere Antoni, que de ben petit ja dirigí les seves passes a l'ofici artesanal). N'Andreu Salom i la seva dona, na Caterina Aranda i Arbona, del barri de Sa Calatrava, provaren de fer de pagesos al poble de Campos, d'on era originària la mare d'ell, però les males anyades els feren tornar a l'arrel cataliner. S'instal·laren, com a llogaters, en un dels molins del carrer Indústria (en un altre hi vivien els pares d'ella) amb tota la llocada, composta de cinc fills espessos. Alguns d'aquests molins servien de tallers de barralers (amb un personal majoritàriament femení) que usualment feien feina a escarada ("tant fas, tant cobres"), tot fent barrals per a guardar oli o vi, coves per a transportar patates, paners, alfàbies per a guardar olives, ... En Pere Antoni Salom entrà en un d'aquests tallers, per fer de *mos-*

set, al'edat de sis anys, on aprenqué l'ofici, tot robant hores a l'escola (en aquella època, l'obligació d'anar a *costura*, com deien, era molt laxa). Avui dia és el darrer barraler d'aquells tallers que encara viu.

Andreu Salom i la seva família passaren sempre moltes estretors (les pròpies, d'altra banda, de la classe treballadora, immersa en uns anys llargs i perllongats de fort declivi econòmic, en què la única solució per a molts era l'emigració). D'idees republicanes i anticlericals (Santa Catalina tingué fama, a banda de donar uns mariners i pescadors excel·lents, de ser la barriada més republicana i d'esquerres de Ciutat, juntament amb El Molinar, lloc de procedència, precisament, de la històrica dirigent comunista Aurora Picornell, cosina de la padrina, i que, durant la brutal repressió feixista que començà en el 36, fou torturada i afusellada, com la major part de la seva família), en Salom va ser detingut al cap de poc temps del cop d'estat dels militars i portat, com molts altres mallorquins

d'esquerres, i/o de tendència nacional catalana, al magatzem –presó de Can Mir (al lloc on hi ha actualment el cinema Augusta). Molts en sortiren ... per ésser assassinats a qualsevol lloc ignot (preferentment prop dels cementiris). N'Andreu Salom i Lladó tingué més sort: no era membre de cap partit republicà ni estava afiliat a cap sindicat. A més d'això, el fet de tenir dos fills al front (els oncles Andreu i Francesc) lluitant -obligats- en el bàndol feixista, influí, probablement, en el seu alliberament (així i tot, alguns veïnats el miraren, la resta de la seva vida, amb molt de recel). Mai no tornà a ser el mateix home (la seva dona morí, malalta i plena d'angoixa, al cap de poc temps de sortir ell de la presó). Segurament ja no pogué oblidar el rostre de l'horror, representat per la imatge més descarnada i despietada del feixisme, que tants drames, tanta sang i tanta ruïna moral havien provocat en una illa, Mallorca, que molts artistes, escriptors i viatgers forans havien admirat.

JOAN VICENÇ LILLO

Els torrents de Mallorca

El progrés que en tecnologia hem assolit no es correspon, malgrat hom pugui pensar el contrari, amb el d'assolir una consciència de respecte cap als drets de la natura, de les altres espècies, dels seus hàbitats, de les seves funcions com ecosistema. Paradoxalment el mal que ens hem acostumat a provocar ens ho estem infringint a nosaltres mateixos. O a allò que és pitjor, a les generacions futures. Que hagi de ser precisament la Conselleria de Medi Ambient la que faci entrar maquinària pesada per "condicionar" els torrents al seu pas per àmbits agrícoles o no urbans, és una demostració del baix grau de consciència i respecte

al medi natural que la nostra societat ha estat capaç d'assolir. Arrasar, desolar, eliminar, destruir les voreres denses de vegetació i fauna dels torrents i en plena època primaveral i de nidificació amb maquinària pesada és fer una feina mal feta, bruta, sense consciència ecològica. Qualque tècnic de la Conselleria que cobri per protegir les espècies de flora i fauna ha inspeccionat les zones sotmeses a tractament? Torrents com el d'Almadrà al seu pas pel Cócó o el de Sol·leric entre el pont Trencat i el pont del Tren, han estat profanats des dels despatxos de la Conselleria de Medi Ambient que mouen les pales excavadores. Què hi guanyam amb aquest tracte ofensiu contra els torrents?

Hem de tenir present que els torrents, a més de ser les venes de la nostra

terra que regulen els moviments hídrics, són també el refugi i hàbitat d'una biodiversitat acorralada i maltractada. Les úniques zones que es poden considerar relativament verges i que travessen Mallorca, són els torrents i xaragalls. Aquests són avui usats com abocadors de tot tipus de residus i productes industrials tòxics i perillosos, que al cap i a la fi acaben als aqüífers, als productes agrícoles que ens alimenten o finalment a la mar també tan maltractada. La prioritat hauria de ser la d'evitar aquests abocaments i retirar els que ara mateix hi són. I denunciar els culpables.

És possible una eliminació assenyada de la vegetació que pugui destorbar o embossar el normal recorregut de l'aigua dels torrents? És evident que sí. Com? Fent la feina ben

feta. Amb estudis previs de la biodiversitat de la zona. Amb operaris preparats per emprar eines adequades i de manera proporcionada a un espai ric i delicat en biodiversitat, d'interès públic: els torrents. Amb coneixements en flora i fauna. Amb respecte a les èpoques de nidificació. Amb respecte també a l'estimació que la gent dels voltants dels torrents ha adquirit al llarg de la seva vida, als gorgs on quan eren infants se n'anaven a banyar, a les alzines de picornells primerencs, als fleixos que aporten menjar al bestiar els mesos durs de l'estiu. Això no és tan mal de fer i encara menys per l'administració que ha de ser la garant de la conservació de la natura a la nostra terra. Finalment els torrents haurien de ser declarats, pels polítics, espais naturals protegits. De manera urgent.

El dret a decidir

Seria BO que surtís un LIDER CATALANISTA sense por a aquests INVASORS de TOTES menes, per a lograr l'INDEPENDENCIA (queda clar que no es veu a l'oritzó cap altra sortida) però si volem lograr l'INDEPENDENCIA PACIFICAMENT no hi haurà més remei quela gent es fatja la terra catalana seva, si no és aixís ho tindrem mol fotut, primer estimar la terra catalana, a d'estimar el català, i CRIMINALITZAR el castellà, després ha de tenir clar, clar, clar, que no pot donar el seu VOT als TIRANS INVASORS ni VOTAR als seus BOTXINS=VERDUGOS (quina animalada és, però ho fan...el rentat cerebral també funciona...)SOME EUROPEUS I SOM CATALANS però d'ecspanyols NO ENS DEIXEN SER-HO SINO SOM CASTELLANS, en terra catalana ha de quedar clar que existeixen dues classes de persones...els CATALANS-EMIGRANTS i els BOTIFLERS-INVASORS!!!.

L'ANTIFEIXISME A MALLORCA. XIV LLIBRE

MIQUEL LÓPEZ CRESPI

(Les lluites del segle XXI)

La novel·la històrica catalana: el Tall

Editorial publica *París 1793* (i II)

La nostra confiança en la possibilitat d'un home i una dona nous, alliberats de la putrefacció capitalista, no procedeix d'aquell Rousseau blasmat pels nazifeixisme, per Hitler, Mussolini, Franco i José Antonio?

En un altre article, parlant sobre la novel·la *París 1793* que acaba de publicar el Tall Editorial, ens endinssàvem en el món que, a finals del segle XVIII i començament del XIX, conformà la vida dels il·lustrats catalans i espanyols, els protagonistes de l'obra que comentam. En el fons, reconstruint el clima intel·lectual que encercla el Miquel Sureda i Montaner de *París 1793*, viatjant literàriament per les ciutats —París, Perpinyà, Maracaibo, Barcelona, Madrid...— que foren testimoni de les ànsies igualitàries i revolucionàries dels nostres protagonistes, l'autor també viatja per l'univers de les idees que el condicionaren —i condicionen encara!— en la seva adolescència i joventut. Com a militants antifeixistes del temps de la dictadura... no hem begut de les mateixes fonts que alimentaren Miquel Sureda de Montaner i els seus companys de conspiració antiborbònica a finals del segle XVIII? El socialisme que sempre hem defensat i defensam... no té els seus fonaments en les propostes igualitàries de Babeuf? I Babeuf, el precursor del socialisme, no era fill de la *Utopia* de Tomàs Moro, de la *Icària* de Cabet? La nostra confiança en la possibilitat d'un home i una dona nous, alliberats de la putrefacció capitalista, no procedeix d'aquell Rousseau blasmat pels nazifeixisme, per Hitler, Mussolini, Franco i José Antonio? Tanmateix, si investigam en les arrels més profundes de la nostra formació, quan anàvem a comprar a les llibreries de vell de Palma amb l'oncle José, que havia fet la guerra al costat dels republicans, veurem com és molt important en aquest aprenentatge la lectura de determinats llibres. Record que remenant per aquells polsosos prestatges trobàrem velles traduccions llatinoamericanes de *Le Contrat social* de Rousseau i *Les Chaines de l'esclavatge* de Marat.

L'escala, el fil conductor que porta

de les revoltes cristianes de l'edat mitjana fins al *Manifest dels Iguals* i d'aquest al *Manifest Comunista* de 1848 és prou evident. Els homes i dones que en la novel·la *París 1793* lluiten, al costat dels membres dels diversos clubs jacobins, per la fi dels privilegis feudals, els seguidors de Marat i Robespierre, són els que condicionaran les idees i pràctiques posteriors de tot el que s'ha vingut a anomenar el "socialisme utòpic", és a dir, els escrits i accions de Saint-Simon, Charles Fourier, Victor Considérant, Constantin Pecquer, Becker, Büchner, Weitling. I encara Robert Owen, Étienne Cabet i Proudhon. Convé tenir-ho present per a entendre com i quan començaren a ser engendrades les idees de canvi revolucionari que seran, vestides amb un ropatge o un altre, amb uns continguts una vegada més marxistes i altres més llibertari, els estandards de les classes oprimides durant prop de dos-cents anys d'història mundial.

Després ja som a Marx i Engels, a la Comuna de 1871, a la revolució soviètica de 1917, a Rosa Luxemburg, Lenin i Trotski. Estam a un pas de Durruti i Andreu Nin, del POUM i la CNT, en plena revolució social de juliol de 1936 a l'Estat espanyol. L'autor és fill d'un combatent republicà d'aquella època, d'un home que ha vist i ha participat en les col·lectivitzacions agràries i industrials del País Valencià abans de la repressió estalinista de maig del 37 i feixista a partir d'abril del 39. Un home, com tota la generació de socialistes, anarquistes i poumistes dels anys trenta, que fa seves bona part de les idees que defensava Babeuf en el *Manifest dels Iguals*. I, tres dècades després, a mitjans dels anys seixanta, ja som en plena batalla clandestina contra la dictadura feixista, hereus igualment, com el pare, com els oncles, com els revolucionaris dels anys trenta, de moltes de les doctrines igualitàries sorgides a l'època descrita a *París 1793*. Vet aquí com, el món dels il·lustrats catalans i espanyols de finals del segle XVIII, la seva pràctica antiborbònica, la seva lluita per la igualtat, pel repartiment de la riquesa produïda per la societat, és ben semblant a la que realitzaren els nostres pares en temps de la guerra civil

i a les propostes anticapitalistes que el millor de la nostra generació defensà en els anys seixanta i setanta del segle passat.

En el fons, el món de la Il·lustració, moltes de les idees de Rousseau, Diderot, D'Alembert, Voltaire, Mably, Morelly, per dir solament uns noms, és el món que fonamentà les idees d'igualtat i justícia social que sempre ens han alimentat

Moltes de les concepcions socialistes i llibertàries que hem servat fins al present... no són les mateixes que impregnen la vida dels protagonistes de *París 1793*, com acabam de dir? Els descobriments culturals, les investigacions intel·lectuals provinents dels primers socialistes utòpics, dels defensors roussonians de la bondat innata de l'home i de la necessària repartició de les riqueses entre els més desvalguts, les formulacions teòriques del "comunisme" que podem trobar en Mably, Morelly, Babeuf... no són els nostres mateixos descobriments? Llegir Tomàs Moro i Tommaso Campanella, no ens obria els ulls quant als primers teòrics d'un possible món nou?

Record ara mateix les primeres lectures de Fourier, Saint-Simon, Cabet... No eren els utòpics d'abans del *Manifest* de Karl Marx i Frederic Engels els fidels continuadors, no solament del primitiu igualitarisme cristià, sinó dels membres de l'ala esquerra de la Revolució Francesa? Les revolucions de tendència igualitària fetes sota l'advocació de les més diverses heretgies cristianes, des dels càtars occitans fins als hussites o els rebels anabaptistes de Münzer... no portaven inscrit en llurs estandards, malgrat fos sota la creu i les consignes evangèliques, el programa que Marat, Babeuf, Darthé, Buonarroti, volen portar a la pràctica després de la caiguda de Robespierre?

Algunes d'aquestes idees ja les havia plantejades en unes reflexions que vaig escriure amb motiu de la publicació de la novel·la *La ciutat del sol* (Editorial Granollers, Barcelona, 2000). Amb la única diferència que aquella era una obra adreçada a un públic juvenil i ambientada en la Mallorca i l'Es-

panya imperial del segle XVI. En aquell article dèiem: "És evident que el títol que he posat a la novel·la, *La Ciutat del Sol*, és un homenatge directe a Tommaso Campanella. O als herois anònims de qualsevol revolució contra els opressors que hagi hagut haver-hi en el món en qualsevol època i contrada. Aquí no hi ha cap engany ni disfressa: es tracta, mitjançant aquest títol, de retre aquest homenatge directe a tots els homes i dones que, des de l'origen del temps, han lluitat -i lluiten!- per anar bastint la societat nova somniada per tots els pobles. Els bandejats de *La Ciutat del Sol*, com els essenis, les tribus rebel·lades contra Roma (la Gàl·lia, Hispània, Dàcia, els jueus que resisteixen a Jerusalem, a les fortalles d'enmig del desert, els anabaptistes de Münzer o els pagesos mallorquins dels segles XV i XVI), són fills espirituals de tots els corrents crítics que han pugat per acabar amb les injustícies, per bastir un món nou, més just i solidari. Els protagonistes de *La Ciutat del Sol*, d'amagat de nobles i inquisidors, parlant a cau d'orella, han sentit, en el Call, explicar l'existència de països i contrades on no regna l'espasa, l'oprobri, les fogueres i les tortures de la Inquisició".

París 1793 forma part d'una llarga sèrie d'obres històriques emmarcades igualment dins una concreta intenció de recuperar el passat, els moments cabdals de la humanitat, aquelles situacions en què l'home sembla que ha pogut tocar les estrelles, tenir l'univers a l'abast de la mà

Però Miquel Sureda de Montaner, el protagonista de la novel·la *París 1793*, ja no viu en l'"Espanya" imperial del segle XVI. Els il·lustrats espanyols i catalans de finals del XVIII són fills, com hem escrit més amunt, de la Il·lustració, de Voltaire, Diderot, Rousseau i D'Alembert. És evident que, com a revolucionaris, com a joves rebels, els nostres protagonistes xuclen la seva revolució dels exemples que els forneixen les lluites dels agermanats de les Illes, València, els comuners de Castella, els il·luminats de totes les sectes que s'han oposat a la corrupció vati-

canista, de les idees que, procedents de Luter o Calví, serviren en el seu moment per anar empedrant el camí de la Il·lustració.

Parlàvem dels fantasmes del passat que són vora de l'autor quan escriu, quan es deixa portar per la imaginació i els sentiments. Els esperits que des de sempre han poblat la nostra vida i la nostra fantasia fent-se presents novament! Indubtablement, moltes d'aquestes presències històriques, les que condicionen l'autor de la novel·la, poden ser les mateixes que encerclen els personatges de *París 1793*.

És aquest ambient de lluites aferissades, però també de debat ideològic intens, el que troben els conspiradors catalans i espanyols que són a París en el 1793. Quan, fent costat a Robespierre i Babeuf, a les masses populars, participen en l'assalt a la Bastilla, comencen a ser conscients com la sang d'Espàrtac, la dels agermanats mallorquins i valencians del segle XVI, els rebels de totes les nacions oprimides per l'aristocràcia i el clergat espanyol, torna a circular potent per les seves venes. Són els "fantasmes", els esperits rebels de la història, la sàvia de la humanitat, les llavors del futur, la potència encara intacta de les idees que commogueren el món, el que impulsa l'autor a reconstruir l'atmosfera creadora del 93. Són els mateixos esperits que es fan carn en el poble francès que proclama la República, aboleix els privilegis nobiliaris i proclama solemnement el triomf de la llei i la raó sobre l'obscurantisme clerical i feudal.

París 1793 forma part d'una llarga sèrie d'obres històriques emmarcades igualment dins una concreta intenció de recuperar el passat, els moments cabdals de la humanitat, aquelles situacions en què l'home sembla que ha pogut tocar les estrelles, tenir l'univers a l'abast de la mà. Per tot el que hem llegit i investigat al respecte en aquests darrers quaranta-cinc anys, pels debats amb els sobrevivents de la repressió franquista, sabem el que significà haver enderrocat, i semblava que per sempre!, el poder del capitalisme, l'església i el militarisme. Ara ho veig ben clarament: en les idees bàsiques que portaren al triomf revolucionari de juliol del 36, triomf que perdurà fins als fets contrarevolucionaris del Maig del 37, hi havia novament la presència omniscent de la Il·lustració, tota la confiança de Rousseau en la possibilitat de bastir una humanitat nova, deslliurada de la maldat del passat. Hi havia igualment tot l'anticlericalisme de Voltaire esdevingut un esmolat bisturí d'ateisme militant que, després d'haver passat per les aportacions de Marx, Engels, els comunards de 1871, Lenin i les accions revolucionàries de les grans masses explotades de l'antic imperi tsarista, són

la palanca que serveix per a enderrocar les esglésies o convertir-les en centres d'esbarjo per a la joventut, en museus de la ciència, tant a l'URSS de 1917 com a la València de 1936.

Aquests dies, mentre repassava les galerades de *París 1793* que m'havia fet arribar l'editor, alhora que tornava submergir-me en els tortuosos carrers del París d'aquella època i participava amb els protagonistes de la novel·la en els encesos debats sobre art i cultura a casa del marquès de Sade o sobre la futura república universal dels homes lliures amb Marat i Robespierre, pensava novament en el fil històric que uneix sempre els revolucionaris d'un segle concret amb aquells que els precediren. L'esperit republicà dels Gracs romans, la seva lluita igualitària contra els privilegis de la societat esclavista imperial, el paper exemplar dels senadors de Roma que executen el dictador Juli Cèsar que vol anorrear les llibertats senatorials... no són part dels fonaments del 1793? L'enyor d'una república bastida sobre les runes dels privilegis, sobre els fonaments de la ciència i el desvetllament de les consciències que ha significat la Il·lustració, el mestratge dels enciclopedistes... no condiciona els debats de la Convenció, la fi del poder inquisitorial i vaticanista a França? En els escrits de Marat a *L'ami du peuple*... no hi són presents aquestes exigències d'igualitarisme i justícia social, de poder popular, de fer valer els drets dels sectors més desvalguts de la societat? Enlluerna, enmig de la grisor dels polítics oficials del present, repassar els escrits de Marat publicats en el llibre *Jean-Paul Marat. Textos escogidos* (Barcelona, Editorial Labor, 1973). Quin resum de les idees que perduraran, actuant en la realitat de cada dia, durant dos segles i que perviuen encara en molts d'indrets on els polítics remeiers d'arenas i cendres no han aconseguit adormir el poble!

Miquel Sureda de Montaner, amb els seus amics, els conspiradors que voldran acabar amb la vida del rei Carles IV en la famosa conspiració de Sant Blai, són, viuen, somnien un París revolucionari

Miquel Sureda de Montaner, amb els seus amics, els conspiradors que voldran acabar amb la vida del rei Carles IV en la famosa conspiració de Sant Blai, són, viuen, somnien un París revolucionari. Un París encès i revoltat on —i ho podem constatar avançant en els capítols que conformen la novel·la *París 1793*—, hi ha sectors que volen anar molt més lluny del que estan disposats a concedir els burgesos que fan costat a Danton i els girondins, l'ala dreta de la Convenció. Fins i tot l'Incorruptible, el tribú del poble, la mà de ferro de la Revolució que atura en un primer moment la contrarevolució, és

desbordat pels obrers i artesans, per la petita burgesia empobrida pels especuladors, pel conjunt de capes que vol anar més enllà d'uns decrets que no qüestionen la propietat privada.

Els fils que ens uneixen amb els revolucionaris del passat! La memòria històrica! Me'n feia més conscient que mai mentre anava repassant les galerades de *París 1793*. Em demanava —i em deman encara!— fins quan ha durat l'alè del 93. Quines aportacions a l'avenç de la humanitat, al somni igualitari, a les idees de canvi social fetes per aquells grans dirigents i ideòlegs perduren avui dia? Alguns historiadors diuen que el 1789 francès durà fins a l'enfonsament de l'antiga Unió Soviètica, el 1989. Dos segles dominats per les idees de Marat, Robespierre i Babeuf, dels socialistes posteriors que sintetitzen Marx i Engels, però també Lenin, Rosa Luxemburg, Trotski, Gramsci?

El 4 d'agost de 1936 Trotski enlletia i lliurava a la impremta el llibre *La revolució traïda*, una profunda anàlisi de la degeneració de la revolució soviètica a mans de la burocràcia estalinista. Moltes de les idees essencials d'aquesta denúncia ja havien estat exposades en la premsa soviètica —abans de la censura total estaliana— i en els debats en defensa de les conquestes d'Octubre fetes pel mateix Trotski i altres dirigents bolxevics a mitjans dels anys vint. *La Revolució traïda*, llibre que llegíem en la joventut i hem repassat sovint, documenta com la crisi del socialisme a l'URSS és molt anterior al que han volgut dir els analistes i publicistes al servei de la burgesia que ho centren tot en l'any de la caiguda del mur del Berlín i la posterior restauració capitalista a l'antiga Unió Soviètica. La pregunta és ben clara. Quan, en efecte, comencen a ser esborrades per la contrarevolució victoriosa les idees procedents de Babeuf i de l'ala esquerra dels jacobins, els sans-coulottes de Chaumette i Hébert? El 1989, com diuen els mitjans de comunicació al servei de la burgesia i l'imperialisme, o a finals dels anys vint, com afirma Trotski a *La Revolució traïda*?

És evident que, per a molts de nosaltres, una part de la generació literària dels 70, aquella que s'implicà en la lluita per l'autodeterminació i el socialisme, el final de les idees que podem reconstruir llegint les pàgines de *París 1793*, no s'esdevé en el mes i l'any de l'ensorrament del mur de Berlín, el novembre de 1989. El somni dels revolucionaris mallorquins, espanyols i francesos descrit a les pàgines de la novel·la que acaba de publicar el Tall Editorial acabà el mateix dia en què comencen a ser empresonats i executats els autèntics bolxevics, els revolucionaris de totes les tendències, els par-

tidaris dels consells obrers (els soviets), els homes i dones que l'octubre de 1917 han iniciat el camí de la Revolució Mundial, la "democràcia igualitària" que somniava un sector dels dirigents de la Revolució Francesa, els socialistes i llibertaris que s'alçaren contra la societat burgesa durant tot el segle XIX i el XX. Són els infamants processos de Moscou contra la vella guàrdia que ha fet la Revolució, l'execució de Radek, Bukharin, Rakovski, Ríkov, Piatakov, Zinóviev, Kàmenev, el posterior assassinat de Trotski a Mèxic, els milers de revolucionaris executats o portats als camps de concentració siberians, els que marquen la fi del somni igualitari en el món (malgrat que, a despit dels retrocessos sempre hi hagi avantguardes entestades a fer avançar les manetes aturades del rellotge de la història). I no oblidem, en aquesta mateixa línia que comentam, els tràgics Fets de Maig de 1937 a Barcelona, quan les forces burgeses republicanes, en estreta aliança amb l'estalinisme soviètic, espanyol i català porten endavant la repressió contra les idees igualitàries representades aleshores pel POUM i la CNT.

Quina força, la del 93 francès, la del pensament de l'ala esquerra jacobina, la que representaren primerament Marat, Saint-Just i Robespierre i, més tard, Babeuf, Buonarroti i Darthé! El 1793, els fets posteriors, el Termidor contrarevolucionari que porta els partidaris de Robespierre i al mateix Incorruptible a la guillotina, és el gresol on es congrien totes les concepcions polítiques que commouran el món durant prop de dos-cents anys, com ja hem dit més amunt. La necessària igualtat entre els homes, una idea que ja ve de Rousseau, la importància de bastir una organització política feta i al servei dels sectors explotats, de lluitar per aconseguir la "dictadura provisional dels oprimits" es congrien en aquells moments i que perduren ara mateix. La necessitat d'un poder militar i polític que sigui l'instrument que garanteixi la igualtat social de la humanitat, és una concepció elaborada per l'organització de François-Noël Babeuf (que es feia anomenar Gracus Babeuf, en honor dels Gracs romans), Darthé i Buonarroti. Idees que seran transmeses a Auguste Blanqui i d'aquest aniran passant a molts dels socialistes francesos de la primera meitat del segle XIX, però especialment a Marx i Engels. L'esperit d'una part de les avantguardes, dels sectors més oprimits del 93 i del *Manifest dels Iguals*, és l'esperit de la Comuna de 1871 que proclamarà el primer govern obrer de la història. I malgrat que la Comuna es esclafada sense pietat per la burgesia francesa aliada amb l'aristocràcia militarista prussiana, el cert és que des de la Comuna fins al 17

Any 1649.

per Ricard Colom

EL REI BRITÀNIC DECAPITAT, COMENÇA LA DICTADURA PURITANA. REVOLTA CIUTADANA A FRANÇA. OFENSIVA CASTELLANAA CATALUNYA.

6-1-1649: Els parisencs s'assabenten que la Cort ha abandonat París durant la nit per instal·lar-se a Saint-Germain.

7-11-1-1649: Elbeuf, Conti i Longueville marxen de la Cort a St.-Germain i ofereixen llurs serveis al Parlament que ha declarat Mazarin 'pertorbador de la pau pública' i que està aixecant tropes pròpies.

12-1-1649: Presa de la *Bastille* (la Fortalesa) pels "frondeurs" (criticaires). Comença visiblement la 2ª "Frona".

13-1-1649: Aixecament popular a París contra la pau de Rueil.

1-1649: El riu Ebre es glaça. L'exèrcit reial, manat pel Príncep de Condé, amb tropes deslliurades de la Guerra dels Trenta Anys, posa setge a París. El parisencs rebutgen de demanar ajut espanyol -perquè en realitat el centre de llurs ires és l'anticardenalisme-, com els proposen pels seus partidaris nobles, que saben que la revolta no té cap perspectiva d'èxit militar sense tal ajut, cedeixen a canvi d'algunes concessions.

Evacuació de Baviera.

19-1-1649: Comença el judici a Charles I acusat d'alta traïció.

D. 19-1-1649: Lord Fairfax, nominalment comandant del Nou Exèrcit Modèlic, no assisteix al judici de Charles I, quan el criden, sa muller Anne crea un famós incident en respondre: "Ell té més seny que per venir ací", abans de ser expulsada a la força de la sala de justícia. El rei es nega a reconèixer la legalitat del jurat, el qual vota -per un ajustat 68 a 67- declarar culpable el rei.

Fairfax intenta ajornar l'execució.

El seu fill Charles, exiliat a França, envia un full en blanc signat al Parlament, indicant que acceptarà qualssevol termes per salvar la vida de son pare, però és debades.

21-1-1649: Els vaixells surten del port de Màlaga per anar fins a Trento a recollir la segona esposa de Felipe IV, Mariana d'Àustria (1634-96), promesa del seu fill mort, Baltasar Carlos, és la filla de l'Emperador

Ferran III, el causant de la Guerra dels 30 anys. Morta Isabel de Bourbon, Felipe IV s'ha casat per poders amb Mariana. Velázquez s'afig a la comitiva del duc de Nájera, del marquès de Bedmar i del comte de Figueroa.

25-1-1649: El Parlament de Normandia es declara per la "Fronde".

29-1-1649: 59 comissaris (jutges) signen una ordre d'execució contra el rei com a "tirà, traïdor, assassí i enemic públic". Després de la Restauració del 1660, els regicides que encara seran vius i no exiliats seran executats o damnats a cadena perpètua.

30-1-1649: **El rei Charles I Stuart és decapitat**, en un cadafal d'una plaça pública fora de Whitehall. Sembla que inclús durant l'execució Cromwell i el coronel Harrison han retingut Fairfax sots pretext d'un aplec de pregària.

8-2-1649: Derrota dels "frondeurs"/criticaires a Charenton.

11-2-1649: El seguici per recollir Mariana d'Àustria arriba a Gènova. Velázquez duu amb ell, com a ajudant, servidor i secretari, un personatge que està al seu costat des de fa temps: Juan de Pareja, un mulat sevillà. Fan via per compte propi i de Gènova passen a Milà, després a Pàdua.

2-1649: El "*Rump Parliament*" aboleix la Cambra dels Lords (Cambra Alta) i la monarquia i considera traïció la proclamació d'un nou rei.

El príncep de Gal·les, en exili a La Haia, pren el títol Charles II i és proclamat rei pels escocesos a Edimburg, també és reconegut rei a Irlanda. El *Nuncio* Rinuccini abandona Irlanda, havent fracassat a guanyar concessions per a l'Església Catòlica irlandesa. En les negociacions els representants papals sempre utilitzen Irlanda com a moneda de canvi.

Carestia a París malgrat l'arribada d'alguns importants combois d'aliments.

16-2-1649: Derrota dels "frondeurs" a Montlhéry.

26-2-1649: Derrota dels "frondeurs" a Brie-Comte-Robert.

4-11-3-1649: Conferència de Pau de Rueil entre la Cort francesa i una delegació del Parlament parisenc (que es rendeix). L'acord de pau confirma les reformes aprovades el juliol de 1648: fi de la 1ª fase de la Frona.

9-3-1649: De 5 prominents pars del Regne monàrquics que havien caigut en mans del Parlament, 3, el Duc d'Hamilton, el Comte d'Holanda i Lord Capel -un dels presos de Colchester i un home de gran caràcter-, són decapitats a Westminster. Això deixa els covenanters extremistes, encara dirigits per Argyll, com a força principal a Escòcia.

3-1649: Mazarin, Anne i Louis XIV retornen de Saint-Germain on s'havien estat amagant.

16-30-3-1649: Conferència de Saint-Germain per considerar les reivindicacions dels nobles "criticaires" o menyscontents.

19-3-1649: Mor el teòleg Gerhard Johann Vossius.

1-4-1649: Un grup de camperols anglesos dirigits per Gerard Winstanley i William Everard formen una granja comunal al Turó de St. George, a Surrey. Aquests "*Levellers Veritables*" o "llauradors" són denunciats en el manifest que els Levellers publiquen des de la Torre.

El Parlament de París verifica l'acord de pau.

5-4-1649: Naix Elihu Yale, a Boston, primer benefactor de la famosa Universitat.

4-1649: **Maryland (de majoria catòlica i dissident) publica una Acta de Tolerància, permetent la llibertat religiosa per qualsevol denominació cristiana.**

Les ciutats imperials admeten la igualtat religiosa.

21-4-1649 i post: Velázquez i el seu servent arriben a Venècia, on Velázquez comença les seves adquisicions de pintures del Veronés i Tintoretto. Tot seguit a

Bolonya, Mòdena, Parma, Florència i, finalment, de passada, a Roma, per a continuar fins a Nàpols, on adquireix un bon nombre d'escultures i on es retroba amb Ribera. Després, retorna a Roma, on romandrà més d'un any. Hi retratarà el Papa Innocenci X, i el seu amic i criat Juan de Pareja. També és possible que de Roma hagi dut pintada una de les seves millors peces i de la pintura espanyola del segle XVII: *La Venus del mirall*.

25-4-1649: Laugharne, Poyer i Powel havien estat condemnats a mort, però només Poyer és executat, com a víctima aleatòria.

30-4-1649: La Cort marxa de Saint-Germain cap a Compiègne.

5-1649: Com el programa dels *Levellers* no s'està seguint, seguidors Levellers s'amotinen al Nou Exèrcit Modèlic. En resposta, Cromwell tanca els líders del moviment dins la Torre de Londres: John Lilburn, William Walwyn, Thomas Price, Richard Overton, i altres.

A Londres Oliver Cromwell proclama Anglaterra una "*Commonwealth*" lliure. En els anys que segueixen, el país serà governat per una República Puritana, sobre la qual "*Lord Protector*" Oliver Cromwell anirà afirmant-se amb mà de ferro.

3-6-1649: Mor l'historiador i poeta portuguès Manuel de Faria e Sousa.

13-6-1649: Naix el crític Adren Baillet.

6-1649: L'exilat Charles II restaura Montrose a la lloctinença (nominal) d'Escòcia, però Charles II també obre negociacions amb els Covenanters, ara dominats pel "*Kirk Party*" (presbiterià radical) o "*Whigs*". Montrose té molt poc suport a les terres baixes, i Charles II està disposat a renegar d'ell, el seu seguidor més coherent, per a pactar de manera més consistent, segons els termes dictats pels Covenanters.

Els cosacs tornen a les operacions militars quan hi retornen llurs aliats tàrtars.

20-6-1649: Richard Brandon, botxí de Charles I, mor.

Principis-estiu-1649: El cosac hetman Bogdan Zenobi Txmielnicki o Khmelnytski decideix fer independent Ucraïna de Polònia, tot assetjant Zbarazh ó Zbara?. De camí es dediquen a cremar ciutats i a passar a espasa polonesos i jueus.

Omer Talon, 1649, Philippe Champaigne.

1649: Catalunya i França:

Revolta contra els francesos a les comarques de l'Ebre.

Els francesos executen un desafecte: l'oïdor militar de la Generalitat Domènec de Negrell.

Pere de Marca destaca l'esforç sobrehumà per a una Catalunya "*ruinée par la stérilité, la guerre et les logements*" d'intentar reclutar uns 6.000 soldats més; a la plaga dels allotjaments ha succeït la dels allotjaments de l'exèrcit de francesos i catalans.

El capítol de canonges de Vic encara mobilitza i arma una companyia de 50 soldats, dels quals 40 són estudiants i catedràtics de la mateixa universitat, i els altres capellans; un dels canonges hi fa de capità i un dels beneficiats fa d'alferes.

Bagà (Berguedà) es disposa encara a armar 60 homes “en servei del rei cristianíssim (...) que sien allistats y trets a sorts los que les ultimes vegades anaren”. Berga i Bagà soles (vila i baronia) donen 300 omes, tants com Barcelona, el triple que tot la Cerdanya (si bé bona part dels de Berga són del Lluçanès).

Els jurats de Sta. Coloma de Queralt (C. de Barberà) decideixen fondre, prudentment, davant l'avanç castellà, i fer una “campana de les hores” del canó que Cervera els manllevà 3 anys arrere.

El vescomtat de Canet és concedit a Fontanella i Margarit protesta de valent perquè el “nét d'un baster i fill d'advocat” pugui esdevenir vescomte.

“*Lo desengany*”, obra dramàtica de Francesc Fontanella.

La pesta s'escampa per Aragó, Marsella i Portugal i també pel nord i est d'Occitània, i se n'entra al Principat.

Mazarin fa que el rei Louis declari un protectorat per sobre de cristians maronites del Líban.

Illes Britàniques: A la Confederació (irlandesa) de Kilkenny, el cap reialista Owen Roe O'Neill i el *Nuncio* Rinuccini no tenen una política comuna. O'Neill, en essència, intentava restaurar els feus que els seus avantpassats havien perdut en una rebel·lió contra Anglaterra; la Confederació seguia una política menys confrontacional (i sovint ho tenia difícil per arribar a cap acord polític), el *nuncio* utilitzava Irlanda com a penyora en la diplomàcia papal. Owen Roe O'Neill mor en el mateix any.

Aproximadament 28.000 homes moren en combat durant la Guerra Civil Escocesa. Normalment més soldats morien de malaltia que en combat que en aquesta ocasió (la proporció era sovint 3-1), així és raonable especular que el percentatge de mort militar real fos més alt. A més a més, es calcula que al voltant de 15.000 civils moriren com resultat directe de la guerra, per massacres o malalties. Més indirectament, 30.000 persones més morien a causa la plaga a Escòcia entre 1645-1649, una malaltia que s'estenia en part pel moviment d'exèrcits pertot el país. Si també tenim en compte els milers de tropes escoceses que moren a les guerres civils a Anglaterra i Irlanda (20.000 soldats més com a mínim), les Guerres dels Tres Regnes naturalment representa un dels episodis més sagnants en la història escocesa.

John Milton, nomenat Secretari de Llengües Estrangeres al Parlament.

L'anglès substitueix el llatí com a idioma legal d'Anglaterra.

“*La 1ª trobada de Teàgenes i Cariclea*”, 1649, de Hans Cre Horions (vista parcial).

Europa:

La reina Cristina de Suècia manipula el Riksdag perquè accepti el seu cosí i anterior amant Carles-Gustau com al seu successor. Invita René Descartes a visitar Suècia i el filòsof francès accepta.

2ª guerra dels cosacs i tàrtars contra Polònia.

Rússia adopta un codi legal refeudalitzant que treu la llibertat de moviment a la majoria dels plebeus i oficialment aprova la servitud, lliga els camperols a les propietats de què vivien i els fa propietat dels terratinents.

Orient Pròxim i Àsia:

El Soldà otomà Ibrahim, deposat i assassinat, ha estat succeït pel seu fill Mehmed IV (-1687), aquest nou Soldà es dedicarà bàsicament a la cacera.

Els perses exploten la debilitat militar mogola i prenen Kandahar.

Mor el gran rei Hwabaek Injo Honmun de Corea.

Colònies i Ameríndia: Creació de la *Companhia Geral do Comércio*, monopolista, feta amb el capital dels “cristians nous” condemnats per la Inquisició i de comerciants de Lisboa.

Per 1ª volta el comerç Portugal-Brasil té un sistema de flotes i és garantit per escortes escaients.

Lord Baltimore, ja a Maryland, al Potomac, funda una altra colònia al nord de Virgínia, per acollir els fugitius sobretot religiosos, anomenada després (extraoficialment) “l'illa de la tolerància religiosa” (el 1649 rebrà un edicte oficial de Tolerància).

Virgínia declara la seva lleialtat a la Corona; Charles II subvenciona grans àrees de terra als seguidors ‘cavallerescs’ de son pare; molts fugen a Virgínia. Nomenen Sir William Davenant tresorer de la colònia de Virgínia. Els obrers negres a Virgínia encara només en fan 300.

Hurons i Tionontatis, a Nordamèrica (oriental), finalment sucumbeixen a la invasió de la Lliga Iroquesa. La majoria són esclavitzats, però alguns se'n fugen a llurs anteriors contrades. Els refugiats fugen a l'Illa Mackinac però els Iroquesos continuen acaçant-los, i hauran de continuar fugint l'any següent. Els refugiats s'instal·laran finalment a Ohio, on s'anomenaran “Wendat” o “Wyandot”.

“*Crist duent la creu*”, 1649, de Govaert Flinck (1615–1660).

Religió:

Mor el geògraf i il·lustrador Giulio Aleni, missioner jesuïta a la Xina.

Moren Noël Chabanel, Charles Garnier, Gabriel Lalemant i Jean de Brebeuf, missioners jesuïtes francesos que vivien entre els Hurons del Canadà. Els iroquesos havien suportat l'enemistat francesa des dels dies de Champlain; així quan capturen els missioners en diversos atacs, els maten al moment o els torturen a mort. Tanmateix, un Huron més tard admet haver matat Chabanel. L'Església Catòlica Romana els considera màrtirs. Jean de Brebeuf és ara sant patró del Canadà.

Naix el clergue anglès Titus Oates, instigador principal del complot papista del 1678,

Naix el futur Papa Climent XI.

John Bunyan deixa l'exèrcit parlamentarista i pren muller, la qual l'introdueix en la literatura religiosa (puritana).

Mor el poeta místic anglès Richard Crashaw (*1612).

Publicació pòstuma dels “*Cinquanta Sermons*” de John Donne.

Belles Arts:

Diego Velázquez pinta el retrat de *Juan de Pareja*.

Salomon van Ruysdael pinta “*Vaixell en un Riu*”.

Música:

Naix el compositor alemany Johann Philipp Krieger.

Llibres nous i publicacions (en anglès):

“*The Tenure of Kings and Magistrates* / L'Arrendament de Reis i Magistrats”, de John Milton

“*Apology for authorized and set farms of Liturgy against the Pretence of the Spirit*”, de Jeremy Taylor

Gerrard Winstanley: *A Letter to Lord Fairfax*.

“*A Virgin Widow* / Una Vídua Verge”, comèdia d'en Francis Quarles, publicada pòstumament.

Nicholas Culpeper publica una traducció anglesa de *Pharmacopeia* del Col·legi de Metges.

Publicació del recull de versos “*Lucasta*”, un recull dels seus poemes de presó del poeta cavalleresc Richard Lovelace.

Les Obres de Virgil traduïdes per John Ogilby.

Lachrymae Musarum, recull d'elegies per Lord Hastings, de Dryden, Marvell, Herrick i d'altres.

Publicació de l'“*Eikon Basiliké* (=La imatge del rei). *The Pourtraicture of His Sacred Majestie in His Solitudes and Sufferings*, famosíssim pamflet enormement popular, que pretén ser els últims pensaments de Charles I, però quasi segur escrit pel clergue John Gauden.

Publicació de John Milton: “*Eikonoklastes*” (una resposta a *Eikon Basiliké*).

Publicació de John Hall “*A Humble Motion Concerning the Advancement of Learning*”, i d'“*England's New Chains Discovered and Legal Fundamental Liberties*” de John Lilburne.

Teatre:

El Teatre “*Fortune*” és desmantellat.

Ensorren el “*Salisbury Court Theatre*”.

10-7-1649: Carta tramesa pels procuradors de Tortosa als consellers de Barcelona amb aquesta data (AHCB. Consell de Cent. Cartes comunes originals, vol. 83, f.113) i on parlen de l'existència de pesta a les poblacions de Cervera, Benicarló i Sant Mateu (Baix Maestrat), i destaca la virulència de l'epidèmia en la primera vila.

11-7-1649: Susanna Shakespeare Hall mor.

10-25-8-1649: Forces poloneses es retiren a la fortalesa de Zbaraz, on una força no gaire gran (uns 9.000) plantaven cara a Txmielnicki i el Khan durant més de mes i mig.

15 a 16-8-1649: El nou rei polonès Jan II Kazimierz Wazy marxa per ajudar els de Zbaraz però xoca durant una batalla de dos dies amb l'Exèrcit principal de Txmielnicki, de resultat incert.

D. 16-8-1649: Els polonesos aconsegueixen subornar el Khan de Crimea per tal que l'exèrcit tàrtar ataquí Txmielnicki i fugí. Casimir, amb ajut de lituans arriben a un acord provisional amb Txmielnicki, amb amnistia general. Però aquesta treva sols durarà dos anys.

18-8-1649: Tornada del Rei a París amb la Cort.

21-8-1649: Robert Crashaw mor.

Estiu-1649: Cromwell envaeix Irlanda per esclafar una revolta monàrquica.

11-9-1649: Cau Drogheda (Irlanda) en poder dels parlamentaristes anglesos, després d'un setge. Cromwell ordena al Nou Exèrcit Modèlic que massacri la guarnició sencera de Drogheda després per negar-se a rendir-se, n'hi moren uns 2.500. A continuació els reialistes abandonaran les fortificacions de Trim i Dundalk.

CAMPANYA DE CROMWELL A IRLANDA.

9-1649: **Important campanya militar espanyola** que surt de Lleida amb 6.000 homes i 3.000 cavallers comandats per Juan de Garay, avança des de Lleida, passant per Vimbodí, Poblet, Cabra del Camp i continuen cap amunt...

El Parlament anglès imposa censura de la premsa.

Moltes ciutats irlandeses es rendeixen, però Waterford i Wexford no ho faran, i patiran forta repressió.

29-9-1649: La **General Crema**: tropes castellaness assalten i saquegen la vila de Montblanc (C. de Barberà). Aquest cop, els militars violenten la població i els dirigents municipals; s'emparen de l'arxiu de la vila i l'arrasen, s'instal·len a l'església de Santa Maria la Major i cremen les actes de la parròquia. Una guarnició entra a l'Hospital de Sant Bartomeu i Santa Magdalena, als afores de la vila, i fa malvestats a l'edifici i a la gent dels voltants. No contents amb els actes vandàlics, comencen un acarnissament amb els dirigents i símbols de Montblanc, cremen diverses cases nobles i imatges pròpies de les festes, com els populars Aligots i l'antiquíssim Drac.

9 a 12-1649: Tensió creixent entre Condé i Mazarin, que dos successius acords no acaben de resoldre.

Valls, Constantí.

3-10-1649: Mor el teòleg italià Giovanni Diodati.

10-1649: La ciutat irlandesa de Wexford no havia volgut retre's als parlamentaristes i Cromwell la pren i ordena saqueig i represàlies.

10 a 11-1649: Després de Montblanc els castellans entren a Valls. Tot seguit, Constantí (Tarragonès), després de dos dies de resistència, és ocupada per les tropes castellaness de Juan de Garay. Tot seguit van a Tarragona, on reben reforços. Entren a Torredembarra, a Vilanova i la Geltrú i a Sitges -on deixen tropes-, i tornant cap a Lleida, abandonen la costa.

17-10-1649: **Batalla de Vilafranca** on els castellans de Juan de Garay derroten les tropes franco-catalanes.

3-11-1649: Incursió francesa contra el nord valencià, saquegen Càlig (Baix Maestrà) i cobren tribut.

14-11-1649: **La Batalla de Montblanc**: a la matinalada l'exèrcit castellà entra a la Conca de Barberà. Arriben notícies que tropes franceses de cavalleria s'havien fortificat a l'església de Santa Maria de Montblanc. L'exèrcit de Juan de Garay entra a la vila ducal i assetja l'església convertida en plaça forta pels francesos. L'enfrontament és molt violent, amb intercanvi

constant de trets. Finalment, els assaltants aconsegueixen tirar la porta principal de l'església i entren a sang i foc a l'edifici.

19-11-1649: Mor Caspar Shoppe, crític.

11 a 12-1649: 1er setge contra Waterford, que tampoc no es ret a Cromwell.

4-12-1649: Mor el poeta escocès William Drummond d'Hawthornden.

WILLIAM DRUMMOND.

11-12-1649: Atemptat al Pont-Neuf contra la carrossa de Condé, que anava buida: és una advertència.

20-12-1649: Comença la prohibició de representar obres teatrals a Anglaterra.

1649-1650: Després de la victòria sobre Charles I, duugué el seu exèrcit Modèlic Nou a Baile Atha Cliath / Dublín per a castigar els reialistes irlandesos. Durant el sojorn de Cromwell a Irlanda, durant una anyada, provocà una massacre general de reialistes.

1649-1651: 3ª Guerra Civil anglesa, la 3ª de tres guerres conegudes en conjunt com a la Guerra (o Guerres) Civil anglesa que es refereix a una sèrie de conflictes armats i maquinacions polítiques que tenen lloc entre parlamentaris i reialistes de 1642 fins a 1652.

1649-1658: Dictadura militar puritana del "Lord Protector" Oliver Cromwell, gran estadista purità i mà de ferro de l'ascendent burgesia anglesa.

"Al·legoria de la música", 1649, de Laurent de La Hyre.

Francesc Fontanella

(Barcelona, 1622 - Perpinyà, 1680/85)

A LA MORT DE NISE

Oh, dures fletxes de mon fat rompudes,
rompudes per ferir més doloroses,
que, llevant-me les plomes amoroses,
deixau al cor les puntes més agudes!
Flames més eclipsades que vençudes,
aurores algun dia lluminoses,
ombres ja de ma vista tenebroses,
tenebroses, mortals, però volgudes.
Principi trist de penes inhumanes,
terme feliç de l'ànima afligida
que per al·livi son dolor adora;
fletxes sereu i flames soberanes
si llevau a mon cor la trista vida
per donar a mos ulls eterna aurora.

Pedro J. Ramírez

Demanen que el marquès consort de la Caca sigui declarat persona 'non grata'

De porc i de senyor

Passada la nit esplèndida de la revetlla, sant tornem-hi amb el castellà. Són pesats, pesats, pesats. Cansen, cansen, cansen. Ara s'han tret de la màniga el "Manifiesto por la Lengua Común", signat solemnement per tot "el equipo médico habitual" (Mario Vargas Llosa, Félix de Azúa, Arcadi Espada, Fernando Savater, Albert Boadella, Álvaro Pombo, Carmen Iglesias...) i exaltat amb gran salva d'artilleria pel diari que dirigeix el marquès consort de Castelladosrius i Santa Pau (Pedro J. Ramírez), que es dedica a captar adhesions. Què volen aquesta gent? Doncs reclamen una reforma de la Constitució i dels Estatuts d'Autonomia per tal que a totes les administracions hi hagi documentació i personal que t'atengui en castellà; que tots els edificis públics i carrers estiguin retolats, com a mínim, en castellà; que tots els pares puguin, si volen, educar els seus fills en escoles en castellà... Em sobta -i ho dic realment amb el cor a la mà- que persones a qui reconec intel·ligència i sapiència perdin el temps dedicant-se a encendre i a alimentar polèmiques absurdes, suades i superades per la història democràtica espanyola dels darrers trenta anys. La llengua no és ni serà cap problema perquè la immensa majoria de catalans, gallecs, bascos, castellans, valencians, asturians, aragonesos, illencs i andalusos no volem que ho sigui, ni ganes. Si hi ha debats estèrils que no porten enlloc aquest n'és un. Cada societat és com és i, ens agradi o no ens agradi, l'Estat espanyol mai no serà Bèlgica. Ho sento per Mario Vargas Llosa, Félix de Azúa, Arcadi Espada, Fernando Savater, Albert Boadella, Álvaro Pombo, Carmen Iglesias i tutti quanti, però els ciutadans anònims d'aquesta península demostren una intel·ligència col·lectiva molt superior a la de totes aquestes reconsegades llumeneres. Tinc una notícia: el general Miguel Primo de Rivera -autor d'una involució lingüística com la que ara proposen els "abajo firmantes"- no tornarà. Tinc una premonició: el castellà, en la mesura que ha estat històricament una llengua imposada per la força de les armes, anirà perdent puixança, prestigi i presència internacional, tal i com li passa al francès. Ja que parlem de llengües, i per sortir de l'atzucac: 1. Per què no proposem i fem possible que el català, el basc i el gallec es puguin estudiar com a matèries optatives als instituts de les principals ciutats espanyoles? 2. Per què no aprofitem la tecnologia digital de la TDT per tal que hi hagi un canal de televisió d'abast estatal on passin la programació en totes les llengües que es parlen en aquest racó de món i, d'aquesta manera, ens anem acostumant a la nostra sana, santa i irreversible diversitat lingüística? 3. Demano oficialment i solemne als habitants i a l'Ajuntament de Santa Pau que mentre el marquès consort d'aquesta vila de la Garrotxa no abdiqui, com a director d'"El Mundo", de la seva actitud hostil envers la nostra llengua, la nostra història i la nostra identitat sigui declarat "persona non grata". I és que de porc i de senyor se n'ha de venir de mena...

Reproduït de www.eldebat.cat

Jaume Reixach

Botiflers

Internet fa flamada contra els traïdors, botiflers i fatxes espanyols, Xavi i Pujol

Prepara't nano perquè serem molts els que et xiularem a partir d'ara al camp del Barça. Ja pots preparar la maleta per anar a viure de Mandril! PUTA ESPANYA nacionalista 30.06.2008, 1 Rafel 30.06.2008, 17:57

Ara estam recollint el que s'ha estat sembrant aquests 30 últims anys. Cagondeu! Oleguer ha sabut està al seu lloc. Xavi i Pujol si haguessin viscut el 36 s'haurien vestit de falangista. Porcs traïdors! Barcelonista 30.06.2008.

Doncs jo també el xiularé cada dia a can Barça. PUTA XAVI! PUTA PUYOL! Baronojo 30.06.2008.

Siento no escribir en catalán, lo entiendo pero no sé escribirlo. Soy aragonés y creo que igual era hora de empezar a sep-

arar la política del deporte. Ha sido una gran Eurocopa y entre todos la hemos ganado, los catalanes independentistas pueden sentir la como algo suyo por la labor fundamental de los jugadores catalanes, el resto, nos podemos sentir orgullosos por la labor de todos. Rafel 30.06.2008, 17:54

Ja està bé de justificar el

col·laboracionisme! Ahir vespre vam viure un punt de no retorn i demostra on ens du la política de contemporitzar amb l'enemic i els botiflers. Jo no perdonaré mai als traïdors Xavi i Pujol que han contribuir a provocar l'orgia d'espanyolisme com la que ara s'estén per tot Catalunya. Me cag amb ells! Xavi i Puhol són pitjor que Boadella i Eugeni d'Ors al seu dia! Forapietat amb

els traïdors! iberiquinho 30.06.2008, 17:53

Jo també et xiularé cada dia. Porc espanyol. nacionalista 30.06.2008.

Et xiularé cada dia. Catalunya a pels catalans. Rafel 30.06.2008.

Xavi i Pujol, tota la temporada us heu tocat els collons quan vestíeu la samarreta del Barça i ara ja sabem el motiu: us reservàveu per defensar la samarreta de la maleïda Espanya que ens espolia fiscalment, assassina i persegueix la nostra llengua i prohibeix les seleccions catalanes. Estau acabats! Convé que ja penseu a emigrar de Catalunya i fer com en Boadella! Botiflers de merda. Rafel 30.06.2008, 17:33

Xavi, Pujol: sou els Boadella del futbol català. Malparits! Heu obert les portes de Catalunya a un exèrcit d'ocupació i heu provocat un nou 18 de juliol. ELS CULERS NO US HO PERDONAREM. Jo 30.06. 2008.

Alguns (no pas en Xavi, ni l'Iniesta, ni en Puyol, ni en Cesc, ni en Capdevila, ni en Sergi Garcia) fan el dropo tot l'any fins a la matinada per els xiringuitos de Gava i altres indrets ballan la samba i a sobre, encara els hi permetrem i els idolatrem. No som mes rucs perque no ens entrenem. PEP 30.06.2008.

Normal, estava reposat d'haver fet el dropo tot l'any en

el Barça Quin caradura és aquest personatge! Pulp 30.06.2008.

Ara si arriba una bona oferta per ell que se'l venguin i a fer calaix. Hem d'aprofitar les oportunitats del mercat, i més per un jugador com en Xavi, que ja està de tornada al Barça. jo 30.06.2008.

Per a mi, i per si no ho tenia clar fins ara, que els jugadors catalans juguin amb Espanya, és el seu problema, però que els donin pel cul!. Són uns espanyols més, i no tot s'hi val en la vida i en l'esport. I tinc tot el dret a pensar que no m'interessin, ni m'interessa res del que facin. Què no es creuin en el meu camí, perquè els engegare a cagar a la via. No son catalans, són bastards fills de m. . , i la història els jutjarà i els col·locarà al seu lloc. BOTIFLER!! 30.06.2008.

Aquesta xusma de jugador, és un botifler de merda. Una nació una selecció i sinó que es quedi a casa o que s'en vagi a Ejspanya. fora 30.06.2008.

Xavi, Puyol Catalunya no té selecció gracies Espanya i tu que fas per Catalunya 33. 30.06.2008.

XAVI, TROS D'ESPANYOLISTA!! AL BARÇA NO T'HI VOLEM!! VES A MENJAR-LI EL MEMBRE AL RAUL I A LA GUTI!!! sempre oleguer 30.06.2008.

No pens tornar a posar el peus per a l'estadi del Barça mentre Puyol i Xavi segueixin denigrant la nostra samarreta. Força Barça! A la merda mercenaris botiflers! Sempre Oleguer! PUTAES-PAGNA 30.06.2008.

BUTIFLER PUTU XAVI!!! PUTU PUYOL!!! PUTU CAPDEVILA!!! PUTU CES!!! BUTIFLERS VISCA TERRA LLIURE VISCA CATALUNYA INDEPENDENT I LLIURE I PUTA ESPAGNA!!!

Reproduït de ww.avui.cat

Rehabilitació
Rehabilitación

Adquisició
Adquisición

Lloguer
Alquiler

Més ajudes
Más ayudas

Joves

Pla Vuit 11
d'Habitatge

Pla d'accés i millores
a l'habitatge

Plan de acceso y mejoras
en la vivienda

971 784 043
habitatge.caib.es
vivienda.caib.es

www.illesbalears.cat
 Conselleria d'Habitatge
 i Obres Públiques

Llegeix i subscriu-te a

L'ESTEL

la revista dels empresaris

Tel. 971 85 85 80

Espanyols, catalans i renegats

Els [els espanyols] viuen de cara al passat, preocupats i envanits per la brillantor d'una història; consideren que el treball no fa amb la *hidalguia*; enlluernats, la fantasia els pren sovint el lloc de la raó; detesten el nostre sentit comú, *lo menos a propósito para la alta especulación metafísica*, i ens creuen materialistes i amb les ales retallades; el culte que nosaltres donem al treball, ells el donen a la *sangre azul*; són propensos a jutjar els homes a través de la *bizarria*, la *hombria*, la *prestancia*, etc., conceptes per a nosaltres intraduïbles; subconscientment tenen tendència a l'egocentrisme mentre el català, quan no se sent molestat té un marcat respecte per la personalitat dels altres. Arran d'això trobaríem el fonament del nostre sentit democràtic de la vida. Un tal matís psicològic el constata l'idioma amb una gran subtilitat: quan crideu, un castellà us contesta: "ya voy", o sigui, que situa el lloc preferent o centre on és ell; el català us diu: "ja vinc", i situa amb deferència el lloc (preferent) on sou vosaltres.

La influència materna cal cercar-la en el fet que a la llar l'home tracta la muller sense subestimar-li l'opinió, amb aquest caient democràtic que és inclinació natural dels catalans, amb pla d'igualtat i consideració. Potser per aquest motiu els catalans tenen reputació de bons marits. Ben mirat, el català, que no es desvia com el seductor per fer del galanteig un precepte constant -que el bon sentit de les catalanes trobaria l'eficàcia com hi troba el costum castellà del *piropo*- estima sense frases de cortesia, però amb sinceritat. Així, l'amor és més formal i profund, i la dona s'allibera d'ésser exclusivament un objecte bonic. Factors que, tot i semblar insignificants, donen estabilitat a la llar i ensenyen a cada fill que un *sí* és un *sí* i un *no* és un *no*, sense barroquisme i sense *burladores* que el puguin tergiversar.

La psicologia dels trànsfuges, que pot comprovar-se fàcilment a la pràctica, té una explicació: són gent que, no resignant-se a llur condició de catalans, o sigui, de ciutadans de segona categoria, confinats i sense *señorío*, volen fugir d'ells mateixos; tot ho supediten a l'ostentació, volen figurar costi el que costi. De fet, ací comença llur tragèdia, puix que únicament *poden figurar* fins a cert punt encara amb traves, car l'intrús i amo, que no acaba mai de tenir-los confiança, es reserva per a ell els càrrecs de més relleu i autoritat, repartint-los els de segon terme, i... per mantenir aquests han de fer-se perdonar constantment ésser catalans.

L'element estrany s'aprofita d'aquest tipus, però rarament li agraeix els serveis, car veu instintivament en cada català un suspecte, i els pocs que militen al seu costat els mira sempre, per mèrits que facin, amb desconfiança.

Per altra banda, el trànsfuga, per desnaturalitzat que sigui, sempre cau en desviacionismes que fereixen i desentonen el casticisme que vol fer-se seu. De

vegades té explosions amb regust de jocs florals tronats, que no sabeu d'on vénen i que difícilment es poden compaginar amb la seva actuació.

Aquestes explosions de patriotisme no agraden ni poc ni molt als dominadors. Resultat i resum, que els trànsfuges acaben vivint, per poc bon sentit que els quedi, com un peix fora de l'aigua; ridiculitzats per llurs conciutadans i menyspreats pels que ingènuament voldrien que fossin *dels seus*.

I els néts [dels forasters] són tan sensibles al problema del país, que sovint es declaren francament secessionistes.

Els catalans *de soca i arrel*, pateixen sovint d'un complex d'inferioritat que fa que subestimïn i dubtin de llurs condicions per a regir el timó del propi poble. Fet lamentable que cal atribuir, tal com he consignat, a la dissort que els ha acompanyat a través de la Història i que fa creure que llur causa és una causa perduda. En canvi, els catalans de la barreja racial conserven part del pòsit anímic *dels que sempre han guanyat* i quan és hora de judicar el plet català no el donen mai per perdut. [extret de *Del poble català*, de l'*Obra completa*, de Carles M. Espinalt, Ed. El llamp]

Clixar-nos a nosaltres mateixos: resclum erasmista o vida real?

"La vigoria d'una nació és mesurada pels qui fan coses; no pels qui en descriuen" (Edward de Bono, líder de la creació en el pensament i educador).

Els catalans, tan acostumats a romandre reclosos dins les aules i les cases i parlar mal a les esquenes dels ocupants en pla xiu-xiu (molt valents per darrere, que a la cara dels espanyols en queden pocs, de catalans), mentre el carrer i els crits i els càntics són d'"ellos", sempre estem parlant de qüestions de noms, miquinòries, "quieroinopuedo" -protestes molt indignades (vindicacions que cauen en el buit quasi sempre, perquè, de què serveix indignar-se si no hi ha conseqüències quotidianes apreciables en aquestes suposades grans indignacions?), qüestions ultraerudites i academicistes, disquisicions irrelevantes sobre noms i subcategories específiques (si en una d'aquestes l'errés, ja pots ser el mateix Ramon Muntaner que sempre hi haurà algun catalanet resabut i maliciós disposat a crucificar-te), tot adobat usualment amb victimisme ploràmic (l'ai-ai-ai, no ens volen!). Som així, i mentre no sols reconeguem aquestes cadenes sinó estiguem de debò disposats a eliminar-les, ja podem fer comèdia com que plorem per l'opressió espanyola, q això no duu a res, perquè és una comèdia per a consum hipòcrita intern: afora ja ens coneixen, a Madrid, i saben q sols és una comèdia dels "catalinos" ("catalina" a l'Altiplà vol dir merda, i "catalino" català: realment ens han encertat el nom q ens mereixem, el Pere Calders era més irònic i afectuós i ens ho deia amb més finor, però ens deia també el mateix, sols q com a amic entre desesperat i armat de santa

paciència i decisió de fer-nos-ho entendre de la millor manera possible).

El nostre problema de fons és l'actitud a prendre en la vida quotidiana: la caracteriologia, el marketing i la geopolítica i la política com a ciència exacta (saber prioritzar i fer bona propaganda política). Estic tip de veure ultraindependentista es de Diada, bar del rotllo i declaracioneta que es passen el dia parlant foraster a uns i a uns altres, i després diuen q ells, en realitat, volen la germanor universal (a llegir: canut i cardar) i que això de la independència pot esperar uns quants segles més, perquè d'això no es mor la gent. Sovint els catalans demanem que els nostres enemics facin el que no fem ni nosaltres, ja veus tu quina comoditat tan regran, la qual cosa és d'una ingenuïtat superrealista. No ens donem prou a conèixer i volem que ens reconeguin!: Tot són declaracions de paper banyat per a festes de guardar (beateria dels fariseus nacionalistes catalans), però per a la vida diària la retòrica catalanitat sol fer-se fonedissa -ja ho denunciava en Guia.

Així doncs, què volem, si som tan teòrics i tan poc pràctics ni realistes en aquests temes? (perquè per a guanyar diners i tenir bons oficis no solem ser gens somiatruïtes). Volem que l'enemic ens traguí les castanyes del foc?. En fi...no comment!!.

Sempre he pensat que l'enemic sols fa que ocupar les trinxeres que nosaltres hem deixat buides. De qui és la culpa, doncs?. No estarem sovint caient en la catalanitat com a simple hobby de diumenge? No serem simples independentistes amateurs per a la tertulietat? Molt sovint, pel cap baix, sí. Per això és menester treballar altrament, millor, més sistemàtica, analitzant a fons les coses. I no ho dic pas en concret per ningú en concret, però sí que ho dic en general, per molts casos que tinc vistos i que a la vista de tothom estan. No ho dubtem gens ni mica: tenim segons fem, i, com deia Churchill, tenim el govern q ens mereixem. Si considerem que tenim molt poc és sens dubte perquè fem realment ben poc. Aleshores la solució és fer més, però bé. Bé no: millor. Filar molt prim i pesar molt bé les coses. I si alguna cosa sembla ser raonablement la millor, fer-la, anar-hi per feina, amb actes, actituds mantingudes i realment assumides (no volatilitzables a les primeres de canvi, q és el q sol passar) i voluntat d'incidir-hi de manera sostinguda i perenne. Perquè estic també tip de veure que no s'agafen les millors coses, malgrat demostrar sobradament q són les millors, sinó les més còmodes, conegudes i mediocres. I, doncs, la resultant és còmodament opressiva i esclava, rutinàriament esmorteïda i d'una mediocre grisos inútil.

La basquitis catalana sol ser una coartada i una excusa per a poder ser tranquil·lament covards. El catalanam és molt "cerebral" (que no pas lògic ni conseqüent) perquè és anímicament escleròtic, amb

la simbologia de Diades de guardar ja en té prou, la resta del temps són hedonistes i mediterranis: confessen el coratge basc i això ja els permet a ells no tenir-ne. És una idolatria tanoca. Un resclum erasmista de rates de biblioteca. Però no hi ha síntesi creativa: o la brutalitat cega del terrorisme stalinià de l'esquerra aberzale o la covardia de gallines catalanes "racionalistes" i folladores (però no gens realistes ni dignes). I en part per això gran part de la ciutadania rebutja enèrgicament l'independentisme i per això els nostres adversaris també ens temen i ens odien, perquè això que som sovint és també terrible tant per a ells com per a nosaltres.

Llach ho cantava molt bé, de jove, quan encara no era tan pàmfil com ara, amb Franco damunt de nosaltres despavilant-nos una mica:

COP DE DESTRAL

El llet de fusta s'ha quedat sol, l'home s'aixeca i espera la llet bullida que es beu d'un glop i amb afany esmola l'eina.

Cop, cop, cop de destral des del matí fins al final. Fort, fort, cop de destral, la fusta vella tallar-la cal.

Amb el sarró i amb el gos ja vell travessa el bosc cada tarda, i en el seu front d'arrugada pell la neu s'hi posa gelada.

Cop, cop, cop de destral...

Van caient arbres i, quan és fosc, pensa en la seva mainada, no vol que passi la vida al bosc com l'ha passada el seu pare.

Cop, cop, cop de destral...

Pensa en la dona i el temps passat, i la destral ja li cansa.

Al cap dels anys, també s'ha tallat tot el seu bosc d'esperances.

Cop, cop, cop de destral...

RE: OK!, i ens seguiren estossinant després i ens segueixen estossinant ara, encara que avui en dia es donin per satisfets amb l'extermi cultural.

Això és perquè els posem les coses massa fàcils. Els espanyolassos són animals depredadors, el q hem de fer és saber actuar, però la corrupció interna de la societat catalana (i especialment de la nostra cultureta, q és la cosa més pudenta, sens escrúpols, hipòcrita, interessada, corrupta i mentidera q conec) impedeix refer-se sota unes bases realistes i pràctiques: prima l'aplaudiment fàcil, les rutines, els tòpics, els ploriqueigs, el victimisme poc autocrític, etc.: el mateix rotllo inútil de sempre. I és q ens agrada l'eutanàsia més o menys dolça, ja ho repeteixen sovint -per a qui vulgui llegir entre línees el q diu aquest catalanam. A mi no em cau ara en terra per on va aquesta gent: fa molt q els he clixats, i no em mereixen gens de credibilitat, perquè sé com els agrada figurar i com són de corruptes -políticament, nacionalment, culturalment i personalment

On és la Catalunya del Nord a TV3?

El passat 20 de juny, convidat pel Centre Cultural Català - Casal Jaume I, vaig ser a Perpinyà en companyia de l'antropòloga noruega Cillie Motzfeldt per participar en un acte sobre els valors de la immigració; uns valors que també inclouen el factor gastronòmic, com es va fer palès en una mostra posterior titulada Cuines del Món amb plats de França, de Portugal, d'Hongria, de Noruega, de Bolívia, del Marroc, de la Xina i, naturalment, dels Països Catalans. Va ser, en definitiva, una trobada molt emotiva al costat de gent de diverses procedències feliçment integrada en la societat nord-catalana. Aquest era el cas, per exemple, de dues asturianes amb unes idees sobre els drets nacionals de Catalunya força més clares que les de molts catalans de soca-rel. El tema central de l'acte, com és lògic, va girar entorn de la situació de la llengua a la Catalunya del Nord, una situació, per cert, que ha millorat força aquests darrers temps, com ho demostra el fet que la demanda supera àmpliament l'oferta per poder escolaritzar els infants en català. Cosa que és fruit de la tasca formidable que porten a terme les entitats Bressola i Arrels i que fa que cada cop siguin més els pares que volen per als seus fills un ensenyament en la nostra llengua. Una llengua, segons Cillie Motzfeldt, que temps enrere "va marxar de casa i que avui hem d'esperar que hi torni". Altrament, sense l'ús diari, "es transformarà en un idioma estranger, no servirà de teixit identitari i deixarà de tenir futur".

Amb tot, una de les qüestions més comentades en el decurs de l'acte va ser el menyspreu que TV3 manifesta pels catalans del nord. Les queixes per la invisibilitat de Perpinyà en els informatius de la televisió nacional de Catalunya i la presència constant de la llengua espanyola sense subtítols en tota la programació -els nord-catalans no saben espanyol- van ser unànimes. Tothom, allà, és conscient que aquesta invisibilitat i la negativa a subtitular responen a un projecte espanyolitzador dins del qual la població nord-catalana és percebuda com una nosa. Això explica que TV3 es faci ressò de la mort d'una dona per violència de gènere a Burgos i que silenciï la mort d'una altra, per les mateixes raons, al poble rossellonès del Soler o que ens informi de la descoberta d'uns cranis humans a Saragossa i que no digui res de la descoberta d'un crani d'una noia de setze anys al municipi del Voló, també al Rosselló. A la direcció de TV3 no li interessa normalitzar la presència de la Catalunya del Nord en els telenotícies, perquè això l'obligaria a retransmetre els partits internacionals de la USAP i dels Dragons Catalans i a subtitular la presència constant de la llengua espanyola tot reconeixent que un sector de la seva audiència, la nord-catalana, no sap espanyol.

Un suggeriment: per què els periodistes no pregunten a les senyores Rosa Cullell i Mònica Terribas, directora general de la CCMA i directora de TV3, respectivament, sobre aquesta qüestió? Amb la resposta que n'obtidran podem concloure que TV3 no està al servei de la normalització de la llengua catalana ni explica l'actualitat des d'una òptica catalanocèntrica. TV3, com el seu nom indica, és el tercer canal de Televisió Espanyola, té un prisma hispanocèntric i la seva programació s'ha convertit en un instrument al servei dels interessos ideològics del Partit Socialista. És a ells a qui serveix -gràcies a la generositat d'ERC- i és d'acord amb ells que ens fa cada dia més hispanodependents.

Víctor Alexandre

www.victoralexandre.cat

Un bon negoci per als espanyolistes: que ens difamem entre nosaltres com al film dels Monthy Python

Sobre els "33"

Si els 33 són "nazis-racistes- fatxes, etc. etc." -com pretenen els colonitzats malalts d'autoodi i els infiltrats espanyols- per voler ser catalans en la pròpia terra i/o per utilitzar la numerologia, tècnica que no van inventar per a res els nazis (com sembla que pensen els analfabets políticament correctes) sinó que ve de milers d'anys abans (en grec i en llatí els nombres es representaven per lletres)

Aleshores... Tots els skin són fatxes? És que no hi ha també redskins?

Per què alguns espanyolarros són tan capquadrats i volen de seguida ficar els catalans en el mateix sac que els fatxes?

Es tracta d'una tècnica molt practicada pel PP i pels seus semblants infiltrats en fòrums nacionalistes d'esquerres i similars. Fixeu-vos per ex. el que solen dir els esbirrets del PP: "Miguel Ángel Rodríguez compara la investigación con células madre con experimentos de los nazis". Per a aquests, igual que per als afavats políticament correctes, qualsevol referència a temes genètics ja és "nazi". L'ABC diu el mateix, per ex., quan algun basc diu que són un poble i que fins i tot tenen un codi genètic particular. Simplement es tracta de debats científics que els manipuladors peperos i els acomplexats (i rucs espantadissos) esquerrans en fan un debat suposadament "de nazis" o "de temes nazis". Surrealista, però per a manipular sembla que tot val.

Una de les mentides preferides de l'espanyolisme i dels seus esbirros catalanets i valencianets (=botiflers de dretes i d'esquerres)

LA SUPOSADA EXISTÈNCIA DE "FEIXISTES CATALANISTES" (PER EMMASCARAR LA REALITAT: QUE SOLS HI HA FEIXISTES ESPANYOLS. I NO POCS!)

L'esquerra independentista ha estat anys movent rancors absurds contra uns altres grups indepen-

dentistes (Esquerra, Estat Català, UNC...) acusant-los calumniosament de feixistes i fins i tot atacant-los físicament Ara ja tenim els feixistes de debò. Espanyols, per suposat. No hi ha cap feixisme català i menys independentista.

Però ara que haurien de plantar cara al feixisme de debò, resulta que no sols no ataquen sinó que són atacats i apallissats. Surrealista. Només sabien apallissar uns altres independentistes?

Anem aviats!

Agressió d'Endavant a una paradeta d'Estat Català (que no d'UNC ni de 33, que al 1996 ni existien). Tanmateix acusen UNC i els 33 de nazis a fi de dividir l'independentisme català i enfrontar-lo, segons les consignes dels infiltrats de la policia espanyola: <http://www.youtube.com/watch?v=7g-q2iabsu0&mode=related&search=>

Opinions:

Viatjar per Palma en espanyol

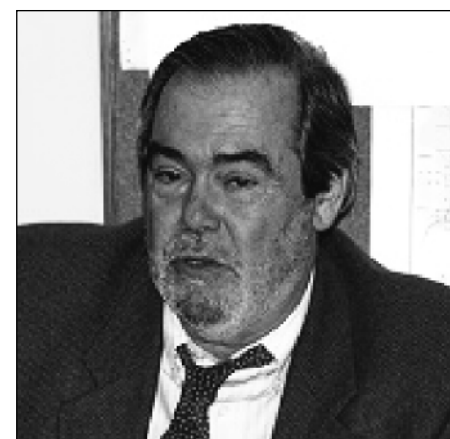
Dijous, 26 de juny de 2008

És increïble. El senyor Joaquín Rodríguez i Rodríguez, regidor de l'Ajuntament de Palma no deu haver llegit el pacte per al govern municipal ni el pacte per al govern de les Illes Balears. Crec que s'hi diu alguna cosa de normalització lingüística. Perquè al senyor Rodríguez no se li ha acudit altra cosa que posar a tots els autobusos de Palma, per a ambientar la cosa, una emissora de ràdio que emet música majoritàriament en espanyol (una miqueta en anglès i zero patatero en català), amb tota la xerrameca en espanyol, igual que la pub-

licitat i els butlletins informatius.

Això exactament és el que sentiran els ciutadans de Palma dins l'autobús. El fet ha passat bastant desapercebut: només ho he llegit aquí. La cosa mereix una protesta ciutadana en tota regla. Senyora batlessa, explica-li al vostre regidor que aquest país té una llengua i unes institucions que han promès respectar-la i promoure-la.

Gabriel Bibiloni (web) és Llicenciat en Filologia Catalana per la Universitat de Barcelona, doc-

toren Filologia Catalana, i actualment és professor de la Universitat de les Illes Balears.

Article aparegut al seu weblog (bloc)

Per una empresa moderna i de qualitat: fes del català la teva eina de feina

Dinamitzadors lingüístics del Consell de Mallorca visiten els bars i restaurants de diversos municipis

Durant uns mesos, dues becàries de la Direcció Insular de Política Lingüística del Consell de Mallorca realitzen tasques de dinamització lingüística i visiten els establiments de restauració de diversos municipis de l'illa (Consell, Lloseta, Binissalem, Santa Maria i Inca). La finalitat és tenir un contacte personal amb els propietaris per saber quines són les necessitats del sector i informar-los de les ajudes que ofereix aquesta institució per fer més present la llengua catalana en el món empresarial.

Aquesta actuació forma part d'una campanya genèrica que les institucions de les Illes han impulsat conjuntament sota el lema «Ara és la teva», per implicar la població en l'ús del català com a vehicle de relació interpersonal.

Mallorca s'ha convertit en territori d'acollida de gent de multitud de procedències que s'expressen en llengües diferents. Davant aquesta situació, és fonamental la implicació de tots els actors socials en l'objectiu que la llengua pròpia i oficial del nostre territori funcioni realment com a llengua comuna i de cohesió social. Per aconseguir-ho, cal augmentar-ne la presència en tots els àmbits, i molt especialment al carrer, als espais quotidians de trobada de les persones.

Els bars, les cafeteries i els restaurants són uns d'aquests espais, amb molta incidència en el paisatge lingüístic i en la vida social de les persones. Actualment molt del personal de la restauració són persones novingudes que desconeixen la nostra llengua, i això provoca que sovint el cambrer no entengui el client que li demana «una aigua» o «un tallat». Cal sensibilitzar els empre-

saris que el fet que els clients tinguin la possibilitat de ser atesos en català pot esdevenir un signe de qualitat i de modernitat del seu establiment.

Un altre dels objectius principals d'aquestes visites és conèixer de primera mà quines són les necessitats del sector per millorar el servei, quines dificultats es troba l'empresari de la restauració a l'hora de trobar personal qualificat, què pensa de les necessitats formatives del seu personal, sobre quins aspectes cal incidir per oferir una millor atenció al client... Totes aquestes informacions recollides serviran d'indicadors per poder dissenyar un futur projecte de qualitat de servei en la restauració, que es preveu posar en marxa el 2009 amb la col·laboració d'associacions de restauradors de Mallorca i del Govern de les Illes Balears.

A més, les dinamitzadores informen de les subvencions per a la normalització lingüística a les empreses i en faciliten al màxim la tramitació; també recullen el material (cartes de menú, targetes...) i el retornen ja traduït o corregit, sense

cap cost per a l'empresari. Aquestes subvencions, el Consell les convoca anualment des de 1997 i el pressupost total que

enguanys s'hi destina és de 372.000 €. Pot sol·licitar-les qualsevol tipus d'establiment (botigues de roba, d'alimentació, gestories, fusteries, perruqueries...).

El termini per presentar les sol·licituds finalitza dia **15 de setembre**. Qualsevol persona interessada pot demanar més informació al telèfon 971 219 581 (Direcció Insular de Política Lingüística) o bé consultar la pàgina web www.conselldemallorca.cat. Els conceptes per als quals es pot demanar subvenció i els imports que s'hi destinen són:

Etiquetatge en llengua catalana: subvenció del 30 % del pressupost, fins a un màxim de 900 € per producte i de 2.300 € per empresa.

Material imprès: subvenció del 30 % del pressupost, fins a un màxim de 250 € per concepte i de 900 € per empresa.

Cartes de restaurant: subvenció del 60 % del pressupost, fins a un màxim de 400 € per carta i de 700 € per empresa.

Pàgines web i portals d'Internet: subvenció del 30 % del pressupost, fins a un màxim de 700 € per pàgina i de 1.400 € per empresa.

En cada visita, l'empresari rep una carpeta que inclou material útil per resoldre les dificultats i els dubtes que ell o els seus empleats es poden trobar a l'hora d'atendre el client en català o elaborar la carta de menú: el fullet «Ara és la teva. Atén en català», amb consells als empresaris i treballadors de la restauració per a un servei de qualitat en català, i un breu vocabulari de paraules i expressions habituals; el tríptic «Als nostres restaurants, en la nostra llengua», que inclou les dades del Servei de Normalització Lingüística del Consell; el fullet «Fes del català la teva eina de feina», amb informació de les subvencions i un petit vocabulari comercial, i el vocabulari català-castellà Taula parada, que inclou els termes més habituals de les cartes de restaurant. Els establiments dels altres municipis que estiguin interessats a rebre aquest material, poden sol·licitar-lo per telèfon a la Direcció Insular, al 971 219 595 o a l'adreça amcifre@conselldemallorca.net

Amb aquests objectius, entre maig i setembre, es visitaran els prop de tres-cents establiments dels municipis seleccionats. A hores d'ara, ja s'han fet visites a pràcticament tots els bars i restaurants de Consell, Lloseta, Binissalem i Santa Maria, on l'acollida ha estat positiva. Pròximament, Inca serà el municipi en què es durà a terme la campanya, una població que té prop de dos-cents establiments dedicats a la restauració. Aquesta iniciativa compta amb el suport dels ajuntaments implicats, que han ofert la seva col·laboració a l'hora de dur-la a terme i difondre-la.

Les dues dinamitzadores lingüístiques en les visites als establiments de restauració.

Material que es dona als empresaris.

El camí de l'autoconeixença

“Sols sé que no sé res; i això em distingeix dels altres filòsofs que creuen saber-ho tot” (Sòcrates d’Atenes, 470 ó 469-399 a. de C., filòsof grec, creador de l’ètica, tingut per feixistoide pels atencs “progres” -però corruptes).

“*Reniego del que la villa quiere reformar, sin por su casa empezar*” (Refrany foraster).

“Com pot un hom aprendre a conèixer-se a si mateix? Mai per la reflexió, sinó per l’acció. Procura de fer el teu deure, i sabràs allò que hi ha en tu” “L’home sols es coneix a si mateix a través de l’acció” (Johan Wolfgang von Goethe, 1749-1832, científic, novel·lista, dramaturg i poeta, cim de les lletres alemanyes).

“No sols no podem conèixer Déu sinó a través de Jesucrist, sinó que ni tampoc podem conèixer-nos nosaltres mateixos sinó a través de Jesucrist” (Blasi Pascal, 1623–1662, savi i matemàtic occità, a “*Pensaments*”).

“La Bíblia és el discurs més veritable que mai ha vingut, a través de les lletres de l’alfabet, de l’ànima humana. A través d’aquest discurs, com a través d’una finestra divinament oberta, tots els homes poden mirar dins la quietud de l’eternitat, i discernir-hi en cops d’ull llur allunyament, de la llar, fa tant temps oblidada” (Thomas Carlyle, 1795-1881, historiador, crític i pensador social escocès).

“L’home no prega pas per donar una orientació a Déu, sinó per orientar-se ell mateix com cal” (Agustí de Bona, 354-430, Pare de l’Església, filòsof i teòleg llatinoafricà).

“La presa de consciència de les emocions constitueix l’habilitat emocional fonamental, el fonament damunt del qual són edificades unes altres habilitats d’aquesta mena, com l’autocontrol emocional, per ex.” (*Intel·ligència emocional*, de Daniel Goleman, psicòleg i redactor científic del New York Times).

“Sabem el que som, però no el que podem ser” (William Shakespeare, 1564-1616, el major dramaturg en llengua anglesa).

“La filosofia és el camí que ens condueix a nosaltres mateixos” (Karl Jaspers, filòsof alemany, 1883-1969).

“Perquè aquests atacs no contribueixen per fer-nos fràgils sinó més aviat ens ensenyen què som” (*Imitació de Crist/De Imitatione Christi*, atribuït a Tomàs Haemerken o Haemerlein “*Kempis*”, 1379 ó 1380, 1471, místic alemany).

“En les grans adversitats tota ànima noble aprèn a conèixer-se millor” (Johann Christoph Friedrich von Schiller, 1759-1805, historiador alemany).

“En l’home, passada la maduresa, sol apaivagar-se l’instint de manar els altres, a mesura que s’esmoreïa l’ímpetu de la seva condició masculina; és llavors, en aquest temps del seny, quan l’home mitjà s’assabenta que la gran conquesta és la

de les pròpies passions; i la dels altres homes interessa cada vegada menys” (Gregorio Marañón, 1887-1960, metge i assaigista espanyol).

“Hem de bandejar el cofoisme i el panxacontentisme i no menysprear mai l’enemic ans conèixer-lo, així com conèixer-nos i esmenar-nos a nosaltres mateixos a través d’una autocrítica assenyada i contrastada, rigorosa” (Autocitació).

Què és conèixer-se a si mateix.

“Saber que saps allò que saps i que desconeixes allò que no saps; heus ací el veritable saber” (*Confuci*, [Kung-Fu-Tsé, Kung Fu Zi o K’ung Fu Tzu], 552 ó 551-479 a. de C., filòsof, legislador i estadista xinès).

“Ser un líder significa reconèixer la passió, l’autenticitat, la integritat i l’ètica, com les pedres fundacionals del lideratge efectiu, sobre el qual construirem el canvi. Aquestes són sense cap dubte eleccions personals, i no el que puguem aprendre estudiant sobre líders i lideratge. Ser un líder significa, per sobretot, conèixer en profunditat qui som...” (F. Mozatti del Club de l’Efectivitat).

“Cap home ni cap dona poden valdre la pena fins que descobreixen que són uns ximplets. Com més ràpid ho descobreixen, tant millor, perquè tindran més temps i poder d’aprofitar-se d’haver-se’n adonat” (William Lamb Melbourne, 1779-1848, primer ministre anglès).

“Vet ací la lliçó més útil i alta: conèixer-se un mateix i menysprear-se un mateix” (1441, *Imitació de Crist/De Imitatione Christi*, II, 2:16, gran *best-seller* cristià, atribuït a Tomàs Haemerken o Haemerlein “*Kempis*”, 1379 ó 1380-1471, místic alemany).

“Normalment sabem què podem fer, però la temptació ens mostra qui som” (Tomàs Haemerken o Haemerlein “*Kempis*”, 1379 ó 1380, Kempen-25-7-1471).

“Un dels principals factors que diferencien l’ésser humà dels altres animals és la consciència de si mateix. És a dir, la capacitat que un té d’establir la pròpia identitat i atribuir-li una vàlua. D’aquesta valoració en diem autoestima” (Manuel Güell i Josep Muñoz, autors de “*Desconeix-te tu mateix*”).

Resultats i conclusions.

“Endevine’t aquell qui ets” (Píndar de Cinoscèfalos, 518-438 a. de C., poeta grec).

“En les coses grans, els homes es mostren com els convé; en les petites es mostren tal com són” (*Chamfort* [Nicholas-Sebastien Roch], 1741-1794, moralista il·lustrat francès).

“Dignitat, coneixement i domini de si mateix condueixen a la culminació de la vida” (*Lord Alfred Tennyson*, 1809-1892, poeta líric i elegíac anglès).

“Deixem de tenir por a allò que hem après a comprendre” (*Madame Curie*

[Maria Sklodowska], 1867-1934, científica polonesa, naturalitzada francesa).

“Aquell qui es coneix bé es tindrà per poca cosa i no es complaurà en les lloances de la gent” (1441, *Imitació de Crist/De Imitatione Christi*, II, 2:3, gran *best-seller* cristià, atribuït a Tomàs Haemerken o Haemerlein “*Kempis*”, 1379 ó 1380-1471, místic alemany).

“Un home és el que ell creu que és” (Anton Pavlovitx Txékhov, 1860-1904, escriptor rus).

“La providència protegeix els nens i els idiotes. Ho sé perquè ho he comprovat jo mateix” (*Mark Twain* [Samuel Langhorne Clemens], 1835-1910, escriptor i periodista estatunidenc).

“Si lluito contra el pecat amb la meua pròpia força, el diable sap que se’n pot anar a dormir” (Henry Adams, 1838-1918, historiador nord-americà).

“La maduresa espiritual no ve mesurada pel que saps, sinó pel que es fas” (I. Valdez).

“Al punt on tot acaba, coneixen Déu” Wolcott Gibbs

“De saber bé el que som, en comptes d’admirar-nos de veure’ns en terra, ens sorprendriem a muntó d’haver romàs dempeus” (*St. Francesc de Sales*, 1567-1622, bisbe catòlic, cofundador de la Congregació de la Visitació).

“Tot era al capdavant una altra rajola en el mur. Al cap i a la fi tu ets un altre maó en el mur” (“*Another brick in the Wall – 2ª Part, The Wall*”, de Pink Floyd).

“Els herois mamprenen viatges, planten cara a dracs i descobreixen el tresor de llur veritable ésser” (Carol Pearson, escriptora estadounidenca).

“L’adquisició i el descobriment de la saviesa espiritual en la ment suposa una ràpida comprensió dels defectes que hi ha en l’ànima. Serà ben conscient de posseir la saviesa espiritual quan serà enllumenada per la coneixença dels defectes. Som ben lluny de la primera quan no som capaços de percebre els segons” (Segon Discurs sobre els capítols del coneixement, 26, Isaac de Nínive).

Importància de l'autoconeixença

“La major saviesa que existeix és la de conèixer-se a un mateix” (Galileo Galilei, 1564-1642, astrònom italià acaçat per la Inquisició).

“El lloc de naixença de l’èxit per a cada persona rau en l’autoconeixença. L’autoconeixença farà ús de qualsevol cosa que li sia donada. Si els pensaments constructius són plantats, els resultats positius en seran el resultat. Planteu les llavors del fracàs o el fracàs vindrà tot seguit. I des de la única real llibertat una persona té en la tria dels pensaments amb què nodrirà la pròpia autoconeixença ell és totalment responsable pels resultats que obté” (Sidney Madwed).

“Sols podem alliberar-nos de la temor

quan ens coneixem a nosaltres mateixos. Si un vol comprendre i deslliurar-se de la temor, deu comprendre també el plaer, ambdós estan relacionats entre si. Són les dues cares de la mateixa moneda. No es pot estar lliure d’un sense estar lliure de l’altre: Si se’ns nega el plaer ens apareixeran totes les tortures psicològiques” (*Sobre la Temor*, U. G. Krixnamurti, 1895-1986, inclassificable i inflexible pensador de l’Índia, extraordinàriament clar, senzill i antisectari).

“El coneixement de la nostra debilitat és el primer pas per reparar la nostra mancança” (Tomàs Haemerken o Haemerlein “*Kempis*”, 1379 ó 1380, 1471, místic alemany).

“La coneixença humil d’un mateix és la via més segura per a anar a Déu que no pas les pregones recerques científiques” (1441, *Imitació de Crist/De Imitatione Christi*, II, 3:22, gran *best-seller* cristià, atribuït a Tomàs Haemerken o Haemerlein “*Kempis*”, 1379 ó 1380-1471, místic alemany).

“Qui coneix que aquest cos és l’escuma d’una onada, l’ombra d’un miratge, trenca les afilades fletxes de *Mara*, colgades de les flors de les passions, i a recer dels esguards del Rei de la mort segueix sa via” (Del principal llibre sagrat budista, escrit en Pali, dit “*Dhammapada*”, *Les flors de la vida* 4/46).

Consells.

“No fem tampoc arrencades de cavall i aturades de ruc: dosifiquem-nos i mantenim un ritme eficaç” (Autocitació).

“El Diable és fàcil d’identificar. Apareix quan ets terriblement cansat i fa una requesta molt raonable en allò on saps que no hauries de cedir” (Fiorello La Guardia, 1882-1947, polític italo-nordamericà i batle de N.Y.).

“Tot el nostre treball i tota la perfecció de la nostra vida, consisteix en la vigilància del nostre cor i en el deseiximent de la nostra pròpia voluntat, per ser incapaços de veure’n les tenebres i de descobrir les emboscades que el nostre enemic té ocultes, si el nostre esperit no es desprèn de la cura per les coses exteriors, i no entra amb aplicació en l’examen de si mateix” (S. Paulí, 353-431, bisbe de Nola i poeta aquità evangelitzador de bascons, fou ordenat a Barcelona, repartí les seves riqueses entre els pobres, a Ep. 24, *ad Sever.*, sent. 3, Tric. T. 5, p. 330).

“Tinguem paciència amb nosaltres mateixos: i que la nostra porció superior suporti el trastorn de la nostra part inferior” (*St. Francesc de Sales*, 1567-1622, bisbe catòlic, cofundador de la Congregació de la Visitació).

El prejudici i l'odi a les minories i al dèbil sempre ha estat promogut des del Poder, es tracta d'una constant en tota època i societat humana

La solució: fer-nos forts sense caure en el salvatgisme ni el desordre

Catalanofòbia i sadisme

Amenaces i violència, mentalitat genocida:

(Als colonitzadors, quan venen a "provincias" i assisteixen a una ballada de folklore català) "només els manca el Salakof" (Carles M. i Espinalt, 1920-1993, patriota català fundador de la Psi-coestètica).

"Catalunya és l'Amèrica dels espanyols" (Isidre Gelabertó Sala, treballador català).

"Jo m'recordo haver vist plorar a molts Catalans el Juny de 1640, quan sortien a veure els Cavalls de les ordres militars qui se preparaven a Madrid y sentien ab molt sentiment les coses que's deyen. Alguns preguntaven als soldats:

-Donde buena, señor soldado? y responien:

-A buscar el tesoro de Barcelona; (puix res atreya tant els seus cors com el banch y taula de la Ciutat, que ells anomenaven tresor).

-Hombres son los Catalanes, -replacaven alguns-, y se defenderan hasta la muerte!.

-Es verdad, responien, pero esta vez se acabará con sus fueros, vidas y tesoro, gracias a un poderoso ejército, y los que quedaremos con vida, seremos ricos; con el tiempo se dirá que los fueros existieron, pues Cataluña ha de ser nueva Castilla" (22 Abril 1641. Imprimatur. Josephus Fontanella. Laus Deo. Assessor).

"Mientras queden catalanes y piedras hemos de tener enemigos y guerra" (L'anticatalà Quevedo escriu sobre la guerra contra Catalunya amb una insinuació potser genocida, 1644).

«Por el justo derecho de conquista que (de estos reinos) han hecho mis armas» (Felip V al Decret de "Nueva Planta").

"El problema catalán no se resuelve, pues, por la libertad, sino con la restricción; no con paliativos y pactos, sino por el hierro y por el fuego" ("La Correspondencia Militar", Madrid, 13-12-1907).

"Una persona de mi conocimiento asegura que es una ley de la historia de España la necesidad de bombardear Barcelona cada cincuenta años. El sistema de Felipe Vera injusto y duro, pero sólido y cómodo. Ha valido para dos siglos" (Memorias, de Manuel Azaña, President de la 2ª República Espanyola).

"Castilla siente de cerca el placer anticipado de su próxima revancha. Vemos en peligro cierto nuestro pueblo, nuestra alma, nuestro país. Ya es imposible prolongar el letargo. Castilla se levantará y con ella toda España; porque España quiere vivir sabrá demostrar en momentos definitivos que toda ella es Castellana" (Onésimo Redondo, dirigente feixista espanyol, 1934).

"En esta región contamos con muchos aliados, pues los anarquistas que dominan en la misma se han encargado de matar a la mayor parte de los separatistas, que renegaban de ser españoles" (Francesc Ferrer i Gironès recull en el seu "Gran llibre per la independència" la frase escrita per un militar espanyol al diari argentí La Nación l'any 36 sota el pseudònim de Armando Guerra on diu referint-se a Catalunya).

"Transformaremos Madrid en un vergel, Bilbao en una gran fábrica y Barcelona en un inmenso solar" (General Queipo de Llano. Emissió radiofònica, 1936).

"Catalán, judío y renegado, pagarás los daños que has causado. Arriba escuadras, a vencer; Que en España empieza a amanecer" (Versió del Cara al Sol cantada durant la Batalla de l'Ebre, 1938).

«La entrada de nuestras gloriosas armas en territorio catalán» (Decret del general Franco de 1938, abolint l'Estatut d'autonomia de Catalunya).

"No estoy haciendo la guerra contra Franco para que nos retoñe en Barcelona un separatismo estúpido y pueblerino No hay más que una nación: ¡España! Antes de consentir campañas nacionalistas que nos lleven a desmembraciones que de ningún modo admito, cedería el paso a Franco sin otra condición que la que se desprendiese de alemanes e italianos" (Negrin, President de la 2ª República Espanyola "antifeixista").

"El terrorismo en el País Vasco es una cuestión de orden público, pero el verdadero peligro es el hecho diferencial catalán" (Felipe Gonzalez, President del Govern espanyol, del PSOE).

"Al crit de "Viva España" els militars assaltaven els locals del Cucut i de La Veu de Catalunya el 1906. Al crit de "Viva España" els franquistes assaltaven el poder el 1936. Al crit de "Viva España" ens han imposat silenci, ens han afusellat, ens han envaït, ens han colonitzat i han escurat les nostres butxaques. El nom tètic d'Espanya ha servit per emparar totes les ambicions, totes les tiranies, tots els colonialismes, totes les inquisicions,

totes les explotacions, tots els genocidis. Cap home ni poble de la Península no podrà considerar-se alliberat, mentre no haurem esborrat del mapa el fúnebre nom d'Espanya" (Mossèn Josep Armengou, Berga 1910-1976, eclesiàstic i escriptor catalanista).

"En el supòsit que a mi m'amoïnés tenir un cognom castellà, sensació que no experimento, tractant-se del nom Muñoz sentiria la joia de saber-lo de reminiscències jueves. Poble, el jueu, amb el qual m'hi sento identificat, perquè els jueus, com els catalans, han patit un drama –ells més que nosaltres– que no voldria ni per al meu pitjor enemic: veure's a punt d'ésser exterminats com a poble i per pobles –més forts en gent, però més pobres d'ànima– que detesten i envegen catalans i jueus, sense saber-ne ben bé les causes" (Carles Muñoz Espinalt, 1920-1993).

"En caso de que Cataluña se independizase, no dudaría en usar la fuerza con tal de asegurar la unidad de España" (Manuel Fraga Iribarne, *1922, polític transfranquista gallec).

"A vegades penso que aquell camp de concentració no ha desaparegut del tot, perquè encara tinc damunt meu aquella mateixa bandera que em volia destruir" (Joan B. Cendrós i Carbonell, "Avui", 10 de juliol de 1986).

"Cap dels detinguts no oblidarà mai el pas per comissaria. Entre insults i amenaces constants sofriren un tracte degradant i fins i tot tortures. Només arribar a Torredembarra, amb les mans lligades amb cordes, els feren agenollar cara a la paret durant més de dues hores, alguns fins i tot tres, al crit de "¡Al suelo como perros!". La llengua catalana fou negada fins i tot per a usar-la entre els detinguts a crits de "¡En cristiano!", "¡En español, polaco!" o fins i tot "etarras" y "perros catalanes"... ¡A estos perros catalanes ni agua!", deien. En alguns

casos, en anar al lavabo, comprovaven desesperats que de l'aixeta no en sortia ni una gota. Un d'ells va necessitar assistència mèdica dues vegades ja que començava a patir taquicàrdies. ..." (Detenció arbitrària de joves per la guàrdia civil el 28-7-2002).

"Cal posar tancs en el territori que cometi un acte de desobediència constitucional" (2005, juny, l'Albert Boadella, dramaturg, en una entrevista al diari ABC, tot fent referència a les reivindicacions nacionalistes catalanes, al nou Estatut i model de finançament).

"Poble que no canta, mor. Si no ens deixen cantar és perquè volen matar-nos" "Anem amb molt d'esme perquè els jueus tampoc no es pensaven que la pujada de Hitler al poder, malgrat ser un antisemita declarat, podia acabar amb 6 milions de jueus exterminats. No se'l cregueren ni pensaven que "en temps moderns i al cor de la civilitzada i culta Europa" pogués ocórrer semblant genocidi. I, quant a Espanya, hi ha molts precedents de genocidis –és delinqüent molt reincent i mai no condemnada– i en concret tres contra la nació catalana. Europa no és culta ni civilitzada ni ho ha estat mai, va plena de sadisme estatista, i si no fos pels Estats Units, encara tindríem els grans imperis opressors: Rússia, Alemanya, Austria-Hongria, Turquia, etc" (Autocitacions).

Mentides i manipulacions.

"("La bestia") seguirà pidiendo todo esto y lo que se le tercié hasta que deje de existir" (2005, juny - Xavier Pericay al diari ABC, tot referint-se als catalanistes com a "nazis").

"Maragall ho va veure clar: "Porque he aquí cómo mata la parodia: se fija en el gesto descompuesto del hombre apasionado, lo vacía de pasión, pone en vez un sentimiento pequeño y he aquí el héroe convertido en mamarracho. Y el pueblo ríe, ¡infeliz!, y le están matando el alma.

“La venganza catalana”: “La venganza de la Tana”. ¡Ja, ja, ja! ¡Qué exacto, qué bien encontrado, qué divertido! Y el sentimiento catalán de lo heroico se va al diablo” (...) Ara que parlem amb tot l’espiguet de desmitificació serà profitós de popularitzar-la, ja que, sovint, més que el noble afany de desfer mites, tenim la tendència iconoclastica de viure sense símbols. Hem de saber comprendre on acaba la desmitificació i on comença la rebentada” (*Rebentades-Segones intencions*, 1967, Ed. D’Aportació Catalana, de Carles Muñoz Espinalt, 1920-1993, patriota català fundador de la Psicoestètica).

“Els espanyols professionals ens han dit tant que el nacionalisme (el nostre, el de les víctimes) és racisme, que sempre hem d’estar disculpant-nos, demostrant que som supersolidaris i superprogres i demanant perdó per existir o...per voler existir i sobreviure a llur odi i racisme (per semblar demòcrates ens volen obligar a fer el paperot de bufons i d’esclaus). En canvi no som sovint prou conscients en les nostres responsabilitats en altres aspectes, com el del sacrifici personal, l’autosolidaritat nacional, etc.” (Autocitació).

Colonització, acomplexament:

“En voler fer un irresponsable del català que nega una espanyolitat a què l’obliguen, obeeix el fàcil moviment mental de desqualificar-lo perquè sempre és més senzill declarar l’altre inepte que no pas escoltar-lo. O potser no sap que els *nacionales*, l’actitud dels quals adopta, amb tots els matisos que calgui, tenien prou consciència que entraven en una altra terra, en un altre país, si les forces que hi abocaven eren, com deien ells mateixos, un *ejército de ocupación*. Hi ha algú que ocupi la pròpia comunitat?” (“El país està ocupat”, per M. de Pedrolo)

“Catalunya era desconeguda dels catalans moderns, era una mare a la qual no es deixava criar en sos propis pits els fills, que eren donats a una dida forastera” (“La tradició catalana”, cap. I, 1892, d’en Josep Torras i Bages, 1846-1916, bisbe cofundador del catalanisme modern).

“Hay que llenar Cataluña de lo peor que tenga España” (Martínez Anido, cap de la policia d’ocupació espanyola durant l’època del pistolisme a Barcelona, en carta al Dictador genocida Miguel Primo

de Rivera).

“Obligar a usar el castellano a Cataluña es hacerle un favor paternal, como lo es obligar a un niño corto de vista y revoltoso, a ponerse unas gafas” (Juan Llarch “Cataluña y la nacionalidad española”. Madrid 1927).

(Els castellans trobaren a Amèrica una moneda romana) “la qual cosa a los que se jactaban de aver hallado las Yndias y ser los primeros que a ellas oviessen navegado quitó la gloria y fama que avían alcanzado” (Luca Maríneo a “De las Cosas Memorables de España”, per anticatalanisme, deixa clar que els castellans no van descobrir Ameríndia. És doncs palès que els mateixos castellans de l’època tenien consciència que la Descoberta d’Ameríndia no havia pas estat de cap manera cosa de castellans, i el fet que en Colom fou rebut a Barcelona deixa clar de qui va ser aquesta gesta).

“El cofoisme català consisteix a no arribar al fons de la qüestió a fi de poder seguir en la rutineta eutanàsica, en el victimisme sentimentaloides i el cofoisme ploramiques, és a dir, en la inòpia, conreant tots aquests trets tan plebeus, tan mesquins, tan miseriosos, tan mediocres, tan indignes, que empalaguen la nostra caracteriologia col·lectiva i la fan tan grisa, tan covarda, tan curteta, tan mortalment ensopida i tan provinciana i provoquen la catalanofòbia de biaix o li donen ales” (Autocitació).

“No crec de cap manera que els dirigents espanyols (que sols són espanyolistes per interessos creats políticoeconòmics, perquè segur que llur pàtria real deu ser el Banc Mundial o el d’Espanya, i el client que millor els pagui i llur bandera del mateix color que els bitllets amb què els paguen) sien provincians ni estúpids ni tan sols integristes o especialment espanyolistes, més aviat són professionals (bagasses) de la política. Els catalans ni això saben analitzar i tendeixen a pensar que tot és qüestió d’idees, quan en realitat, per a eixa gentola, tot és qüestió d’eurons” (Autocitació).

“Els catalanets som els més pelaperes del món sencer. Acomplexats pel racisme anticatalà que supura pertot arreu a instigació de l’oligarquia espanyola (sempre necessitada de fer-nos callar i d’acollonir-nos, en un perpetu *mobbing* per tal que no reclamem el que ens roben i que no demanem la senzilla i elemental llibertat), per fer-nos els bons nens, anem sempre pel món de megasolidaris i salvadors de tota mena de pobles, ètnies, foques i qualsevol altra bona causa, en lloc de solucionar el nostre megaproblema crònic. Exactament l’estratègia que volen a Madrid i que

ens administren a través de tota mena de colonitzats: des d’ONGs fins a esquerans, des de catòlics pietosos fins a maçons “generosos”. Jo no sé quan tindrem les aganyes per adonar-nos de “la jugada”. Perquè aganyes hem de tenir per plantar cara a la manipulació i el *mobbing* persistent dels nostres depredadors: els llops espanyols. Als jueus els costà sis milions de morts, i segurament eren ja més llestos que nosaltres” (Autocitació)

Racisme, prejudici i menyspreu:

“A la orilla de un barranco/dos negros cantando están:/ ¡Dios mío! ¡Quién fuera blanco.../aunque fuese catalán!” (Cant de negres i *mulatos* de Cuba, mentre treballaven sota la dominació espanyola).

“De aquellos que dicen ser gallegos, catalanes, vascos...antes que españoles, desconfiad siempre. Suelen ser españoles incompletos, insuficientes, de quienes nada grande puede esperarse” (Antonio Machado).

“La víspera de iniciarse la discusión parlamentaria del Estatuto catalán, los vendedores de ciertos periódicos, obediendo sin duda a una consigna, y creyendo halagar los sentimientos populares,regonaban a grandes gritos, por la calle de Alcalá, los artículos de “El Imparcial” contra el Estatuto. Grupos de estudiantes, lectores de “El Debate” desde luego -hay que decirlo en honor de la F.U.E.- gastaban estúpidamente, en la primavera de su vida, sus energías juveniles vociferando contra el Estatuto” (Alexandre Jaume, *Impresiones de un constituyente (1931-1933)*, Palma de Mallorca, 1933, extret del llibre *El mallorquinisme polític (1840-1936)*, Anselm Lluïl, Eds. Catalanes de París).

“El decreto de Franco aboliendo la autonomía de Cataluña tenía apasionados suscriptores entre los republicanos” (Negrin, president de la 2ª República espanyola).

“¡Perros catalanes! ¡No sois dignos del sol que os alumbra!” (Governador militar franquista Aymat, 1939).

“No hi havia prou jueus a Espanya com perquè llur persecució interessàs la Falange en la mesura que sí l’interessava la persecució dels catalans, dels bascs i d’unes altres minories regionals”. L’an-

tisemitisme ocasional del règim de Franco...no constituí mai una base doctrinal, com sí, en canvi, ho foren l’anticatalanisme, l’antibasquisme i l’antigalleguisme” (Herbert R. Southworth, en parlar de l’antisemitisme del feixisme espanyol d’avantguerra).

“Judío es Companys *-descendiente de judíos conversos-, y no hay más que verle la jeta para comprenderlo, sin necesidad de más exploraciones en su árbol genealógico” (Edición franquista del ABC, Sevilla, 20-12-1936). (*President català que acabà detingut per la GESTAPO afusellat per Franco, igual que el President del Barça, prop de Madrid).

“Espanya no és res més que la disfressa del racisme castellà” (Mossèn Josep Armengou, Berga 1910-1976, eclesiàstic i escriptor catalanista).

“El Presidente de la Generalitat no pinta nada” (Julio Feo, esbirro de Presidencia del govern del PSOE a l’època González).

«És curiós que els més culpables acusin els més innocents. L’esquerra espanyola s’havé perfectament amb el colonialisme i està ben disposada a fer costat a les organitzacions dretanes i alguns cops neofeixistes que el defensen i, per tant, a ajornar la lluita social que és la raó primera de la seva existència, puix que també per a ella la *unión sagrada* té prioritat sobre el conflicte entre classes, la solidaritat proletària, l’internacionalisme que en la seva versió correcta no consisteix pas en l’asserviment de comunitats més indefenses, en la imposició d’una cultura pretesament “superior”.

Tota aquesta gent amb tanta poca capacitat de comprensió quan se’ls toca allò que tossudament tenen per seu, bé són favorables a la descolonització quan afecta d’altres Estats, i així la veurem promoure campanyes de solidaritat i constituir comitès d’ajuda als oprimits d’indrets llunyans mentre donen llenya als qui tenen més a prop i a favor dels quals, per aquesta raó de proximitat, podrien emprendre accions eficaces en lloc de fer-los la traveta» (Manuel de Pedrolo, escriptor català).

“Els catalans som per a l’espanyolisme el que els jueus per als nazis, i l’anticatalanisme no és sinó l’antisemitisme espanyol” “Els catalans conscients, igual que els negres o els jueus o tantes altres nacions trepitjades al llarg de la història, hem d’esforçar-nos al màxim, perquè anem contracorrent (discriminat per les lleis, sàdicament calumniats pels mitjans de comunicació espanyols, etc.). Qualsevol cosa que no fem sense però, com ens ho reclama la plebs enverinada per l’espanyolisme, no diran “És un idiota-perill- etc.” sinó “és un idiota, perillós, etc. ...catalanista” (Autocitació).

Informacions en contra de l’oprimint:

“El rei va enviar la resposta següent:

«Al governador Rehum, al secretari Ximxai i als altres col·legues seus que resideixen a Samaria i a la resta de la Transeufratina. Salut!

»L'informe que ens heu enviat m'ha estat llegit amb tot detall. He ordenat que es fessin investigacions i s'ha pogut constatar que, des dels temps antics, Jerusalem es revolta contra els reis i s'hi produeixen rebel·lions i sedicions. També s'ha comprovat que hi havia hagut en aquesta ciutat reis poderosos que dominaven tot el territori de l'actual Transeufratina i hi recaptaven impostos, tributs i drets de pas.

»Per tot això, doneu l'ordre de suspendre les obres, i que aquesta ciutat no sigui reconstruïda fins que jo mateix no ho disposi. Actueu amb tota diligència en aquest assumpte, no fos cas que la situació empitjorés i el govern imperi al se'n veïés perjudicat»

La còpia de la resposta del rei Artaxerxes va ser llegida a Rehum, al secretari Ximxai i a la resta dels seus col·legues. Immediatament es van presentar a Jerusalem i van obligar els jueus a interrompre les obres per força" (Esdres 4: 17-23, s. V a. C.).

Denúncia contra els abusos espanyols.

"Catalunya palpitava, mal acrisolada estava i en eclipsi, i sas lleis en tenebras. Amenaçava-la lo Castellà de mort i deshonor general, esclavitud i funest

pillatge (...) Catalunya isqué del jou cruel dels moros per los auxilis de França, i vui torna a França perquè defense lo que li donà i restitui, tornant-se a ella baix son domini en l'ocasió més apretada i perillosa, tenint al l'enemic poderós, victoriós i ple de despulles, a la vista de son cor" ("Diccionari de tres llengües, Castellana, Francesa i Catalana", 1646, de l'impressor gascó Pere Lacavalleria en el context de la Guerra dels Segadors contra Felipe IV).

"Sempre, en el moment en què el meu esforç per donar solució al plet català semblava que seria coronat per l'èxit, ja sigui donant la cara, ja fent moure persones o entitats sobre les quals influïa, el caliu anticatalà que persisteix sempre, més o menys cobert de cendra, en l'ànima castellana, s'abrandava de nou i em creava un obstacle insuperable" (Memòries, de Francesc Cambó, polític regionalista català).

"Parlem per a sords i contra gent que té una excel·lent oïda" "Cal no oblidar que tota política que no fem nosaltres, serà fet contra nosaltres" (Joan Fuster, Sueca, 1922-1992, assagista pancatalà).

"La realitat assenyala que no estem units a ningú, sinó que hi estem sotmesos" (Manuel de Pedrolo i Molina, 1918-90, escriptor i independentista català).

La fita sobiranista:

"Ningú no pot ser solidari amb un altre, amb uns altres, si no disposa dels

mitjans d'ésser-ho i, en primer lloc, d'aquella llibertat sense la qual no és del tot i, doncs, res no se li pot retreure.

És massa demanar, des d'aquí, que hom faci cinc cèntims de com un poble oprimat pot ajudar els altres pobles sense lluitar per ell mateix i, més encara, quina forma ha d'adoptar el seu suport quan entre aquests pobles hi ha també aquell que ens reprimeix?

En el gest independentista hi ha inclosa l'acció d'alliberament d'aquelles comunitats dominants les quals retreuen amb tanta mala fe que les dominades són insolidàries: una Catalunya (Països Catalans) lliure alliberaria automàticament quelcom en els pobles de cultura castellana, puix que es desferien de cop de la sobergueria que els enverina i els priva d'enfrontar-se amb els problemes reals de llur/la seva terra; a l'esquerra, sobretot, li farien un gran favor en desmarcar-la de la dreta o, més bé, en ajudar-la a convertir-se, ara de debò, en una esquerra que forçosament ha de combregar amb aquells mots de Lenin que repetirem una vegada més: "Cap nació no pot ser lliure si oprimeix una altra nació" (Manuel de Pedrolo).

"L'emancipació nacional de Catalunya és factible a curt termini, i la seva legitimitat és avalada tant pels principis bàsics de la democràcia com pel dret internacional i la mateixa normativa constituent de la Unió Europea" "Finalment lliures, els ciutadans de Catalun-

ya deixaríem d'actuar en el món a través d'un subjecte interposat; tot el nostre impuls, tot el nostre talent, tota la nostra riquesa repercutiria només sobre nosaltres; i nosaltres, a través de les nostres institucions, decidiríem com administrar- ho (...) En definitiva, deixaríem de tenir per sempre més aquesta desagradable sensació de treballar perquè un altre ens expropiï els fruits que generem i que, a més a més, com ha pasta en ocasions, ens insulti mentre ens els arravata" (Hèctor López Bofill, 1973, Doctor en dret constitucional).

"L'únic avantatge de debò (de la independència) seria el canvi —fonamental— en la mentalitat de la gent, tant de molts catalans com gairebé tots els estrangers. Aquests, per exemple (...) quan parlen d'un lloc com Catalunya, (tenen una) posició clara: si no hi ha fronteres, no hi ha país, només una comunitat de torracollons nacionalistes que volen malmetre l'ordre mundial insistint en el dret de fer servir el *patuès* local" (Matthew Tree, *1958, escriptor britànic catalanòfil).

Conseqüències

"Així com mantens una persona avall, alguna part de tu ha d'estar-se allà avall, ço vol dir que no pots elevar-te com altrament sí podries" (Marian Anderson).

<http://www.ucm.es/info/eurotheo/arkauth/7.htm>

Putes forasters madrilenys: l'ase va dir al porc orellut

L'ase té les orelles molt grosses així i tot va tenir el morro de dir al porc orellut. Quan el govern basc, el govern balear, el Consell de Mallorca, la Generalitat de Catalunya o el govern gallec compleixen els seus estatuts i promouen les seves llengües dins els seus territoris, surten els fatxes forasters de Madrid i organitzen una escandalera denunciant "imposiciones lingüísticas". Quina barra! El problema d'aquestes putxes fatxes forasters de Madrid (KOPE-boroka, El (In)Mundo... és que no s'han mirat mai al mirall. Denuncien "imposiciones lingüísticas" a tot i a dret quan resulta que a l'estat espanyol des de fa 300 anys si hi ha una llengua imposada a sang i a foc, a punta de pistola, a base de dictadures, sota les bombes de Brunetes mediàtiques (KOPE, SER, Tele 5, Ante-

na 3, El País, El (In)Mundo, La (Sin) Razón, El (Im)Parcial, Diario de Mallorca...) i sota tortura és l'espanyol. lobbyerlaindependencia.org

Reproduït de www.libertaddigital.com EDITORIAL 3-VII-2008 Libertad frente a imposición lingüística ');document.write('');// End Hide —>document.writeln (AAMB3); Abascal Escuza: "Es mi derecho atender a mis clientes como yo quiera" El Gobierno vasco se ha sumado a la persecución del castellano iniciada por los nacionalistas catalanes, gallegos y balears al anunciar que multará a los comerciantes que no atiendan en vasco a sus clientes. Los hechos demuestran, una vez más, la necesidad de emprender las medidas legales necesarias para garantizar los derechos lingüísticos de los españoles tal y como consagra

la Constitución y pide el manifiesto por la lengua común. El silencio del Ejecutivo de Rodríguez Zapatero ante la ofensiva nacionalista se contrapone a la claridad con la que Santiago Abascal Ezcuzza ha alzado su voz para denunciar el atropello que supone el decreto que planea el Gobierno de Ibarretxe. Una medida que atenta contra la libertad individual con un objetivo que a nadie se le oculta: el arrinconamiento del español como lengua común en la que puedan expresarse los ciudadanos que así lo decidan, llegando a intervenir en la actividad empresarial en lugar de permitir que la elección recaiga en los consumidores. Abascal Ezcuzza, además de regentar un comercio en Amurrio, es el padre de Santi Abascal, uno de los parlamentarios populares del País Vasco que ha apoyado a

María San Gil tras ser ninguneada por el aparato de Génova. De esta forma, la familia Abascal se erige como un ejemplo a seguir en la defensa de unos principios demostrando una firmeza inquebrantable de la que

debería tomar nota la actual dirección de los populares si aspiran recuperar la confianza de María San Gil y un discurso coherente en defensa de la libertad de todos los españoles.

VIU L'ESTIU AMB RESPONSABILITAT. PREN PRECAUCIONS

L'ésser humà és **fràgil** davant el sol i la calor. Per això, quan arriben aquestes dates hem de prendre **precaucions** per pal·liar els seus efectes, especialment els **nins** i les **persones majors**. Segueix aquestes recomanacions i gaudeix d'un **estiu amb salut**.

LA CALOR

- Beu líquids en abundància i menja més ensalades i fruites.
- No et banyis durant la digestió.
- Redueix l'activitat física i utilitza roba de colors clars, lleugera i àmplia.

L'ALIMENTACIÓ

- Renta't les mans abans de manipular aliments.
- Guarda els aliments cuinats tapats i en la part més freda de la nevera.
- Guarda els ous sempre en el frigorífic i no utilitzis mai els que estiguin trencats.

EL SOL

- No t'exposis al sol entre les 12 i les 16 hores, ja que les radiacions són més intenses.
- Usa cremes protectores amb filtre UVA i UVB, i un factor de protecció mínim de 15.
- Protegeix els nins amb gorra i camiseta eixuta i opaca. Controla les seves activitats a l'aire lliure.

URGÈNCIES

SI APAREIXEN SÍMPTOMES
O DESITGES REALITZAR
ALGUNA CONSULTA CRIDA AL

GOVERN
de les ILLES
BALEARS

www.illesbalears.cat

Conselleria de
Salut i Consum

¿Internacionalisme o “cosmopalestisme”?

“Per a defensar les causes nobles ja hi ha molts d'homes, però Catalunya només ens té a nosaltres”. (Francesc Macià).

“...han reduït (els catalans) a lluitar per totes les causes, menys per la seva” (Jordi Romaguera).

“Renec de qui la vila vol reformar, sense per ca seva començar” (Dita castellana).

“Desconfiau sempre dels qui es posen a estimar allò més allunyat sens haver après a estimar allò que els queia més a prop, dels qui per volar més alt deixen sense calor el niu. Sols quan hom és sublim en allò petit ho és en allò gran, i si sublimes són les ales que salven els espais, més ho són les que, arplegades i amoroses, donen calor a la fillada, que sens eixa calor peririen” (Jacinto Benavente, 1866-1954, dramaturg foraster).

“...no pots pas ficar-te a contribuir en eixa comunitat mundial més ampla ni prendre part en les lluites morals internacionals i alhora acceptar que en ta pròpia casa existeix una situació que et nega ta pròpia identitat com a parlant de gal·lès i la vàlua dels segles que et precedeixen” (*The Welsh Extremist*, del gran gal·lesista Ned Thomas).

Molts temes o polèmiques “internacionals” són cortines de fum espanyolistes per amagar la colonització i la kaleborroka/terrorisme espanyolista que tenim davant dels nassos.

“Catalans: Catalunya!” (Francesc Macià)

A veure què podem nosaltres fer a Palestina? (i per què no a Birmània on hi ha hagut vora 100.000 assassinats civils de minories nacionals, o a Sudan on hi ha hagut quasi 3 milions de morts, països dels quals els “palestinistes” no parlen mai en la vida, hipòcrites!!)

PLOREM PER NOSALTRES MATEIXOS, PERQUÈ LES CAMPANES TOQUEN PER NOSALTRES!!

Està molt bé ser solidari i també pensar globalment. Ara bé, actuar localment i tindre clar que allà on més podem fer és a la pròpia terra, que és la nostra primera obligació

Perquè la nostra primera obligació és ocupar-nos de les pròpies coses i genocidis abans de voler arreglar el món sencer. Qui no agrana sa casa és idiota voler agranar la dels altres. Tanmateix, en la nostra extrema esquerra molta gent pensa així: ficar-se en uns altres conflictes abans de tocar el que tenen davant dels nassos. Estar pendants del KKK a Alabama i no adonar-se del KKK fatxa que tenim a València. Estar pendants dels colons jueus i no dir res als colons que tenim pujats al coll.

(En canvi, l'“internacionalisme”/cosmopalestim e espanyol sempre s'acaba a la Puerta del Sol de Madriz. Deu ser pel conegut problema dels espanyols amb els idiomes).

A veure quan a Xiapas, Colòmbia,

Palestina, etc. fan un grup de solidaritat amb els països catalans

No estaria mal, però donat que som una raça inferior (pel que sembla en aquests ambients) em fa l'efecte que ens solidaritzarem amb el món sencer sense que ningú no se'n recordi de nosaltres. Els més pelaperes, els més salvapàtries (excepte la pròpia, clar.)

SOLIDARITAT ÉS EN DOBLE DIRECCIÓ, NO SIGUEU ESCLAUS D'AQUESTS ESPANYOLISTES “PALESTINISTES” DISFRESSATS D'“INTERNACIONALISTES”

Els palestins durant la guerra mundial van estar al mateix bàndol que Hitler i Mussolini

Els jueus van ser dels grans perjudicats pels aliats dels pares del PP: van enviar voluntaris a les Brigades Internacionals, mentre que els “moros” eren la guàrdia de Franco.

<http://seconddraft.org/streaming/alduh.wmv>

<http://www.seconddraft.org/streaming/pallywood.wmv>

L'oncle de Iàssir Arafat fou un gran muftí partidari de Hitler, a finals dels '30 fundà les SS palestianes amb el propòsit d'exterminar els jueus a Palestina:

<http://www.youtube.com/watch?v=3m2OzEvysw&url=>

El poble palestí, guiats per l'oncle

d'Arafat (el gran Muftí de Jerusalem) als anys 20 i 30 ja era en contacte i coordinats amb els nazis i els italians, des de llavors molts saluden amb el braç en alt i van participar, durant l'Holocaust, en atacs a Palestina contra població civil jueva. Al final els jueus es van fer terroristes, però sols al final. La lluita d'Israel contra Palestina és una lluita antifeixista, brutal, però antifeixista.

H. Marcuse: <http://galizaisrael.blogspot.com/2005/12/marcuse-o-sionismo-e-os-xudeus.html>

...és que com ací al PV tot va la mar de bé, ens hem dedicat a salvar els pobres tercermundistes, però això els nazis xenòfobs nacionalistes no ho podeu entendre

Ocupar-se només dels “revolucionaris” que parlen castellà és un acte de cosmopalestisme i de pseudo-internacionalisme. És que no hi ha més causes a més de les que parlen castellà (Hispanidad) o àrab (Panarabisme, islamisme)?

Al capdavant, oh casualitats de la vida, a Veneçuela, Xiapas o Cuba també parlen l'alengualimperi. D'aquesta manera l'espanyolisme “recupera” tangencialment l'independentisme d'esquerres desviant esforços cap a llocs llunyans on poc podem fer, com a una de tantes cortines de fum (espanyol o hispànic)

Però d'ellos no ens hem de fiar mai en la vida, perquè no hi ha espècie més racista i traïdora que un espanyolista.

Els costums i les tradicions de Sant Llorenç s'acosten a la població nouvinguda

L'actuació s'emmarca en el Projecte d'Acolliment Lingüístic 2008 del Consell de Mallorca

Sant Llorenç des Cardassar i sa Pobla són els dos municipis on enguany s'ha iniciat l'experiència d'un pla pilot d'acolliment lingüístic, promogut per la Direcció Insular de Política Lingüística amb la col·laboració dels ajuntaments respectius. Aquest projecte té per objectiu principal fer de la llengua i la cultura catalanes el vehicle d'integració i de cohesió social de la població nouvinguda, a través d'activitats diverses que promoguin la convivència i el coneixement entre els diversos col·lectius.

La celebració de la festivitat de sant Joan ha estat el pretext per dur a terme la primera activitat a Sant Llorenç, que ha donat a conèixer la festa entre la

població nouvinguda amb la intenció d'engrescar-la a participar-hi. Amb aquesta finalitat, i amb la col·laboració de Paraula. Centre de Serveis Lingüístics, s'han editat uns fulls informatius sobre la figura de sant Joan Pelós i el ball que es representa a la plaça de l'església dia 24 de juny. En el full s'explica l'origen de la festa i la rellevància del personatge en altres tradicions culturals. Se n'han repartit versions bilingües en diferents idiomes, segons la procedència de la població: català-castellà, català-anglès, català-alemany i català-àrab.

Per promoure la convivència, totes les activitats que pròximament es faran als dos pobles s'adaptaran a les característiques de cada municipi

(realitat social, tradicions locals, espais disponibles...) perquè siguin més efectives. Es pretén que, a més dels tradicionals cursos de català per a estrangers, es facin activitats culturals i de coneixement de l'entorn en què el principal al·licient no sigui la llengua sinó l'oci, l'educació, l'orientació laboral, la sanitat, etc., per tal de promoure un sentiment d'arrelament entre els nouvinguts. Es preveuen activitats per a tota la població que fomentin la cohesió social i, alhora, promoguin l'ús del català entre els que ja en són parlants.

La nostra comunitat és al capdavant dels índexs estatals i europeus pel que fa a territoris receptors de població immigrada; el nombre de nouvinguts

se situa al voltant de 222.331. Tant sa Pobla com Sant Llorenç tenen un nombre significatiu de població immigrada, però de característiques ben diferents. La majoria dels nouvinguts de sa Pobla provenen del Marroc, en canvi els de Sant Llorenç són de la Unió Europea. Aquesta nova realitat sociolingüística és un repte per a la llengua catalana, que ha d'aconseguir ser la llengua de trobada de tots els col·lectius.

El Projecte d'Acolliment Lingüístic 2008 s'emmarca dins la campanya «Ara és la teva», impulsada conjuntament per diverses institucions de les illes.

Manca d'autoconeixença

“La mediocritat no coneix res més gran que si mateixa, però el talent instantàniament reconeix el geni” (Sir Arthur Conan Doyle, 1859-1930, novel·lista escocès).

“El desconeixement propi genera supèrbia; però el desconeixement de Déu genera desesperació” (St. Bernat de Clairvaux/Claravall, *1090 ó 1091-+1153, teòleg i predicador francès medieval).

“Quan hi ha llibertat respecte als condicionament mecànics, hi ha simplicitat. L'home clàssic és sols un farcell de rutina, d'idees i de tradició. Si segueix el patró clàssic, està entenent la rutina, la tradició, l'ombra – no a tu mateix” (Bruce Lee, actor californià i expert d'arts marcial, 1940-1973).

“Ningú no podia rebaixar-la, ningú no podia mofar-se'n, perquè ella pertanyia a cals millors, i els qui li eren contraris estaven avall d'ella, bé quant a rang oriquesa, o respecte a elevada associació de pensament, progrés i entesa. Per tant, era invulnerable. Havia passat sa vida intentant fer-s'hi, tot emmurallant-se contra qualsevol assalt, més enllà de l'abast del judici mundanal (...) sempre hi havia una esclatxa secreta en la seva armadura. Ella mateixa ignorava què pogués ser. Era una manca de jo robust; mancava de suficiència natural, hi havia un buit terrible, una deficiència d'ésser a dins d'ella (...) I durant tot el temps la pensativa i turmentada dona apilava les pròpies defenses de coneixença estètica, cultura, visions del món i filantropia desinteressada. Però mai no pogué tancar el terrible forat de la insuficiència” (“*Dones enamorades*”, 1920, de David Herbert Lawrence, 1885-1930, poeta i novel·lista britànic).

“Les meves companyes continuen igual. Ningú no s'ha abocat en llurs ànimes, i fins i tot elles desconeixen llurs secrets. Se'n riuen, ploren, parlen i s'afanyen, despreocupades i superficials; van directament al temple, amaneixen llurs llànties i carregen aigua del rierol” (Rabindranath Tàgur, 1861-1941, filòsof i escriptor bengalí, convertit al cristianisme).

“L'home qui tem la força bruta no ha arribat a conèixer-se a ell mateix” (Mahatma Gandhi, 1869-1948, independentista i místic indi).

“Quan l'home no es troba a si mateix, no troba res” (Johan Wolfgang von Goethe, 1749-1832, científic, novel·lista, dramaturg i poeta, cim de les lletres alemanyes).

“Ningú no coneix les llaçades on està pres, ni les que el dimoni li prepara: nosaltres som semblants a les gents lliurades al vi, que no perceben els cordells amb què van a ser lligats, ni senten quan els lliguen” (St. Efrèn, 306-373, doctor de l'Església siríac, *De morb. ing.*, sent. 9, Tric. T. 3, p.78.)

“Totes les causes justes del món tenen els seus defensors. En canvi, Catalunya només ens té a nosaltres” (Lluís Companys i Jover).

Quan uns valors semblants són patrimoni d'un poble africà, posem per cas, llur vindicació es converteix per a ells en una causa sacrosanta, per la qual val la pena d'engiponar eslògans i fer manifestacions.

La solidaritat amb tots els homes i amb tots els pobles del món comença pels homes de casa i pel propi poble, o no és tal solidaritat.

Qui diu que treballa sincerament per la llibertat ha de decidir-se ara i ací, i pels problemes dels homes d'ara i d'ací. És el nostre país i els nostres problemes els únics que són al nostre abast. Deixar abandonades les reivindicacions del propi país per la declaració retòrica en favor d'uns països llunyans, més que platonisme, és comodisme burgès.

Si primer no ens alliberem nosaltres mateixos, no alliberarem mai ningú. Hem de començar per alliberar com a catalans. Necessitem una definició nacional autèntica, perquè encara no hem trobat res -ni la classe social-; que pugui suplir la nacionalitat en la tasca de crear homes” Josep Armengou

“Jo no podia llavors, i mai no he pogut, jutjar el meu treball en la pantalla. Cada defecte, i n'hi havia, es multiplicava; cada esguard, cada moviment, la manera de dir una frase; m'entraven ganes d'amagar-me” (“*Lauren Bacall. Per mi mateixa*”, [Betty Joan Perske], *1924, actriu de cinema judeo-neoiorquina).

“Per això, és menester que, quan el pensament va més enllà del que és usual, es desviï tot d'una l'atenció de la ment devers les obres abans fetes; i que cadascú examini què féu quan era súbdit, i a continuació conegui si, com a prelat, pot fer el bé que s'havia proposat, perquè no pot pas aprendre la humilitat en el lloc més alt aquell qui, posat en el més baix, no va deixar d'ensuperbir-se. No sap refusar la lloança que li ofereixen aquell qui aprengué a desitjar-la quan no la tenia. Ni pot vèncer l'avarícia, quan es disposa a ajudar molts d'altres, aquell al qual, ni tot sol, amb els propis béns no en tenia prou. Que cadascú, per tant, s'exameni en la seva vida passada, per tal que la imaginació

no el traesca en el desig de poder” “Si encara les passions viuen en la seva obra, amb quina presumpció s'atansa a guarir el malalt, si ell duu la ferida en el seu rostre?” (*Regla Pastoral*, 1:9, 591, de Gregori el Gran, ca. 540-604, bisbe de Roma).

“L'home a penes ni tan sols pot reconèixer els dimonis de la seva pròpia creació” (Albert Schweitzer 1875-1965, Metge missioner alsacià, teòleg, músic, i filòsof).

“En Vós, Senyor, vénen a ensopegar els injusts per ser justament castigats, en haver fugit de la vostra misericòrdia, tropessat en la vostra rectitud i caigut en les exigències de la justícia vostra...I doncs, on era jo quan us cercava? Davant us tenia i, en haver-me'n apartat de mi mateix, i per sojornar a lluny i fora de mi, jo no em trobava a mi mateix, molt menys a Vós” (“*Confessions*”, d'Aureli-Agustí d'Hipona, 354-430, Pare de l'Església, filòsof i teòleg llatinoafricà).

“Però la mort s'emporta el que recull les flors de les passions, tal com una furiosa torrentada arrasa el poble adormit i segueix el seu decurs” (Del principal llibre sagrat budista, escrit en Pali, dit “*Dhammapada*”, *Les flors de la vida* 4/47).

“És cert que sovint ha estat dolenta, però en cap d'aquests el seu capteniment hi feia res. Tampoc no puc pas dir que no hagi fet prendre mal a ningú mai. Però els perjudicats en sortiren guanyant. Els arrencà de si mateixos. Era forçós que patissin, i molts no han pas copsat la natura del patiment que ella els infligia. Jo sí” (“*Justine*”, 1957, del “*Quartet d'Alexandria*”, Lawrence George Durrell, 1912-1990, novel·lista britànic).

La Roja

Fa un parell de setmanes era a Madrid per assistir a una reunió quan, voltant en taxi per dins la ciutat, vaig passar per la Plaça Colón (aquella de la bandera espanyola gegantina). Estava bellament engalanada de vermell, i hi havia una magna pantalla al bell mig, just a redòs del descomunal drap. A mesura que passava el dia vaig saber que la Plaça Colom havia estat rebatejada i que hi havia molts madrilenys que, des de feia uns dies, l'anomenaven, sense embuts, la “Plaza Roja”. “Efectivament”, vaig pensar, “la pantalla gegant se situa aproximadament a la mateixa àrea que a l'altra plaça roja ocupa el mausoleu de Vladimir Íltx Lenin”. Em

rascava el cap i no podia deixar de pensar en alguns paral·lelismes, que no va poder dissipar ni el mateix Jiménez Losantos, en queixar-se oficialment del canvi de nom de la plaça colombina madrilenya.

De fet, Lenin pot ocupar el mausoleu i la plaça moscovita es troba ben aixoplugada gràcies a la que en altre temps s'anomenava l'Armada Roja (que podria traduir matusserament en català per l'Exèrcit Roig). Armada o Esquadra? De fet, els equips de futbol, en italià, com tothom sap, es diuen “esquadres”. L'Esquadra Roja havia permès aquell prodigi. L'esquadra futbolística d'Espanya tampoc no anava

amb mitges tints. Se l'ha coneguda, al llarg de la celebració de la copa d'Europa de seleccions de nacions amb estat, com la Roja. Una roja per a Moscou i una altra per a Madrid. I, per extensió, rojam per a Rússia i per a Espanya. No està malament.

La Roja de Moscou va mostrar durant molts anys el seu poder inexpugnable, va induir a una salvatge Guerra Freda (algunes de les conseqüències de la qual es paguen encara avui dia, per desgràcia de la Humanitat) i va acabar en un procés dramàtic de disgregació accelerada. Veurem com se les marisca, paral·lelament, la Roja de Madrid.

Entre tanta rojor, m'ha quedat, com a regust una mica entre NKVD i KGB, aquella cosa estranya que ens produeix la força del nacionalisme quan es desferma (ni que sigui simbòlicament i una micon): fa por. Elias Canetti, el genial escriptor jueu búlgar en llengua alemanya, imaginava la multitud que omple un estadi de futbol com una mena de bèstia gegantina. Una, una de sola. Hi pensava quan vivia prop del Prater de Viena. No gaire lluny d'on emanava el rugit de milions d'espanyols, cridant com un sol ésser viu, cada vegada que la Roja s'acostava a la Victòria.

Bernat Joan i Marí

La intel·ligència sexual

Sexualitat? Psicoafectivitat? Educació a l'afectivitat? Educació a l'amor? Molt de títols per parlar d'un tema "etern" i, per tant, sempre d'actualitat. Al final he cregut que un títol molt adient és el de *intel·ligència sexual* (I.Sx.).

No parlem d'intel·ligència emocional? Doncs, crec que podem parlar també de la intel·ligència per allò que es refereix a la sexualitat i aquesta paraula presa en sentit general i global. L'ésser humà és un ésser sexual

La intel·ligència és aquella capacitat, en base neurològica, que permet a l'ésser humà, utilitzant tant el cervell dret (afecte, emocions, art, mística) com l'esquerra (ordre, domini, càlcul, poder) per conèixer, comprendre, orientar i, per tant, motivat en agafar decisions d'una dimensió globalitzant de la realitat humana.

Aleshores la I.Sx. és l'aplicada a l'àmbit o a una dimensió fundant de l'ésser humà: la sexualitat.

Ara bé, aquesta I.Sx. sempre ha existit amb altres noms: autodomini o control o voluntat forta i aferriada davant dels instints o de les passions que una persona pugui sentir i viure un amb si mateix i en la relació amb els altres. Què bé en parlava el llibre d'Erik Fromm: L'art d'estimar!

Per tant, és aplicable avui en dia aquesta mena de concepció de sexualitat?

En el meu entendre crec que sí, sempre que es tingui en compte els canvis i circumstàncies culturals que han canviat molt en aquests darrers anys com els

coneixements científics i antropològics sobre la sexualitat. Davant d'aquest canvi cal una I.Sx. per saber diferenciar a fi d'integrar.

Si abans calia una informació molt concreta puix que la sexualitat es reduïa a la procreació o a la crida sobre la masturbació considerada com un plaer egòtic, però perillós i d'altres, ara amb el perllongament de la vida fa que la sexualitat no s'hagi de reduir únicament a un àmbit per bé que important, la procreació. La vida sexual és molt més que procrear. A més, el paper emancipador de la dona. El dret al plaer de la corporalitat com a expressió de vida. Així com els canvis socioeconòmics porten a viatjar en facilitat i, malauradament, en alguns casos porten a abusos en lloc d'usos de la sexualitat. En resum, hem passat d'una societat restrictiva i repressiva a una societat permissiva on tot si val, i ara mateix.

La conflictivitat sexual no ha estat només ara, sinó sempre. La sexualitat comença en una realitat concreta corporal, afectiva, interioritat amb un mateix, en si mateix i en el si maternal, però no acaba en un mateix sinó en la relació amb els i les altres. Tota una relació d'alteritat.

Això que era tot un camp de treball interior a fi de viure-la de forma progressiva, ara ja ens trobem amb un altre fort canvi arran d'internet que ens porta a una realitat virtual. Les relacions comencen sense la presència física sinó virtual. Un coneixement mutu per la dimensió imaginària. La fantasia hi té un gran paper.

I tota aquesta dimensió profunda humana del desig es realitza en un món

virtual. Món que porta a relacions supèrflues i ràpides. Sense compromís. Les defenses d'inhibició com d'altres que emergeixen en la presència real física a fi d'anar apropant-se a poc a poc a l'altre, ara queden desinhibides i el desig exposat a ser satisfet, però de forma perversa o masturbatòria.

Ara bé, el desig eròtic que embolcalla tota la realitat humana, en la seva corporalitat, afectivitat i interioritat, no s'estructura si no hi ha límits que aquesta mateixa estructura demana. Els límits no són un luxe, són una necessitat per a madurar, créixer i realitzar-se.

La sexualitat infantil sense límits i polimorfa és el model per a l'adolescent com per l'adult encara adolescent.. No únicament així, sinó que la sexualitat queda mercantilitzada pels anuncis. És una dimensió seductora, exhibicionista i àdhuc perversa, és a dir, un mitjà es converteix en un fi de satisfacció total.

Com pot l'ésser humà del segle XXI situar-se davant d'un món tan erotitzat, sexualitzat, on s'ha separat el plaer corporal de l'afecte, l'acte sexual de l'amor i respecte, el plaer per pur plaer de forma instintiva com molt d'altres aspectes? Es poden viure per separats? L'experiència ens va confirmant i constatant que és ben possible. Amés, els estudis d'història ens expressen com s'ha inculcat la por al plaer, més que el bon ús del plaer. Les cultures presenten actituds diverses davant del plaer eròtic

Davant de tota aquesta nova moguda profunda cal certament una intel·ligència sexual. Una I.Sx. que tingui la informació necessària de la seva *corporalitat*

(fisiologia, anatomia, neurologies i no oblidant que l'orgue sexual és el cervell), de la seva *afectivitat* (emocions, sentiments, fantasies, desitjos des de les seves necessitats més profundes que dona a conèixer la psicoanàlisi), com de la seva *interioritat* a fi de saber-se persona digna i respectada (la raó de ser i de viure's com un ser sexual vist i reflexionat des de la raó profunda).

No es pot reduir l'amor, l'afecte, el plaer a pur cos i emocions primàries, les quals són necessàries i indispensables per la maduresa i creixement humà, sinó, a més, dins del respecte, de la dignitat, de l'amor, del compromís sexual amb un mateix i amb els altres.

Per tot això cal una I.Sx. humana que no sigui robòtica ni biològica estrictes. Diferenciant els aspectes femenins i masculins que hi ha a l'interior de cada ser humà a fi de poder integrar per al propi desenvolupament sexual.

Aquest diferenciar per integrar permet una relació de reciprocitat portada amb amor, respecte, dignitat que condueix a una realització de l'ésser humà. Tot ésser humà és obert a les altres realitats. Aquest és la finalitat de la sexualitat: Obrir-se a l'altre que porta obrir-se a la pròpia profunditat i Última Realitat.

L'ésser humà no és bèstia ni àngel, és humà. Un ésser d'autonomia integral.

Jaume Patuel jpatuel@copc.es
DIARI DIGITAL DE MATARO

www.diaridemataro.cat
Jaume PATUEL i PUIG
Pedapsicogog i psicoanalista
jpatuel@copc.es

PERE FELIP I BUADES

En Zapatero ha presentat un paquet de mesures que cerquen protegir als especuladors de la crisi que ells han provocat: crèdits públics als promotors immobiliaris, privatitzacions per alimentar les borses, retall de la despesa pública per a poder finançar als capitalistes. Totes, mesures dictades per la unió Europea, la patronal, els partits de dreta animen al Govern a seguir aquest camí.

Però la majoria treballadora te dret a exigir al Govern que la protegeixi de la crisi que els especuladors han provocat.

Efectivament, animats pel mateix impuls que treu als treballadors al carrer i a les carreteres dels diversos països d'Europa per a defensar-se de la crisi i de Brussel·les, els treballadors i les

nacions de l'Estat espanyol donaren una segona oportunitat a Zapatero el 9 de març. L'elegiren perquè governàs a favor de la majoria, per que prenguéss les mesures necessàries per a preservar els seus drets, per a respondre a les seves necessitats sense aturar-se davant els exigències dels especuladors.

No obstant això, el Govern ha pres el camí que el duu a enfrontar-se cada dia amb la "*majoria social de progrés*" que li donà la victòria el 9 de març.

En Zapatero menysprea als pescadors i agricultors que ja no poden suportar més temps la puja del preu del gasoil, els fertilitzants i els pinsos. Dona matracca als camioners que exigeixen una tarifa mínima, perquè la UE ho prohibeix, però pacta amb els grans monopolis del transport i la distribució, responsables del robatori als productors i consumidors. No garanteix l'accés dels treballadors a la vivenda, però promet que no abandonarà als promotors immobiliaris.

l'adonament dels treballadors a la vivenda, però promet que no abandonarà als promotors immobiliaris.

Mentre que desenes de milers de treballadors lluiten cada dia per defensar els seus convenis, els seus llocs de feina, les reivindicacions més elementals, en Zapatero s'envolta de grans empresaris i banquers i fa una crida a les organitzacions dels treballadors a la "*responsabilitat*" intentant implicar-les en els plans d'ajustament dictats per Brussel·les davant la "*desaceleració*". Els sindicats obrers no ho poden acceptar.

El rumb del Govern sols te una explicació: en Zapatero ha optat per sotmetre-se a la Unió Europea i als seu tractat de Lisboa, fets a la mesura de les multinacionals i el capital.

Les exigències davant la crisi de la Unió Europea i els seus tractat de Lisboa se basen en desreglamentar, privatitzar, aprofitar la crisi per a saque-

jar els pobles d'Europa, desmantellar les conquestes socials i democràtiques del moviment obrer a cada país.

Els obrers i camperols irlandesos han dit No en el referèndum sobre el tractat de Lisboa. A França, a Bèlgica, a Portugal, a Itàlia, a l'Estat espanyol els pescadors diuen No. A cada país els treballadors cerquen mitjans per a defensar-se amb les seves organitzacions del pes de la crisi que Brussel·les els vol imposar.

Els treballadors i els joves, els sindicalistes i obrers socialistes de totes les idees tenen dret a reclamar a Zapatero i al Partit Socialista un pla d'emergència que respongui a les seves reivindicacions. Que trenqui amb els dictats de Brussel·les i defensí les seves condicions de vida i de treball com feria un autèntic govern socialista.

Les organitzacions obreres tenen la

Per un pla d'emergència que protegeixi als treballadors de la crisi

Decadència espanyola, decadència catalana (II)

“El català, podríem definir-lo moltes vegades com a *l'home que es ven*. Per un càrrec, pel negoci o per por [o per fals respecte a immigrants]. A l'hora de la temptació el català es convenç a si mateix que, en aquells moments, Catalunya pot passar-se d'ell, i que sense ell el catalanisme també anirà sirgant. És un error interessant. Hem de convèncer-nos que cadascú de nosaltres és necessari a la Pàtria totes les vint-i-quatre hores del dia.

Molts catalanistes d'ofici s'havien fet la il·lusió que podien ésser-ho sense viure ni pensar en català; que podien votar els partits catalanistes i ésser subscriptors de *La Vanguardia* aquells temps que hi havia prou diaris catalans. No mancarà qui es pensi que pot parlar en català al centre polític i en castellà a casa. Primer catalanitzem l'home que portem a dins, i pensem que en la reconquesta de Catalunya no hi ha cap detall petit. Hem d'ésser catalans les vint-i-quatre hores del dia i hem d'ésser-ho en tots els detalls de la nostra vida. Convençuts, decidits i perseverants. Fidelitat a tota prova” (*Justificació de Catalunya*, de Mn. Josep Armengou).

“Viatjant, he pogut observar que els hàbits en els horaris de menjar són un bon indicador de l'orientació del teixit productiu d'una societat (per exemple, dinar d'hora implica venir esmorzat de casa). I un país que dina a quarts de tres i sopa a les deu no pot pretendre asseure's a taula amb els que dissenyen el futur, perquè ells ho fan a hores diferents. Els italians (els més mediterranis de tots) dinen a la una i sopen a les nou. Els francesos (¿potser no en saben prou, de taules?) dinen a quarts d'una i sopen a quarts de nou. Així ho feia Catalunya a principis del segle XX. Però ara ja no. Hem derivat, com malauradament en molts altres aspectes, cap a l'espanyolisme d'arrels funcionàries i agràries de les quals hem fet conya el segle i mig previ a la Transició: arribar a la feina a quarts de deu, parar immediatament per esmorzar, dinar a les tres, sopar tard, etc. El fet, en si ja prou greu, esdevé inquietant en veure com aquests hàbits són estimulats per un sistema educatiu que es vanta de català, i que treballa per tal que el futur dels nostres fills topi amb els costums dels països seriosos. Pel que fa als idiomes, fa temps que vaig descobrir que tot el nostre sistema educatiu està especialment dissenyat per tal que els nostres fills, llevat del castellà, no n'aprenuin cap. Ara, a més, descobreixo una altra decisió estratègica: els aberrants horaris de batxillerat. Resulta que el meu fill comença les classes a les vuit del matí i les acaba, sense haver dinat, a dos quarts de tres. Sí senyor! Això és preparar el país per als hàbits internacionals. Oi que sí, consellera? Desmoralitza comprovar que fins a la mort de Franco, la tendència fou emmirallar-nos

en Europa, i que arran de la Transició, el nostre model a calcar ha passat a ser el de l'espanyolisme més caspós. I no em cansaré de denunciar-ho ad nauseam, si cal. Perquè amb determinades accions de govern per part de gent que s'autoqualifica de nacionalista, no ens calen enemics a Madrid. Ni quintacolumnistes. Nosaltres solets, si ens donen prou temps, som capaços d'anar desballestant, a poc a poc, un país sencer” (Xavier Roig, “En vies de subdesenvolupament”. Avui, 28.09.2003).

“Catalunya és l'assignatura pendent dels catalans. La nostra història és una història *light* en aquest sentit: les mitges tintes, les indefinicions, les infidelitats o la manca de projecte nacional són una constant del nostre poble. Queda, però, una via; més ben dit, la via. És l'objectiu normal de totes les nacions normals del planeta Terra: la independència” (Carles Bonet, *1954, polític català).

“Sia com sia, però, cal influir damunt la massa; cal violar l'opinió pública assabentant-la del que passa al món. Les actituds enèrgiques i transparents, la gosadia i l'ímpetu portaran el nacionalisme mallorquí a la victòria; no pas les precaucions tímides ni les tebiors irresolutes. Les poquíssimes vegades que ens posarem en contacte directe amb el poble, assolirem un èxit esclatant” (Joan Estelrich, *Anuari de Catalunya 1917*, crònica de Mallorca, extret del llibre *El mallorquinisme polític 1840-1936. Del regionalisme al nacionalisme*, Anselm Lluall, Eds. Catalanes de París, 1975).

“Rubert de Ventós diu que Pujol vol la llibertat i que la gent no se n'adona. Però a mi el que pensin els polítics no m'interessa, sinó el que fan. I no m'ha satisfet el que han fet des del famós canvi. La culpa principal la va tenir el PSOE, però els polítics catalans també: s'han passat el dia a Madrid, que és una ciutat de gent agradable i res més. El que em preocupa és Catalunya i la seva gent. Pujol ha debilitat la catalanitat, ha estat un polític nefast. El problema de Catalunya no s'ha de resoldre a Madrid, sinó a Catalunya, enfortint-la, educant-la. Tots els partits catalans, inclòs ERC, giren avui al voltant del PP i de Madrid. La societat catalana està desarticulada, s'està desfent. Com deia Ortega en referència a Espanya, Catalunya està invertebrada, és un lluç bullit. Catalunya no existeix, no té columna vertebral, és com un caneló. I el cafè per a tots de les autonomies per a nosaltres és un cafè aigualit. L'11-S no l'hauríem de celebrar amb senyeres sinó amb llaços negres. Espanya, en canvi, està sent objecte d'una vertebració neofranquista. Tenim un rei a qui va nomenar Franco, que és descendent de Felip V i que va arribar a dir que mai no es va imposar el castellà per la força! Carles Fontserè “Catalunya

és un lluç bullit”. Avui, 11.09.2003

“L'ocupant sap perfectament, com no hauríem d'oblidar mai nosaltres, que res no cohesiona tant un poble, res no hi dóna tanta “identitat” com la llengua, i sap, doncs, com també hauríem de saber nosaltres, que res no destrueix tan fàcilment aquesta identitat com la fragmentació d'una llengua en uns quants idiomes “independents”. La fragmentació d'una cultura compartida, comuna, converteix cada “tros” en una cultura local, en el sentit més reduccionista del terme, i la deixa indefensa o perillosament afeblida davant dels atacs del colonitzador que s'hi encara amb tota la força de la seva cultura *única*, bo i que també sigui feta de modalitats. És amb aquest tracte que el poble dirigent d'un Estat plurinacional discrimina” Manuel de Pedrolo

“És menester saber, per a cercar la pròpia llibertat, una mica de geoestratègia internacional, tenir sentit d'Estat (allò que els Estats en diuen també diplomàcia internacional). Sense això no hi ha realment desig de sobirania nacional ni la més remota possibilitat d'atènyer-la. Els catalans sempre es preocupen d'impartir justícia urbi et orbe sens escombrar primer la pròpia casa, es preocupen de tots els dictadors i genocidis haguts i per haver-hi abans de preocupar-te, sobretot, del genocidi (bàsicament cultural, en aquesta època, perquè si l'assimilisme funciona no intenten l'extermini físic, molt més antieconòmic: *amor d'amo, aigua en cistella...*) que nosaltres mateixos estem patint com a poble, perquè és sobre el que podem actuar més directament i perquè es troba molt menys internacionalitzat que no pas uns altres amb molta més premsa, com ara el del Sahara o el kurd o l'indi (clar, amb tan poc sentit geoestratègic és normal que no n'estigui gens ni mica, d'internacionalitzat). Com va dir Macià, moltes nobles causes tenen a muntó defensors arreu el món, però la nostra sols ens té a nosaltres” (Autocitació).

“Els espanyols professionals ens han dit tant que el nacionalisme (el nostre, el de les víctimes) és racisme, que sempre hem d'estar disculpant-nos, demostrant que som supersolidaris i superprogres i demanant perdó per existir o...per voler existir i sobreviure a llur odi i racisme (per semblar demòcrates ens volen obligar a fer el paperot de bufons i d'esclaus). En canvi no som sovint prou conscients en les nostres responsabilitats en altres aspectes, com el del sacrifici personal, l'autosolidaritat nacional, etc.” (Autocitació).

Ricard Colom

El BBVA en galego, però no en valencià

Hola, em diuen Joanjo Aguar Matoses, sóc de Sueca i no és la primera volta que us escric sobre el tema lingüístic. Durant el mes de juny he estat onze dies de viatge per Galícia i he comprovat que el BBVA té cartells grans de publicitat en galego, a banda dels de castellà-espanyol, a totes les oficines d'aquest territori, tant a pobles menuts com a ciutats grans.

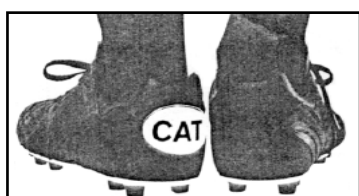
Per contra, després de trenta-tres anys, encara no n'he vist mai ni un en valencià (o català, que és el mateix) a cap racó del meu país, el País Valencià.

Tot i tractar-se del nostre idioma propi i oficial, tal i com s'expressa al Nou Estatut d'Autonomia aprovat en consens absolut pel PP i el PSOE l'any 2006, el BBVA menysprea a diari el reconeixement institucional de què gaudeix la llengua dels valencians.

¿Per què tanta discriminació envers la nostra cultura i senyes d'identitat? ¿Que potser hi ha present algun motiu personal? ¿O es tracta de simple i pura ineptitud? ¿Podrien contestar-ho públicament? Els convida a fer-ho.

Sueca (País Valencià),
25 de juny del 2008

Joanjo Aguar Matoses

**Catalunya s'ho val
SELECCIÓ INTERNACIONAL!**

¡Arriba Ecspaña!

Segons la premsa internacional la selecció espanyola accentua l'abisme entre Madrid i les colònies

Els fets són importants. Però també ho és com arriben als lectors. I aquesta nit no deixa de ser divertida i interessant la visió que els mitjans estrangers donen de la victòria d'Espanya a l'Eurocopa. El Herald Tribune, i pràcticament tots els mitjans anglòfons ja que és una notícia d'agència, insisteixen en el fet que a Catalunya i Euskadi no hi ha suport a la selecció espanyola amb aquesta frase: "However, there have been no public screens erected in the northern Catalan regional capital Barcelona and in the Basque port city of Bilbao. Both regions have long-term separatist issues that stem from a distant history..." (ací hi ha l'article). I curiosament el Libération francès diu que "Reste le débat sur l'identité nationale. A la différence des titres madrilènes, *La Vanguardia* et *El Correo* (quotidiens catalan et basque) se refusent à employer la première personne du pluriel lorsqu'il s'agit d'évoquer *la Roja*." (ací hi ha l'article). Sense entrar a valorar si hi haguéssim tant de suport o no, on comença i on acaba la propaganda político-mediàtica, aquesta vegada cal reconèixer que el tòpic juga a favor nostre i resulta que paradoxalment milions de lectors d'arreu el món gràcies a la victòria d'Espanya han rebut aquesta nit informació sobre la tensió nacional al nostre país. I resulta especialment paradoxal que siga perquè l'ajuntament socialista de Barcelona no posa una mega-pantalla o perquè *La Vanguardia* (Espanyola) no sembla prou implicada. El món de la informació va així...

Reproduït de <http://blocs.mesvilaweb.cat/bloc/38> Quan la "roja" ens va a favor.

vicent | dilluns, 30 de juny

Ecspaña cañi ¡Arriba Ecspaña!

Joan Puig: 'Mentre Catalunya no pugui perdre no volem que Espanya guanyi'

Tot segueix igual, sempre contra Catalunya: Del manifest dels 2300 al dels 18, de 1981 a 2008

Congrés del PP: PPIPSOE s'acosten en el seus plantejaments, "Espanya primer" i què hi feia CiU en el congrés del PP, on segueixen atacant el català?

Arran de la victòria d'Espanya al mundial de Japó (2006), vaig escriure un article que va exaltar als ànims dels de sempre. Ahir el vespre i avui mateix sembla que tothom estava content amb la grandiosa i heroica victòria d'Espanya sobre Itàlia a l'Eurocopa de futbol, fins i tot és donava per fet que tothom que veure la televisió en aquell moment, anava amb Espanya, us puc assegurar que molta gent no i jo entre ells.

Demano el dret a perdre, demano el dret a que els meus fills tinguin per referència Catalunya, demano el dret a que la meua TV parli des d'un punt de vista diferent que parli d'una

Catalunya a qui se li nega el dret a jugar. El dia que Espanya sigui eliminada, voldria que la meua TV digues el que diu la seva gent, que és digui que també a molts llocs del país volen que mentre Catalunya no pugui perdre, no volen que Espanya guanyi.

Us imagineu si el jugador Senna o el mateix Cesc haguessin errat la pena màxima i Espanya hagués estat eliminada, el que haguessin dit la premsa de sempre, (era moreno,

o era Catalán) prou ja d'escoltar barbaritats, i misèries, volem el dret a perdre i l'exigim respecte pels qui no ens emocionem amb la victòria d'Espanya.

Reproduït de <http://blocs.mesvilaweb.cat/node/view/id/98026>

(387) Espanya es desqualifica ella mateixa, (malgrat els catalans segrestats) ens nega fins i tot el dret a perdre (2)

jpuig | botiflers | dilluns, 23 de juny de 2008 | 17:33h

Ecspaña cañi ¡Arriba Ecspaña!

Luis es venja de Raül i de la premsa més fatxa de Madrid i diu que se'n va abans del partit

L'estat espanyol és un exemple de desintegració a tots els nivells. L'entrenador espanyol, Luis, cansat de rebre atacs sistemàtics per part de la premsa més canalla, porca, fatxa i podrida de Madrid, que no li perdona que no hagi seleccionat el madridista acabat Raül, ha esperat un moment especialment delicat per a la selecció espanyola -just 24 hores abans del partit decisiu contra Rússia- per treure's l'espina que du clavada i per dir que deixa la selecció i que se'n va a entrenar un equip turc. Sí senyor! Ben fet! Luis, un altre que ja n'està fins als collons d'Espanya i dels espanyols i que ha decidit fotre al camp! A ca una puta sa bicicleta!

Eroscatalà

[Comic](#) Remöhead (26/06/2008)

Red Sonja, l'heroïna del biquini impossible

Dins del subgènere de la fantasia heroica, el món del còmic té en Red Sonja a una de les protagonistes més atractives. Es tracta d'una diablesa amb espasa, que amb la única vestimenta d'una malla que amb prou feines li tapa els pits i la figa. La veritat és que més que torbadors els seus dibuixos són masturbadors. Pertanyent a la factoria Marvel, va aparèixer per primera vegada a la sèrie Conan, però també va protagonitzar la seva pròpia sèrie, que ens va alegrar la vista amb uns moviments de lluita que deixaven veure la seva esplendorosa anatomia, mentre es carregava els enemics habituals en cada història. Als 80 Brigitte Nielsen va encarnar-la en una pel·lícula no excessivament lluïda. La Sonja de dibuix però, boníssima, està boníiiiissiiiiiiiiíssima.

[Televisió / Ràdio](#) Jim Beam (25/06/2008)

Carme Sans, somiant amb Nacho Vidal

Al programa *Somiers* que presenta Anna Llach, ahir van explicar un somni amb alt contingut eròtic. La periodista Carme Sans va parlar d'un somni on apareixia l'actor porno Nacho Vidal. La dona li estava fent una fel·lació al ben dotat actor, tot i que no gaudia de l'acte. La seva única preocupació era que en el moment d'ejacular no li tirés l'ensemada per sobre la roba i la taqués. Curiosament la finalització del somni era una galleda de llet caient sobre Carme Sans. L'explicació del somni la tenim nosaltres: si

no vols caldo, vint-i-quatre tasses.

[Pollastre de la setmana](#) Gwen Stacy (25/06/2008)

Miquel

Mireu com marxa dret
Tothom el coneix com Miquelet
Tota la nit xarbotant el nap
I ara diu que té mal de cap
En això de l'activitat sexual
Ja fa temps que n'hem tret l'entrellat
És ben bé que no cal ser cap animal
Que més val qualitat que no quantitat

[Humor](#) Henry Lee Lucas (22/06/2008)

Un bitlleter de pell natural

[Enquestes](#) Gwen Stacy (23/06/2008)

Quin és el vostre tipus de dona ideal?

A Eroscatalà estem obsessionats en saber quina mena de dona preferiu. Per això la nostra darrera

enquesta va encaminada en aquest sentit. Les preferiu primes i altes, grasses i baixes, proporcionades... Doneu-nos la vostra opinió que serà molt ben rebuda.

[Ocellota de la setmana](#) Otis Toole (23/06/2008)

Araceli

L'Araceli ens fa trempar
Cada dia després de dinar
Amb aquesta bona planta
L'embolicariem amb una manta
I tot el dia amunt i avall
Li buscaríem aquell tall
Que tant ens fa xalar
Quan es tracta de cardar

[Enquestes](#) Jim Beam (21/06/2008)

Mari Pau agradava més quan era més pleneta

La presentadora insígnia de TV3 Mari Pau Huguet, agradava més als usuaris d'Eroscatalà quan era més grassoneta, segons indica el 56% dels vots de l'enquesta que teníem activa en aquest sentit. El 22% diuen ser incondicionals de la mediàtica llei-

detana, i el 14% expliquen que no tenen tele a casa. En canvi només un 8% prefereix l'aspecte més sequoià que presenta actualment. L'antiga imatge de Mari Pau sembla doncs que l'afavoria més.

Seductors catalans i l'idioma (i III)

Del llibre “Ostitú quin país” de Frank Dubé

Catalunya mestissa!!.

Dotzenes de cantants d'arreu que es recargolen dalt l'escenari. Però els nostres no es belluguen. No volen tenir **Glamour**. No volen ser **Suggestius**. i sembla que no volen inspirar cap passió deshonest. A més, dóna la impressió que dormen sols (ja sé que no!) i fan gala d'un estil barrejat de falsa modèstia i d'il·lustrada timidesa.

Mai s'entrelluca ni la més mínima possibilitat que puguin anar a prendre un cafè en la intimitat amb la persona que els entrevista al Plató de TV. Cosa que no passa quan arriben els “astres” de fora que de seguida li llencen 4 floretes a l'entrevistador/a que content/a entra en el tema.....”*Quantas novias/os tienes...*” *Què guapa-o que estás.....*” *Recibes muchas cartas de admiradores/as?...etc.* “*Avui tenim amb nosaltres a la bellíssima... Pitiklin pitiklin que ens porta el seu darrer disc. Bienvenida a Barcelona y a este Plató....* (Forts aplaudiments, i si és mascle, esgarips d'admiració i bogeria col·lectiva de les nenes).

A l'Albert Om, entusiasmat per la visita d'en Ramoncín (l'intel·lectual Rei del Pollo Frito!) se li va escapar....” un gran músic....”.

Home, Om, si hom omple ombrívols estudis de Televisió no pot dir que Ramoncín és un gran músic perquè...quin adgetiu se li posarà a Bernstein... supermúsic? I a Mompou... . Megamúsic? I a Mozart.... Gigamúsic?. El tal Ramón pot tenir el cap que no hi falti de res i mereix tots els respectes per part meua però, els temes que el van portar a la glòria artística i econòmica tenen 100 vegades menys valor musical que “L'Empordà” dels Sopa.

Diu Pep Poblet, gran saxofonista i darrerament acompanyant d'en David Bisbal per tot el món que la *Inteligentsia* li deia: *Aquesta feina tan pachanguera faràs, Pep?*

Tots flipant a “El Club” de TV3 amb la narració dels super-èxits multitudinaris. Bisbal no hi era però tot el plató el pressentia i l'anomenava com si fos el déu absent!

El més important en aquests casos no és la qualitat del producte sinó el rebombori de l'èxit que té o tindrà i que moltes vegades ja ve cuinat des de fora.

-Es que a fora són molt *pachangueros* Frank...Marquen el “*tipo*” però en el fons....res.

-Sí; però s'embutxaquen els calers i l'admiració dels nostres compradors.

I s'ho emporten tot.

Antena 3 -09/06/2005 Buenafuente i Millán entrevistant a la Verdú: *Porqué a la gente le gusta tu culo? Eres tan atractiva.....tía guapa, tía buena....tiarrona....*

TV3 “El Club”, J.M.Garci parlant del l'estrella-actriu-sex-símbol Elsa Pataky protagonista de la seva darrera pel·li. L'Om i els seus amiguets.....Tots sospirant obertament pel cul de la Pataky.

El Club (TV3) 20-09-2005

Ens visita un dels actors més “guapus” del cine espanyol: Eduardo Noriega!! (Crits emocionats i libidinosos del personal.....)

Om: Quan us visitarà el cantant o actor català més *guapu*?

El Club TV3 10/10/2005

L'Om entrevista el “Chayanne” entre crits de les fans al Plató. Pancartes amb la foto del “*guapo*”. Cares de desig.....d'ansietat.....

Arriba l'entrevistadora femenina amb una moto. Li'n donen una altra al Chayanne. Circulen pels platós amb les dues motos. Mai hem vist un cantant català amb moto per TV3. Ni al plató ni pel carrer.

-Frank..és que van en transport públic, no?

-Jo sé que no. Alguns viatgen amb el seu iot i tot. Però no consta.

Alegria, admiració. Cap pregunta referent a la qualitat de les cançons o dels poetes que han fet la lletra del seu darrer èxit. Ni de qui ha fet els arranjaments o les mesclades del disc.

Tots sabem que els seus hits són: !Bommm Boommm!! i Ya yaaaa!! Olé Olééé!! i coses per l'estil.

-Qui tindrà el privilegi de fer-li 2 petons?...Cridava l'Albert....com trasmutat...i segueix:

Queremos ver de nuevo tu Video-clip cantando i bailando el “Torero”..... como te mueves....es que los catalanes somos más parados, sabes?.....

L'endemà a la Cristina Puig li concedeixen 40 segons per poder entrevistar el fascinant Antonio Banderas!!! Al final ella li demana 2 petons!! Oooooohhhh, quina emoció tan cultural!!

Pensem càndidament que l'afecció delirant que les multituds senten pel fut-

bol és produïda pel joc en sí? Per l'Esport? Per si ho fan bé o malament? No serà per la competició que pot portar-los a guanyar Lligues, Copes i Trofeus amb la conseqüent càrrega sociopolítica que comporta? Elemental, oi?

Si no fos per la menjada de gerra dels mitjans, nit i dia, dia rere dia que ens posen les imatges dels déus de la pilota, ens expliquen la seva vida etc. mouria tanta gent i diners l'esport? Podríem sobreviure sense mirar el partit de segle que ens venen cada 15 dies?

Amb la Cançó volen aplicar el barem de: Només val el que és bo?. Qui dic-tamina què és bo? No quedem embadalits quan els masters del micro ens parlen de milions de còpies venudes per aquest o aquell altre artista? Per què no mirem la «qualitat» d'aquests èxits i el per què la nostra gent també acaba comprant-los per la força de convicció que tenen les xifres?

Lliris del meu cor!! Us compraria el vostre cotxe de 2ª mà sense passar per la consulta del meu mecànic (X. Sust)

Per sort o per desgràcia el 90 % d'aquests èxits no tenen la qualitat de moltes produccions que s'han fet a casa nostra i que han quedat enterrades al sot del fracàs artístic i econòmic. El que passa que, a diferència del que fem a casa, aquests productes forans porten una Promoció, un Marketing i una aplicació del **Star System** que fa feredat.

Espanya i Occident comercia amb les seves cançons. Catalunya, els reis del comerç, no sap - o no vol- vendre el seu propi producte en aquest camp. Per massa timidesa? Per manca d'estratègia? Per una noblesa mal entesa?. Per massa Àlex Gorina al cim dels llocs clau dels Departaments que podrien solucionar el problema amb els mètodes que s'apliquen a d'altres sectors? Per un voler només mostrar el FONS i no la FORMA? Per allò de l'autoodi?

No estem dotats o no volem dotar-nos de la **gràcia** i en lloc de promocionar-la preferim anar-hi en contra (en contra....llevat que ens arribi de fora) escudant-nos en allò de: la *qualitat del producte* i coses semblants? No portem l'alegria mediterrània i llatina al cos? Fem tots plegats un examen de consciència?

En Ramon Pellicer ha hagut de deixar passar 10 anys abans de sortir al Plató vestit de “modelno”, donant saltironets i sense corbata com ho estan fent fa tant de temps els presentadors

de la “capital”?

Estic disposat a reflexionar amb tothom si l'objectiu final és trobar la sortida del túnel. És una tasca que no poden fer les discogràfiques a soles. Ha d'ésser una total canvi de mentalitat dels poders oficials. Ells tenen els recursos i els mitjans.

Trobo que, per la llengua hauríem de fer moneda falsa!! Ho fan els molt més poderosos que nosaltres. Pagaula d'Stone.

Cal reconèixer que, degut a la pràctica constant del cant i el ball, els andalusos són els reis de la Península Ibèrica per donar a conèixer a tot el món la seva gràcia. I només amb una seqüència de quatre acords fonamentals inconfusibles Lam, Sol, Fa, Mi7 sense cantar ni ballar, en tenen prou per ésser reconeguts al 5 continents. Això és molt difícil d'aconseguir. És a base d'insistir anys i anys amb la mateixa fórmula. Sense cansar-se'n ni avergonyir-se'n. Cantant nit i dia. Perquè, altra cosa no ho sé, però, que al Sud (com passa a Itàlia) es passen moltes més hores cantant, tocant i ballant que a d'altres indrets...és obvi.

La producció musical catalana, si li lledes la veu-la llengua- molt poca gent al món pot esbrinar de on és. Només la Sardana amb el seu frapant ritme i sonoritat i la tenora tenen el privilegi identitari d'aconseguir traspasar tímidament algunes fronteres. En Santy Arisa i en Manel Camp han intentat també aportar noves idees sense l'èxit necessari a nivell popular que pogués fer aflorar la nostra música cantada a la plataforma que li correspon.

Per tant, tota la resta **ha d'ésser cantada** per deixar constància de la seva procedència.

Músics, orquestres i cantants catalans s'han guanyat molt bé la vida (molts s'han fet milionaris) anant vestits de Toreros i amb barret cordovès per tots els millors espais del món civilitzat duran molts anys!!

Les calderades de turistes de les costes dels PPCC que han xalat amb les rumbetes i pseudoflamencades han enriquit centenars de milers de catalanets de totes les capes socials.

És el moment de recuperar el temps perdut a veure si amb espectacles i cançons **en català** podem encisar i captivar tanta gernació. Sols amb havaneres ho veig difícil.

Al damunt els alcaldes estan més per les cuixes i els culets de les brasileres que acompanyen al Carlinhos Brown que per l'Esbart Dansaire de Rubí.

A més: Per a més INRI a BCN el Consistori està preocupat perquè *el Flamenco està en hores baixes a Catalunya i a Barcelona concretament és un greu problema. No es poden donar a conèixer el nous valors.*

Això no pot ser, i per tant TV3 (19/08/2005) està promocionant la posada en marxa d'un Espai Polivalent-(Paraulo Guayyyss) al Raval: "*Flamenco Barcelona*" per tal de salvar-lo de l'extinció..

Tret de les emissores que tot el dia promocionen "lo nuestro", els programes de TV i Ràdio a nivell estatal que programen aquest estil i de les 600 Sales d'Espectacles pels Guiris i Discoteques a Espanya on es balla i canta Flamenco cada dia, l'Institut Cervantes que el promociona a tot el món, El Ballet Nacional, Canal Sur, Ferias i Expos, Rocios, Casas Regionales, Festivals de Cante, centenars d'Escuelas de Arte Flamenco (No més al Japó n'hi han 272)....no hi ha res més. Tret d'això desolació. Un desert.

Clos, no pateixi que abans veurem la No-dependència de Catalunya que el Flamenco morir!

Sembla que els líders nostrats han descobert la Música Mediterrània, eufemisme que camufla la inclusió d'estils del Nord d'Àfrica com a font de novetat, mesclats amb produccions d'aquí.

Pregunta del quart de Milió:

Què es fa al món àrabo-parlant (ells en diuen la nació àrab) per promocionar la música i la cultura catalana?

Res de res, amics meus. Us estimo molt però esteu tornant a mirar cap endarrere!! No te res a veure la proximitat física amb la intel·lectual. Ni més important ni menys. Simplement estan desfasats i sembla que sense ganes de recuperar el temps perdut. Tot el contrari: En Gadaffi va cremar tots els instruments occidentals que tenia al seu abast.

Repasseu la Història de la Música i veureu que aquests països tenen el rellotge parat des de fa 500 anys com a mínim.

En tants segles, ni un Palestrina, ni un Bach ni res que s'hi assembla. Ni polifònica ni harmònica ni rítmicament parlant. Estan a anys llum d'un Mozart, d'un Wagner, d'un Debussy, d'un Stravinsky, d'un Mestres Quadreny.... i centenars i centenars i centenars de genis. I no parlem dels instru-

ments que utilitzen. És un altre món.

Company, deixa-ho corre. Temps perdut. Estan tancats. Viatgen en camells mentre nosaltres (vosaltres?) ho fem amb astronaus.

- Frank han estat colonitzats...

- També ho han estat infinitat d'altres països....Polònia, Finlàndia, Lituània, Amèrica, Catalunya.... i no han perdut el tren de l'evolució i la superació.

- No vendrem ni un llibre si s'enfaden els fans dels creadors autòctons....Ja sé que sóc un pesat. Sembla que només em preocupi l'economia....

- Que em demostris algú que vaig equivocat. És massa evident.

Jo em pensava que les meves suggerències fetes majoritàriament per Ràdio (RAC 105, Ràdio Avui, amb en Jaume Ramisa i Cat.Ràdio amb els programes de Marta Bovet) a finals del 70, servirien per millorar el panorama econòmic-cultural en general de la cançó cantada en català. Després de tants anys he de reconèixer que no me n'he sortit. Si la solució no és la que jo proposo què es pot provar més? És problema de diners?

- Segurament.....Frank.

- Per què no provar el que ja fan els altres competidors nostres? Hem d'esperar que soni la flauta per casualitat, com quan "Poble Nou" a TV3 el 1994?

Fa 30 anys que (de moment) ens deixen cantar de tot i en català. Aprofitem-nos-en; que no està escrit que no ens tornin a tancar l'aixeta..

Músics, cantants del país!! A treballar! Dirigents.....a vendre!!

Sempre he somiat que, si un dia arribés a tenir moltíssims diners, me'n quedaria els suficients per la meua família i els que em sobressin, me'ls gastaria a promocionar les idees que han estat el *leiv motiv* i l'esperança-comunió entre el meu públic i jo des de fa tant de temps i que encara estan pendents de ser realitat.

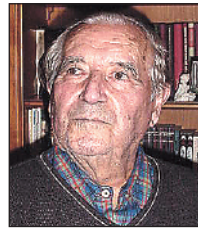
- Quines són aquestes idees Frank.....?

- Si en acabar de llegir aquest llibre no es veuen clarament és que sóc un inútil explicant-me.

Les circumstàncies no m'han donat encara l'oportunitat de provar-me a mi mateix si tindria els nassos de portar a terme aquest somni. Encara hi estic a temps, però. Depèn de la venda d'aquest llibre Manel.

- Per la meua part, faré tots els esforços que calgui per convertir-lo en un *Best Seller*.

Poesia

CLIMENT GARAU I SALVÀ

Història de sa plaça d'Algaida

Continuant es camí,
Segons mos conta sa gent,
En un recó d'un torrent,
Molt de temps va passar-hi.
Es trast el comprà n'Agustí
Que li deien de Can Fosca
No era persona tosca,
Sinó un home molt fi.

El mil vuit-cents vuitanta,
Una casa va muntar,
Un celler allà buidà,
Amb s'escàrpara esmolada.
Un forn de molta eixamplada
Per poder-hi coure pa,
També el pogué emprar,
Per fer coca i ensaïmada.

Un molí de sang tenia,
Que una somera tirava,
Molt de pebre engrunava,
De nit i també de dia.
Molta de gent acudia,
Amb pebre bord aquell temps,
Per això tots els moments
Molta de feina tendria.

El seu fill ho deixà anar,
Aquest art no li agradava,
I de saig se col·locava
Pels casos anunciar
També molt de va cuidar,
De tots papers recollir,
Per seguir aquest camí,
Així sa vida passà.

N'Agustí se va morir,
De fatal enfermetat,
Es saig va ser oblidat,
Ja ningú el va suplir.
Aquesta va ser la fi,
Van dir que no interessava,
Ho posarem a sa premsa,
Tot lo que se voldrà dir.

Cantonada Cavallers,
Hi havia casa antiga,
A Can Cos se li diria,
De molt de temps endarrer,

Va ser lo primer que és feu
A dins es poble algaidí,
Bons fonaments va tenir,
Tot ell de marès roquer.

Una filla de can Cos,
Se casà amb un Bondia,
De gent rica que hi havia,
Vivien amb tots baldors;
Un matrimoni gojós,
Deu fills ells varen tenir,
Molt de blat varen collir
Per poder mantenir-los.

Sa casa ells varen vendre,
A un tal Toni Sitjar,
A tota la va esbucar
Muntant una gran bellesa.
Va esser grossa l'empresa,
Molts de duros li costà,
Però molt be li quedà,
Brillant com una marquesa.

Es carrer des Cavallers
Des veïnat també trobam,
De fet mos interessam,
Per completar és procés.
Homes de molt de progrés
Aquest carrer freqüentaren,
A sa façana hi posaren,
S'ensenya del nom mateix.

Llavors Can Quitxero ve,
De família molt antiga,
Des repadrí i repadrina,
Que sa casa varen fer.
I s'herència que vengué,
La varen continuar,
La gent no va canviar,
Es mateix llinatge te.

Ja quatre generacions,
Han passades allà dins,
Anant de pares a fills,
Seguint mateixes lliçons;
És gent de grans condicions,
Són formals i educats,
Amics de tots es veïnats,
No van a cercar raons.

Basquitis

Que els independentistes catalans facin apologia política de l'esquerra aberzale no és precisament massa intel·ligent, perquè:

1) ETA ha atemptat a Catalunya repetidament, contra població civil catalana indefensa, la 1ª volta que ho féu en la seva història contra població civil fou tot just a Barcelona (contra Hipercor, 1987).

2) Fins i tot es va barallar amb el PSAN que els retreia el que feien. Sembla que Maulets i Endavant més que independentistes catalans són satèl·lits de l'esquerra aberzale, sense línia pròpia més enllà de donar suport a l'"esquerra revolucionària" basca.

3) Per a ells Catalunya era "Espanya". Fa pocs anys, atemptaren al PV, perquè per a ells el PV "és Espanya" sense més matís. L'EIR no en diu ni pruna, són obedients a l'extrema esquerra basca.

4) Són marxistes stalinistes. A diferència de la relació IRA-Sinn Féin, on l'IRA és la branca militar; en el cas basc HB i derivats sols eren la branca política sotmesa a ETA per coaccions, com hem vist.

5) ETA, com sol passar en les guerilles, ha degenerat cap a la màfia, a través de l'"impost revolucionari". Això passà també amb els maquis o els maulets, que, aïllats per la repressió espanyola de la població civil autòctona, acabaren fent el paper de bandolers (la gent del poble els percebia també així).

6) És impossible que grups tipus ETA conqueresquin el poder a Occident, però, si ho fessin, el resultat seria Cubes i Albànies i Cambotges de Pol Pot.

7) Mentrestant serveixen per a espanyar i ajornar indefinidament una real democratització de la societat "espanyola", per a militaritzar (escoltes, més policia...) i feixistitzar, fent créixer el volum econòmic i el personal implicat en tasques repressives.

8) Cada volta que pareix que la situació política millora, ETA recomença amb els seus atemptats, per a major glòria dels vots al PP. Hi ha una connexió evident i supòs que té infiltrats al servei del transfranquisme.

9) Lligar l'independentisme català a cap basquitis és contrari al tarannà català i als nostres interessos nacionals. És una tàctica més per a esquerdar-nos internament.

10) Apostar ni que sia de biaix per la violència és estúpid car no hi tenim cap possibilitat, i menys el catalan que avui dia és tan covard i còmode. És tot just el que voldrien els nostres enemics a fi de tenir un pretext per aixafar-nos. Vol la violència qui té totes les armes i hi duu totes les de guanyar.

11) Especialment idiota és fer apologies de la violència o cridar visques a T.Ll. (un grup autodissolt fa més de 25 anys per pròpia decisió i que al llarg de tot el seu historial desastrós tingué com a única víctima una pobra vellar da sense cap relació amb cap afer polític, la qual els "gloriosos herois" de T.Ll. mataren accidentalment en una explosió), perquè els qui han triomfat:

-Oeren noviolents tipus Gandhi, M. L. King, Greenpeace...

-O supeditaven la part militar a la part civil, com Irlanda i en general totes les independències europees al llarg del s. XX, el segle més independentista de la Història, independitzades bàsicament gràcies al suport de Washington.

Desconèixer la història és viure en el somni idiota i cavar la pròpia tomba i tot just això és el que fan els progress col·locats de l'E.I.R. Tot just aquesta mena de fer l'idiota és el que, lamentablement, sol fer el 98% de l'independentisme català.

Als espanyols ja els va bé, que siam tan ineptes. El problema no són tant els espanyols com la nostra profunda incoherència.

L'esquerra aberzale no ha condemnat mai els atemptats indiscriminats contra població civil catalana.

I damunt els independentistes catalans encara van sempre caient-los la bava veient "els ous que tenen els bascos". En tenen perquè estan molt més autocentrats ètnicament que no pas els hedonistes i covards progress-folladoretscatalanets. El que hem de fer no és admirar-los acríticament, sinó saber perquè tenen coratge i nosaltres no.

A més d'**espanyolitis** i **madriditis**, també tenim una altra malaltia: la **basquitis**. Malalties típiques d'un poble satel·litzat, colonitzat i eixelebrat, incapaç de pensar per si mateix i que només reacciona a la contra o per imitació acrítica i seguidista.

A Euskalherria hi ha molta gent basquista de pedra picada, perquè tenen un rerefons cristià sòlid, de fet abans de la Guerra Civil el nacionalisme basc

era prou més dèbil que el català, en canvi ara és al revés.

Però a Catalunya ens perd l'estètica i la comoditat. Som hedonistes com a vells, astuts, maliciosament mediterranis, descreguts i sense llei. Una de les societats més secularitzades del món que no té fons moral clar ni definit, que és cristianòfoba perquè és una bona excusa per a rebutjar tot ordre i tot sacrifici. Som el "sí però no" i el "no però sí". Per això el nostre independentisme és molt més folklòric i ploràmiques. No som **catalanocèntrics** com els bascs són **euskoconcèntrics**.

Els espanyols, els gitanos i els bascs són concèntrics com una **tribu** i és això el que els dóna la **solidesa** que a nosaltres ens manca. Nosaltres som massa "racionalistes" (que no pas racionals)... i massa poc realistes. No ens guiem pels resultats sinó pels nostres sil·logismes basats en axiomes falsos -hiperideologització quincallera- no comprovats per mandra i rutina (és a dir, acientífics, perquè sols l'experiència és la base de tota ciència, però el pensament dels independentistes catalans quasi sempre és precientífic, mític, esotèric a base del políticament correcte de fa 30 anys, sols que revestit de pseudoracionalisme molt encarcerat i fòssil).

Els pobles autocentrats tenen un pensament líneal i nosaltres ridículament rococó i artificios i individualista. Nosaltres col·leccionem tots els prejudicis que necessitem per a no fer res i autojustificar-nos en el covard victimisme ploramiques (amb una variant bramadora).

Vet ací les diferències... i per on ens caldria anar.

Al'esquerra aberzale no els devem pas tant i tant. O, si els devem, també ens han fet molt mal, polític i en sang. Potser només és l'EIR qui els deu alguna cosa.

Jo no aniré mai a donar-los suport, per a mi s'han comportat bàsicament com a ENEMICS DE CATALUNYA. Que hagin ajudat l'Esquerra Independentista Revolucionària catalana ja és un problema d'ajuda entre sectes allunyades del poble pla, però jo em dec al ciutadà corrent, no a ideologies per a les quals el fi justifica els mitjans (com a stalinistes que són).

Quan ETA assassinà a Hipercor, callaren. Aquestes actituds són nefastes, perquè, encara que els bascs ens semblin respectables i admirables en molts

aspectes, primer hem de ser patriotes catalans, sense deixar-nos satel·litzar. *ETA kampora!*

Els governants són el mirall del que és el poble, no ens enganyem.

Si envermellim pels presidents catalans davants els bascs és car envermellim de veure com són els catalans i com són els bascs

La basquitis catalana sol ser una coartada i una excusa per a poder ser tranquil·lament covards. El catalan que és molt cerebral perquè és anímicament escleròtic, amb la simbologia ja en té prou: confessen el coratge basc i això ja els permet a ells no tenir-ne. És una idolatria tanoca. Un resclum erasmista de rates de biblioteca i de progress presumits i fantasmes.

No hi ha síntesi creativa: o la brutalitat cega del terrorisme stalinista de l'esquerra aberzale o la covardia de gallines suposadament "racionalistes" (però no gens realistes ni dignes). Per això, pels nostres defectes, errades, sectarismes, gran part de la ciutadania rebutja enèrgicament l'independentisme i per això els nostres adversaris també ens temen i ens odien, perquè això que som sovint és també terrible per a ells, com per a nosaltres.

Quan Maulets, PSAN o Endavant o CAJEI s'han presentat a eleccions al País Valencià? Quasi mai

No tenen infraestructura i la majoria tampoc ganes de treballar.

Els PPCC i més el PV té molt poc a veure amb els bascs. "Els catalans posen les gallines i els bascs els ous".

Els bascs són de pedra picada i, encara que sovint tancats de mollera, tenen paraula i coratge. Els valencians és la superficialitat i la manca de tot, i la dita "esquerra independentista" la trobareu normalment de festa en concerts i segurament la majoria mai no s'han llegit ni un llibre de Marx, ni de Macià ni de Companys ni de Guia en sa vida. Fins i tot n'hi deu haver que no saben ni qui són, aquests.

L'EIR és, bàsicament, un hobby, una manera d'eixir "de marxa" durant la joventut. No és cap projecte independentista, i, si els ho pregunteu una mica veureu que realment, ni s'ho han plantejat mai seriosament, de ser-ho. Ho diuen per pura estètica superficial.

Ricard Colom

Air Berlin, o perquè cal tenir un Estat propi

Diguem-ho clar: Air Berlin ens ha donat a tots una lliçó. Des del seu director general Joaquim Hunold fins al seu director per a la Península, Álvaro Middlemann. I no, no em refereixo a la seva política de “fent amics”, ni als seus escarafalls imperialistes anticatalanistes amb regust ranci. Ens ha donat una lliçó quan, tant Middlemann com Hunold han repetit una vegada i una altra que Air Berlin empra l'espanyol a les nostres terres “perquè estem a Espanya, i hem de garantir la llengua comuna de tots els espanyols”.

De Salses a Guardamar ens hem afartat de demanar respecte i un tracte d'igualtat per la nostra llengua i cultura. Europa i el món en general, però, van per altres camins. Quin respecte els cal exigir als maltesos per a la seva llengua i la seva cultura? No perden ni un segon del seu temps a fer-ho, no els cal. Quan Air Berlin enllaça vols des d'Alemanya cap a Finlàndia, empra el finès (podeu veure-ho a la web). A Finlàndia no li ha calgut reclamar-ho, ni a Air Berlin se li hauria acudit mai ofendre els finlandesos dient que la seva llengua no val per a res i que els la volen imposar. La raó és evident. Malta, Finlàndia, tenen un Estat.

Ens hem afartat d'exigir coses que la comunitat internacional-també Europapenomenés atorga a Estats. Reclamem les seleccions nacionals catalanes oficials, quan només els Estats les obtenen -excepte comptadíssimes excepcions-, el

català oficial (a l'Estat espanyol i a Europa), poder decidir sobre el nostre finançament, les nostres infraestructures. Ens queixem que Madrid ho decideix tot i que no ens defensa internacionalment -i amb raó-. Ens queixem quan les empreses privades com Air Berlin ens menystenen, però en canvi respecten llengües amb molts menys parlants que el català.

Seguim, però, entestats a voler que se'ns respecti sense atrevir-nos a demanar, a exigir, un Estat propi. Les cultures i les llengües amb un estat propi no necessiten passar-se els dies, les setmanes, els mesos i els anys justificant la seva existència. Perdem energia, temps i diners explicant a tothom que no som espanyols ni francesos, tot i que quan tothom mira un mapa europeu tothom veu els territoris espanyol i francès, i llur capitals, Madrid i París. Potser si dediquéssim aquesta energia, temps i diners a deixar-nos d'històries i d'explicacions que la gent no vol sen-

tir i ho empréssim per a obtenir aquest Estat propi, aquest ens duria, de cop i volta, tot el que reclamem sense haver-ho de demanar: finançament propi, recursos, infraestructures, la fi de l'espoli fiscal, seleccions esportives oficials, seient a l'ONU, defensa dels nostres interessos a Brussel·les, respecte per la llengua i la cultura catalanes... són tantes coses que la llista es faria eterna. Les raons són exactament les mateixes per les quals tots els pobles d'Europa que ja compten amb un Estat propi no estarien disposats a deixar que algun país veí els ho prengués.

Air Berlín té raó, els catalans no som ningú, perquè internacionalment si no tens un Estat propi no ets ningú digne de ser respectat. Air Berlin té la seva plana web en alemany, anglès, italià, francès, espanyol, danès, suec, finès, portuguès, polonès, txec i hongarès. Països on la companyia ofereix els seus serveis. Països. Estats. Quines de les empreses i institucions que “operen” al nos-

tre territori -i als d'altres nacions sense estat- tenen la seva plana web en basc, en català, en occità, en gal·lès, en kurd, en gallec, en cors, en sard? En comparació amb la gran majoria, quatre gats.

Tinguem un Estat i no caldran campanyes, ni correus, ni enviaments massius que al final de tot de tot no serveixen per a res més que per a donar-nos quatre copets a les nostres mateixes esquenes mentre ens diem que sí, que fem tot el que cal pel català, perquè els catalans reaccionem quan ens ofenen, perquè som molt dignes ... i tot això. No, no fem tot el que cal. El que cal és un Estat. Però els nostres dubtes, i sobretot els dubtes dels nostres representants (ara sí, ara no, ara defenso el regionalisme, ara el nacionalisme, ara sóc mig sobiranista però amb compte de no estirar massa no fos cas que s'enfadessin...) són l'arbre que no ens deixa veure el bosc. Polítics votats per nosaltres, cal recordar-ho.

Aquell qui no vol un Estat propi però vol defensar la llengua catalana, la cultura catalana, la sobirania fiscal o les seleccions, entre moltes altres coses, és un hipòcrita. Potser un hipòcrita de bona fe, però un hipòcrita. Un no-conseqüent. Si vols tot això vulgues un Estat, i sinó assumeix que seràs assimilat culturalment i lingüística.

Tinguem un Estat propi i haurem fet tot el que cal, no abans. Ni campanyes de correus electrònics ni enganxines a les matrícules ni res de res. La lliçó és d'Air Berlin, que ja té nassos la cosa.

Només Andorra ha posat el català al món

Sant Joan és una festa que ensobre l'estiu. Dies d'acabar les classes i les obligacions escolars, d'alegria de la berbena i de nit màgica, de solstici d'estiu i de foc purificador I de la flama de la llengua que començarà recórrer totes les terres de parla catalana.

Ahir vaig anar a fer la declaració de renda i em van atendre molt correctament. Ara bé, que en una delegació d'Hisenda, i en una ciutat com Manresa, la megafonia i els indicadors fossin únicament en la llengua de l'imperi em va semblar improp i em va fer sentir fora de lloc. Ens omplim la boca de normalització lingüística i quan els treballadors de la Pirelli de Manresa es manifesten aquests dies davant de la Generalitat ho fan amb una pancarta en castellà. Senyors sindicalistes, cal lluitar pels drets socials... però també pels nacionals!

La llengua està amenaçada. Quan un 50% del jovent passa d'ella, quan ara i adés torna l'amenaça de la tercera hora de castellà a l'escola trencant la immersió, quan al PV encara es multen els repetidors de TV3, quan a Mallorca una companyia aèria alemanya se'n riu del català o quan a França el senat veta el reconeixement constitucional del català que ja ha aprovat l'Assemblea, alguna cosa no va bé.

Només Andorra ha posat de debò el Català al món amb el discurs del seu president a l'Assemblea de l'ONU, ara fa tretze anys, i això simplement per ser un estat independent.

De vegades pensem que la nostra llengua és petita. Cal fer constar que no és així. Ocupa el lloc setè en nombre de parlants d'Europa i hi ha força llengües amb menys parlants com el

danès, el finès, el suec, el noruec, el txec, l'hongarès, el grec o l'irlandès les quals, però, tenen un estat al darre i només per això són reconegudes per la Unió Europea.

Per manca de claredat d'objectius ara se'ns ha girat feina. Els índex d'audiència de TV3 o Catalunya Ràdio han

anat baixant, el 90% del cinema es fa en castellà, el 80% de la premsa escrita tampoc no és en català, la immensa majoria de les transaccions econòmiques o del sistema judicial es continua fent en castellà, l'etiquetatge no avança gaire i fins i tot hi ha professors universitaris que no es reciclen. I mentrestant un gran contingent de població immigrada no entén la llengua del país. De tot aquest fosc panorama només l'ús del català a la xarxa se'n salva.

Per tot això és ben clar que ens cal una nova llei del català. Llei que ha desenvolupar l'article de l'estatut que estableix que tothom ha de tenir l'obligació de conèixer la llengua de Catalunya. O sigui que la posa al mateix rang d'oficialitat que el castellà. Això si el desprestigi Tribunal Constitucional abans no ens el tomba.

P E T I T S A N U N C I S

BORSA
IMMOBILIÀRIA

NORD MALLORCA Immobiliària. Administració de finques. Lloguer i venda. Gabriel Roca,23. Tel. 971 54 654 www.nordmallorca.com

GRAN VIOBRA. Construccions en general. Venda i Lloguer d'Immables. Plaça Mare de Déu,7 Colònia info@granviobra.com Tel. 971 656 330

IMMOBILIÀRIA TOÑI RUIZ. Isaac Peral,46 Cala Rajada. Tel. 971 56654. A Manacor, Plaça de la Constitució,1 Tel. 971 551 877. www.tonirui.com

TRASPÀS per no poder atendre, botiga de roba de la llar i de moda al carrer d'Isaac Peral,44 de Cala Rajada. 10.000 . Tel. 699 628 088

LLOGARIA soterrani per viure a s'Arenal. Tel. 617 005 901

TRASPÀS LOCAL COMERCIAL, 230 M2. Negoci de souvenir en ple rendiment a la Plaça des Castellot de Santa Ponça. Tel. 971 691 742

NETEGES NORD. Cases (particulars i arrendaments...) Comunitats de veïns. Oficines i comerços. Finals d'obres. Manteniments. Mòbil 625 434 088 electrocorreu netegenord @hotmail.com Pollença

TERRA VIVA IMMOBILIÀRIA. Lloguer de cases a fora vila amb piscina a Mallorca i a Menorca. Si vols llogar per setmanes visita'ns al www.terraviva-mallorca.com carrer Major,36 Alcúdia Tel. 971 546 426

VENÇ PIS A S'ARENAL. 180 m2. 5 habitacions, cuina menjador amb xemeneia, rebost, bany, dutxa, 30 m2. de terrassa. 240.000 . Tel. 971 662 498

TRASPÀS SABATERIA. Per 30.000 , al carrer d'Aragó de Ciutat. Lloguer 250 . Tel. 971 243 553 /615 016 870

IMMOBILIÀRIA ARBONA Construccions i promocions immobiliàries. Carrer de la Lluna,92 Sóller Tel. 629 478 226 inmobiarbona.com.

BORSA DEL
MOTOR

Josep Vallespir i Gost, S.L. Exposició i venda, servei de mecànica. Venda de cotxes usats. Avinguda del Cid,44. Carroceria i Pintura, carrer Sant Joan de la Creu,65- Tel.971 427 586. Mòbil 610 427 614 – SA RENALT SON FERRIOL

COMUNICATS

El Call, la revista dels jueus dels Països catalans és a internet. http://www.fortunecity.com/ victorian/coldwater/252.

PRODUCTES
ECOLÒGICS

ECOLÒGICA MALLORCA. Productes per el consum responsable. www.ecologica-mallorca.es. Sa Plaça, 6 Sineu. Tel. 971 520 577

CAN BATLIU. Productes ecològics per a l'agricultura i la jardineria. Productes fitosanitaris. Via Portugal,25 Manacor. Tel. 971 550 519

CAN COLETO. Vins ecològics. Visites concertades. Convent,10, Petra. Tel. 971 561 544

ECOFORN. Pa i pastisseria ecològica d'espelta elaborada de manera artesanal sense additius ni conservants. Mediterrani,2 Porto Cristo. Tel. 615 910 992

FOX FIBRA. Cotó orgànic "ecològic", sense tintes ni lleixivet, ni cap altre producte químic o sintètic. Suau, confortable, antial·lèrgic. Venda a l'engròs i a la menuda al carrer Blanquerna, 6 de Ciutat. Tel. 971 200 720

CARNISSERIA ECOLÒGICA Cana Cris. Sa Perxa. Productes artesanals. Avinguda Carles V, 22- Davant el Poliesportiu. Lluçmajor. Tel. 971 120 089

LA CASA NATURAL. Construcció, reformes, ecobioconstrucció, bio-

climàtica, aplicació de pintures i vernissos naturals, aïllaments, suro natural per a trespols. Jardineria i agricultura biològiques. Estúdis geobiològics. www.lacasa natural.net Tel. 971 140 453

RESTAURACIÓ

RESTAURANT L'AUP. Cuina de mercat i de graella. Ctra. Pollença (creuer Cala St. Vicenç). Tel. 971 532 606

RESTAURANT CAS'HEREU. Menú del dia a 8 . Festius a 15. Vespres a la carta: amanides, pa amb olis, carn i peix a la planxa. Pere Estruch,1 Binisalem. Tel. 971 886 873

LES DELÍCIES. Restaurant - pizzeria - barbacoa. Carns a la brasa i peix fresc. Carretera d'Alcúdia a la frontera de la Platja de Muro. Tel. 971 890 273

CAFETERIA BON VI. Plat del dia, 8 euróns beguda inclosa. Plats combinats, tapes, entrepans. Santa Maria del Camí,3 Port de Sóller. Reservau al 971 632 057

RESTAURANT CAN MIQUEL. Avinguda de les Dàlies,31 (davant l'Església) Palmanyola. Reservau al 971 617 727

RESTAURANT CAN JERONI. Menú a 7 . Els caps de setmana al vespre a la carta. Carrer de Mossèn Alcover, 11. Son Carrió

DER METZGER. "Leberkäs" Paté de carn de Baviera), salsitxa amb salsa curry, salsitxa alemana torrada al pa, salsitxa a la "Viena" amb ensalada de patates. Carrer Mussol,12 Son Ferrer. Tel. 607 180 849

CELLER LA PARRA. Cuina típica mallorquina. Paella vegetal, porcella, paella mixta, tumbet... Joan XIII, 84 vora la benzinera. Port de Pollença. Reservau al 971 865 041

MENJARS PREPARATS CA NATERE. Menjars a la mallorquina per endur-se'n. Cada 5 pollastres, un de regal. Avinguda Amèrica,4, S'Arenal, al costat de la benzinera. Tel. 971 266 745

ES RECÓ DEN BLAI. Menú a 8'25, cafè inclòs. Joan Carles I,62 de Muro. Reservau al 971 861 050

RESTAURANT MODESTO. Carn a la brasa. Postres casolans. Carrer Torrent de can Botana. Cala Sant Vicenç. Reservau al 626 085 554 971 531 463

RESTAURANT CAS BEATO. Menús a 12 , festius a 20. Servei a la carta. Carrer Tanqueta,1 Randa. Reservau al 971 120 300

RESTAURACIÓ DE MOBLES. Xavier Barceló. Carrer d'en Cerdà,105 Mòbil 687 559 600 Porreres

RESTAURANT CAS TEULER. Carretera d'Inca a Selva km. 3. Reservau taula al 971 515 777

BAR BARA. Berenars, menú a 6 , carta. Ctra. Manacor, km 4'8 Reservau al 971 427 780 Son Ferriol

RESTAURANT CAN TITO. Peix i marisc fresc. Cuina mallorquina. Passeig del Born des Molinar,2 Reservau al 971 271 016 cantito2001@terra.es

CAFETERIA CLUB NAUTIC CALA GAMBA. Menú Del dia a 8 . Tapes variades, paelles i fideuades. Menjars per encàrrec. Passeig Cala Gamba s/n. Tel. 971 262 372

RESTAURANT ES CRUCE. Cuina mallorquina a la carta: porcella, rap a la marinera, cargols, me i picada. Gran varietat de plats per endur-se'n. Carretera Ciutat a Manacor km.41 Vilafranca. Reservau al 971 560 073

CELLER RESTAURANT SATRAVESSA. Cuina mallorquina. L'amo és el cuiner. Menú a 9'50. Carrer Murta,16 Inca. Reservau al 971 500 049

SERVEIS
PROFSSIONALS

TALLER GINARD. Venda de cotxes i tractors nous i usats. Carretera de Santa Margalida s/n. Maria de la Salut. Tel. 971 525 731

RENTADURIA TINTORERIA JOAN. Cortines, cobertors, catifes, nòrdics... Passeig Colom,55 Can Picafort. Tel. 971 850 037

FARMANATURA. Herboristeria, dietètica, dietes i consells. Passeig Colom,34 (al costat de la peixateria) Can Picafort. Tel. 971 850 847

CREDIMAGNUM. Aconseguiu el teu préstec de forma ràpida,eficaç i econòmica. Passeig Colom,6 Can Picafort. Tel. 971 853 185

LLEÓ VERD. Floristeria, perruqueria canina, animals. Carrer d'Avall,12 Sineu. Tel. 971 520 789

MAPFRE. Tota classe d'assegurances. Ronda de l'Estació, cantonada Bons Aires. Sineu Tel. 971 520 870 perels@mapfre.com

RECART. Repartiment i manipulació de correspondència. Mòbil 630 678 416 Manacor

FUTUR CLIMA. Venda i reparació d'aire condicionat. Maquinària d'hostaleria i alimentació. Mòbil 678 547 937 s'Illot.

INTERNET I SISTEMES POLLENTIA. La Gola,11 baixos. Port de Pollença. 971 867 796 info@nchinformatica.com

COSA DE DOS. Tapisseria, descans, mobles, decoració. Distribuïdor de matalassos Delanubbi. Carrer del Bisbe Taixaquet,62 Lluçmajor. Tel. 971 748 088

AUTONAUTICA MANACOR. Tot per la pesca. Embarcacions neumàtiques, motors fora borda, rodets, canyes, fils, esquers, pesca submarina, vestits, fusels... Ses Parres,61 Manacor 971 553 780

CAN ROSETA. La perruqueria des de l'any 1931. Avinguda Baix des Cos, cantonada Sant Joan. Manacor. Demanau hora al 971 550 053

HIDROTUB. Subministraments de materials per a reg, piscines, fontaneria... C/ València,63 Son Bugadelles-Calvià. Tel. 971 693 241 hidrotub@blueforever.net

EXCAVACIONS I DERIVATS, S.L.

Desmuntaments, formigó, sèquies, moviments de terra, microexcavació... Paviments, trespols industrials, poliments... Tel. 629 473 002

BALEAR DE MANTENIMENT I AUTOMATISMES. Automatitz la porta. Basculant, enrollable, corredora, batent. Venda, instal·lació i reparació. Contacte: 622 210 069 bma.amm@gmail.com

ÒPTICA SANTAPONÇA.. Riu Sil,10. Santa Ponça. Tel. 971 692 335

PUBLICITAT ÀNCORA. Brodats, serigrafia, reclams publicitaris. Margalida Monlau,48 Son Ferriol. Mòbil 661 711 656

INTENSIO. Berenars i tapes. Especialitat en anguiles. Divendres i dissabtes concert alternatiu. Carrer de les Germanies s/n Muro. Reservau al 971 860 646

BOTIGA D'INFORMÀTICA UPI. Venda d'ordinadors i reparació a domicili. La Rambla,44 B Campos. Tel. 971 650 155 jtoniadrover@gmail.com

FISIOTERÀPIA. Col. 21. Úrsula Perelló. Carrer Vicenç Buades,41. Tel. 971 867 003 ursi.perello@gmail.com Port de Pollença

FUTURQUIMIA. Fabricam desinfectants per a piscines, per rentar roba de l'hostaleria, per a rentar vaixelles... Carrer Asipo,nau,2 Tel. 971 759 259 Can Valero

TOP DENTAL PEGUERA. Dr. J. Schmitter. Estètica, implants, ponts... Av. Peguera,12-A local,12. Peguera. Tel. 971 685 197 info@zahnarzt-peguera.com

BOTIGA MONTANA. Articles de regal, manualitats , bosses fetes de texans, bisuteria dels anys 40 i actual, adobs de bisuteria... Carrer de sa Mar,69 Tel. 971 631 563 Sóller

MICOCINA. Cuines modernes i clàssiques. Brillants i mates. Postformades, laminades i de fusta en tots els models i colors. Antoni Noguera,28. Ciutat. Tel. 971 421 540

BALL DE SALÓ SOCIAL STYL. Piano Bar. Donam classes de ball. Els caps de setmana ball per tothom. Carrer de Manacor,2 Campos. Mòbil 661 565 119

CA'S DENTISTA. Sant Martí,2 Tel. 971 832 186 Vilafranca

CONSTRUCCIONS JAUME I ROSSELLÓ. Doctor Fleming,34 A Mòbil 607 858 666 jaumeirossello@terra.es LLubí

BAR KIKE. Plat del dia 5 més la beguda. Gremi Boters,5 Son Castelló. Reservau taula al 971 432 028

TOLDOS S'ARENAL. Tota classe d'envelats. Sant Cristofor,26. Tel. 971 441 980 s'Arenal de Mallorca

PARQUET I ARMARIS MIQUEL COLINA. Parquet, armaris, tarimes, portes, cuines... Marbella,15 local,3 can Pastilla. Tel. 971 263 657

NO ÉS PECAT. Botiga eròtica. Avinguda Salvador Joan,86 baixos. Tel. 971 559 268 Manacor. manacor@noespecado.com

FONTANERIA BAIX DES COS.

ANUNCIAU-VOS A L'ESTEL

(les empreses 25 cèntims la paraula)

NomDNI

CognomsTel.

ATENCIÓ

- Escriviu un sol anunci per cupó
- Usau lletres majúscules
- Escriviu dins el requadre el text

Ompliu aquest cupó i enviau-lo a:

L'ESTEL. Carrer Bellavista, 44. 07240 Sant Joan (Mallorca)

Energia solar, piscines, calefacció, instal·lacions de gas. Baix des Cos, 78 B. Tel. 971 552 519 Manacor

SUBWAYURBANWEAR. Roba i calçat esportiu juvenil. La Rambla, 44 A. Tel. 971 160 157 Campos

CAS FERRER-ARTESANIA EN FERRO. Serralleria, forja artística, metal·listeria, reparació de molins. Carrer Blatera, 2 Son Ferriol. 971 429 579

GRUESMARRATXÍ. Servei les 24 hores. Tel. 971 795 914

U.K. IMPORTS. Distribuïm cerveses britàniques. Guinnes, Heiniker, Tetley, Cruz Campo... La Creu, 21 Llubí. Tel. 971 522 280

INFOCASACOLOM.COM. La seva immobiliària a Portocolom.

CANFESOL. Ferreteria, drogueria, pintures, articles de piscina, objectes de regal, parament, juguetes. Carrer Bisbe, 1 Santanyi. Tel. 971 653 128

CONSTRUCCIONS I FONTANERIA ZUZAMA. Construcció, fontaneria, calefacció, climatització, piscines, recs. Es Camp den Ventura, 2-A. Tel. 971 167 141 Calonge

INTERNETBALEARES Disseny i Tecnologia. Internet i Projectes Web, Disseny Corporatiu, Infografia Arquitectural, Protecció de Dades i Gestió de Calidad ISO. Telf: 971525465 – 658970701 – info@internetbalears.es – www.internetbalears.es

PERFORACIONS AIGÜES MALLORCA. Sondesjos d'aigua garantida. Tel 620 632 714

PASTISSERIA FRAU. Pa mallorquí forn de llenya, ensaïmades i pastissos. Sa Lluna, 7. Sóller

RESIDENCIA GENT GRAN CALA ESTÀNCIA. Miquel Massutí, 22. Can Pastilla

PISCINES SÓLLER. Construcció de piscines i aljubs. Camí de sa Figuera, 27 Sóller. Tel. 656 951 382

NOU LLUCMAJOR. Pere Planells. Construcció en general. Carrer Galdent, 1-1 Tel. 666 588 405 Llucmajor

FUSTERIA ALSAMORA. Carrer Jesús, 34 Ariany. Tel. 971 830 275

CONSTRUCCIONS TOMEU RIBES. Constructors i margers. Sant Josep, 66 Vilafranca. Tel. 670 027 726

ELECTRO ESPORLES. Instal·lacions elèctriques en general. Jaume I, 6 baix. Esporles. Tel. 971 619 025

RESIDENCIA GALES. Per a tercera edat. Vàlids i assistits. Possibilitat de subvencions. Assistència mèdica, fisioterapèutica, rehabilitació. Miquel Rosselló alemany, 17 Ciutat. Tel. 971 401 776

FORN LA CONCEPCIÓ. Forn de pa, restaurant i bar. Menú a 7'50. Carrer de la Concepció, 16. Ciutat de Mallorca. Reservau al 971 712 626

PERRUQUERIA DE SENYORES ISIS. Fertilitzadora, 2 Ciutat. Tel. 971 272 694

UPE SYSTEMS/GELE. Portes automàtiques i enrotllables. Porreres. Tels 607 362 516/ 902 200 940

MRT INFORMÀTICA. Sant Roc, 32 Porreres. Tel. 971 168 478 info@mrtinformatica.com www.mrtinformatica.com

METALISTERIA MARTINEZ. Treballam el ferro. L'acer i l'alumini. Gremi Tinctorers, 16 Son Castelló. Tel. 971 430 156

PERRUQUERIA DE SENYORES BARCELÓ. Carrer Ramon Muntaner, 43 Ciutat. Demaneu hora al 971 758 957

PERRUQUERIA DE SENYORES MAKÀ. Botànic Bianor, 19, s'Arenal de Mallorca. Tel. 971 260 756

GALLETES GELABERT Molí d'en Negre, 2 Porreres. Tel. 971 647 080

CONSTRUCCIONS Fills de Miquel Bover. Carrer Sala i Verd, 14 Porreres. Tel. 971 168 414

EXPERT J. GARCIA. Venta d'electrodomèstics. Instal·lacions elèctriques i fontaneria. Carretera Porreres-Montuïri K. 4'8. Tel. 677 449 608. Correu electrònic: garcia.v@wanadoo.es

INSTAL·LACIONS ELÈCTRIQUES BARCELÓ. Vileta, 10 Tel. 647 647 969 barcelobarcelo@terra.es

ELÈCTRICARAVIMA. Major, 148 Porreres. Tel. 971 647 732

FONTANERIA Rafel Garcia Entrena. Instal·lador oficial i mantenidor. Arregla acumuladors. Carrer Major, 148 Porreres. Tel. 971 168 077-659 254 118

ADMINISTRACIÓ DE LOTERIES Santa Creu, 3. Porreres. Tel 971 166 636-679 349 911

FUSTERIA Bernat Bordoy. Carretera de Porreres-Campos. Tel. 971 647 906-629 601 925 Porreres.

FUSTERIA Can Vila Carrer de la Rosa, 20. Porreres. Tel. 971 168 685 fusteriavila@fusteriavila.net

FUSTERIA LLITERES. Crr. Porreres-Montuïri K. 1 Tel. 971 168 466 Porreres

BIT instal·lacions elèctriques. Carr. Porreres-Montuïri K. 5'2. Tel. 971 647 408 info@bitinstalacions.com Porreres

ESCOLETA d'infants Sol Solet. Lluís, 31 Tel. 971 647 191 Porreres

CONSTRUCCIONS LT GRIMALT, S.L. Cooperativa, 27 Tel. 971 166 628-629 005 089 itgrimaltsl@hotmail.com www.itgrimaltsl.com

CENTRE TÈCNIC NATURAL. Quiromassatge, quiopràctica, osteopatia, drenatge limfàtic, reflexologia podal, dietètica i nutrició, homeopatia, naturopatia. Carrer Cerdà, s/n Tels 618 754 443 – 971 647 603 Porreres

PINTURES. Rafel i Toni. Pintam cases. Sa Galla, 30 Tel. 649 031 287 – 630 106 428 Porreres.

EXCAVACIONS I DEMOLICIONS, obra civil i construcció en general. Ronda de l'Estació, 14-C. Porreres. Tel. 971 647 869 info@gabrielgaymorla.com www.gabrielgayamorla.com

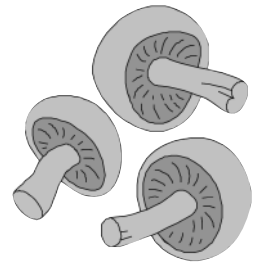
FONTANERIA JOAN FONT. Instal·lacions de fontaneria, piscines, calefacció, aire condicionat, venta i reparació d'electrodomèstics. Carrer Bonany, 40 Vilafranca Tel. 610057779 jofoba@terra.es

CANBATXÀ Ferreria d'en Damia Mora: connexions hidràuliques. Pare Molina, 29 Tel. 606 270 305 Porreres

VENDES

VENC CURS COMPLET de Gestor immobiliari nou. 500 . Tel. 661427 008

Cuina

Col-i-flor amb panses

Ingredients:

Col-i-flor, panses, oli, aigua, pebre negre i sal.

Preparació:

Es trosseja la col-i-flor i es posa en una cassola, amb un grapat de panses, un bon raig d'oli, un cul de got d'aigua, el pebre negre i la sal. Es deixa ofegar, a poc foc.

Arròs amb faves i botifarra negra

Ingredients:

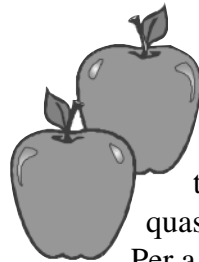
Arròs, faves, ceba, botifarra negra, aigua, oli i sal.

Preparació:

Es bull, en una olla amb aigua suficient, una mica de sal i un raig d'oli, l'arròs, les faves desgranades, la ceba tallada pel llarg i la botifarra negra, tallada a rotllanes. Quan és cuit, s'escorre i es serveix.

Anguiles al vi

Un gran cuiner de fama internacional, Paolo Lioy, apòlogista de les excel·lències gastronòmiques de l'anguila, recomanava les diverses receptes de cuinar-la al vi, fórmules que no tenen cap tradició a les comarques valencianes. En atenció, però, al prestigi quasi mundial de les anguiles guisades al vi, en donem una recepta.

Per a quatre racions un quilo—o quilo i mig—d'anguiles; un pot gran de vi negre; un all o dos; cinc o sis fulles de sàlvia—"Salvia officinalis"—a miquetes; unes corfetes de llima, 200 gr. d'oli, 100 de tomaca madura picada sal, pebre-negre en gra, i un polsim del molt. Les anguiles, ben netes, ben fregades amb mitges llimes, es posen a remulla en vi, prou mes d'una hora. Posarem una cassola d'obra al foc amb l'oli, on sofregirem l'all picat, la sàlvia i les corfes de llima; quasi de seguida, incorporarem les anguiles, la sal, el polsim de pebre-negre molt i ho sofregirem tot; mig fregides les anguiles, afegirem la tomaca i prosseguirem un poquet més el sofregit. Abocarem a la cassola, finalment, el got de vi negre. Les posarem a foc o forn moderat.

Llibrets de sardina

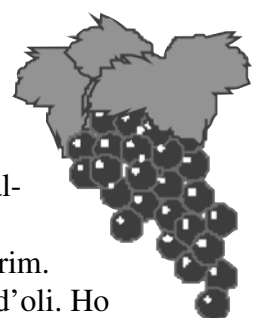
Bo, bo. Alternativa a la clàssica sardina fregida. Peix bo i barato, en comparació.

Ingredients:

10 sardines, 50 grams de pernil, 1 ou, formatge ratllat emmental, Julivert

Preparació:

Preparem les sardines (millor si a la peixateria s'enrotllen i ho fan ells). O sigui treure-li cap i espines i obrir-les pel mig. En una plata per anar al forn untada amb oli hi posem la meitat i les salem una mica. Per altra banda preparem el farcit: batem l'ou i després li afegim el formatge el pernil tallat ben petit i el julivert. Ho aboquem per sobre les sardines. Després agafem les sardines que queden, les salem, i ho cobrim. Amb tot ja preparat li tirem una punta més de sal i un rajolí d'oli. Ho posem al forn, que haurem precalentat a 180 graus. Més o menys tarda un quartet d'hora.

El Govern ha de retirar la pujada del llum

El Govern ha anunciat finalment la seva intenció de pujar el llum una mitjana del 5,6%, que afegida a la mitjana del 3,3% del gener seria del 9% i segons la Federació Minerometalúrgica de CCOO de l'11%. Però la pujada seria major per a la majoria dels treballadors. I també pels autònoms i petits empresaris, mentre que les grans empreses tenen tarifes especials.

Aquesta decisió duria a situacions insuportables per a moltes famílies treballadores ja aclaparades per l'augment de les hipoteques i en general dels preus, per l'augment de l'atur.

Aquesta decisió multiplicaria els tancaments i acomiadaments en cadena que ja s'estan produint amb la crisi.

En Zapatero havia dit que la pujada estaria "més propera

a l'augment del cost de la vida". És el doble del cost de la vida. En Zapatero no té dret a jugar d'aquesta manera amb la població treballadora.

El ministre d'Indústria, Sebastià, que prengué possessió envoltat pels presidents de les elèctriques, declara ara que la pujada incentivarà l'estalvi, i se traduirà en menys beneficis per a les elèctriques! El ministre d'un govern elegit pels treballadors no hauria de burlar-se amb aquest cinisme de la població treballadora.

La única raó per a pujar el llum és complir la política de la Unió Europea de fer pagar als consumidors el suposat cost de la llum, com ve exigint la Comissió Nacional de l'energia. El realitat: pagar preus exorbitants per les energies renovables, que després de la norma aprovada pel Govern l'any passat s'han convertit

en la bresca de rica mel al que acudeixen en massa els especuladors.

Pagar a 60 euróns el megawat produït a les plantes nuclears, que costa 20 euróns.

Pagar un preu "majorista" fictici per l'electricitat de generació hidroelèctrica, de cost quasi nul, ja que usa aigua pública quasi gratuïta.

El realitat, l'augment finança l'especulació en borsa amb Endesa, Iberdrola, Fenosa i les altres. A costa d'enfonsar la producció i asfixiar als treballadors.

És insostenible el silenci de les confederacions sindicals UGT i CCOO. ¿És que no cal exigir al Govern que acabi amb aquest negoci parasitari, començant per la renúncia a aquesta pujada?

Pere Felip i Buades

Als nostàlgics

Encara n'hi ha que defensen aquella lamentable actitud per part de l'església del recordat "nacional catolicismo" passejant sense cap vergonya i "bajo palio" a un dictador, "Dios los cría y ellos se juntan" diuen. Per tant, com que l'actitud entre uns i altres ja encaixa, de moment seré breu, ja que la qüestió podria anar molt per llarg, sobre l'actitud de l'església que va durar segles.

Abans em cal agrair la carta del Sr. David Puig Clara, ja que m'ha simplificat la feina contestant a un nostàlgic molt correctament i donant a entendre que davant d'una reacció popular sempre hi ha un motiu, sigui aquesta reacció correcta per alguns o incorrecta per altres. (Àncora de 12 de juny de 2008). El Sr. David Puig diu: "Els franquistes, del terror en feren política". Ara podríem recordar aquella lamentable expressió del Generalísimo que entre d'altres coses deia: "Sigo pensando que el terror es una de nuestras armas más eficaces".

L'Església Catòlica Apostòlica i Romana, en el seu moment, amb tota la hipocresia i joc brut per ostentar poder al món, amb la complicitat de reis com Isabel la Catòlica – que podia ésser molt catòlica però gens cristiana – va donar suport a la Santa Inquisició per eliminar el catarisme i altres idees que

no convenien.

Els bons homes i dones (els càtars) practicaven l'austeritat, eren molt bon cristians fidels al Nou Testament, però no creien en la virginitat de Maria. Per això, l'Església Catòlica-Romana de l'època (segles XI–XVIII aprox.) en set segles de persecució, els cremava vius, a centenars, amb aquest pretext, fins a la seva total desaparició – eren la competència que no els convenia – insisteixo, amb la complicitat dels reis catòlics i altres.

Davant del fet d'una reacció popular en un últim extrem com el terrorisme de l'ETA de l'IRA o d'altres, sempre hi ha un motiu: el vertader i pitjor terrorisme manipulador de masses és el terrorisme d'estat o el que ha practicat l'església. En el cas de l'ETA, que és el que tenim desgraciadament més a prop, els bascos es defensen dels prepotents colonitzadors imperialistes espanyols que no entenen ni volen entendre, que els pobles tenen dret a poder ser lliures i que no se'ls pot robar ni colonitzar com fan per exemple a Catalunya.

Preguem perquè no ens passi el mateix que als càtars.

Joaquim Pugnau Vidal.
Deixeble del professor Raimon Panikkar.
C/ Zorrilla nº 20
17220 Sant Feliu de Guíxols
DNI: 40.501.461-W
617-96-44-00

L'ESTEL

BOLLETÍ DE SUBSCRIPCIÓ

Nom
Adreça.....
C.P. Població
C.I.F..... Tel

M'interessa una subscripció

C/c o llibreta núm.

Codi Entitat	Codi Agència	D.C.	Número de Compte
<input type="text"/>	<input type="text"/>	<input type="text"/>	<input type="text"/>

Se subscriu **L'ESTEL** per un any
prorrogable si no hi ha ordre en contra
i per un import de 35 € anuals

Signatura:

Ompliu aquesta tarja i enviau-la al
Carrer Bellavista, 44
07240 Sant Joan (Mallorca)

Llegeix i subscriu-te a

L'ESTEL

la revista dels empresaris

Tel. 971 85 85 80